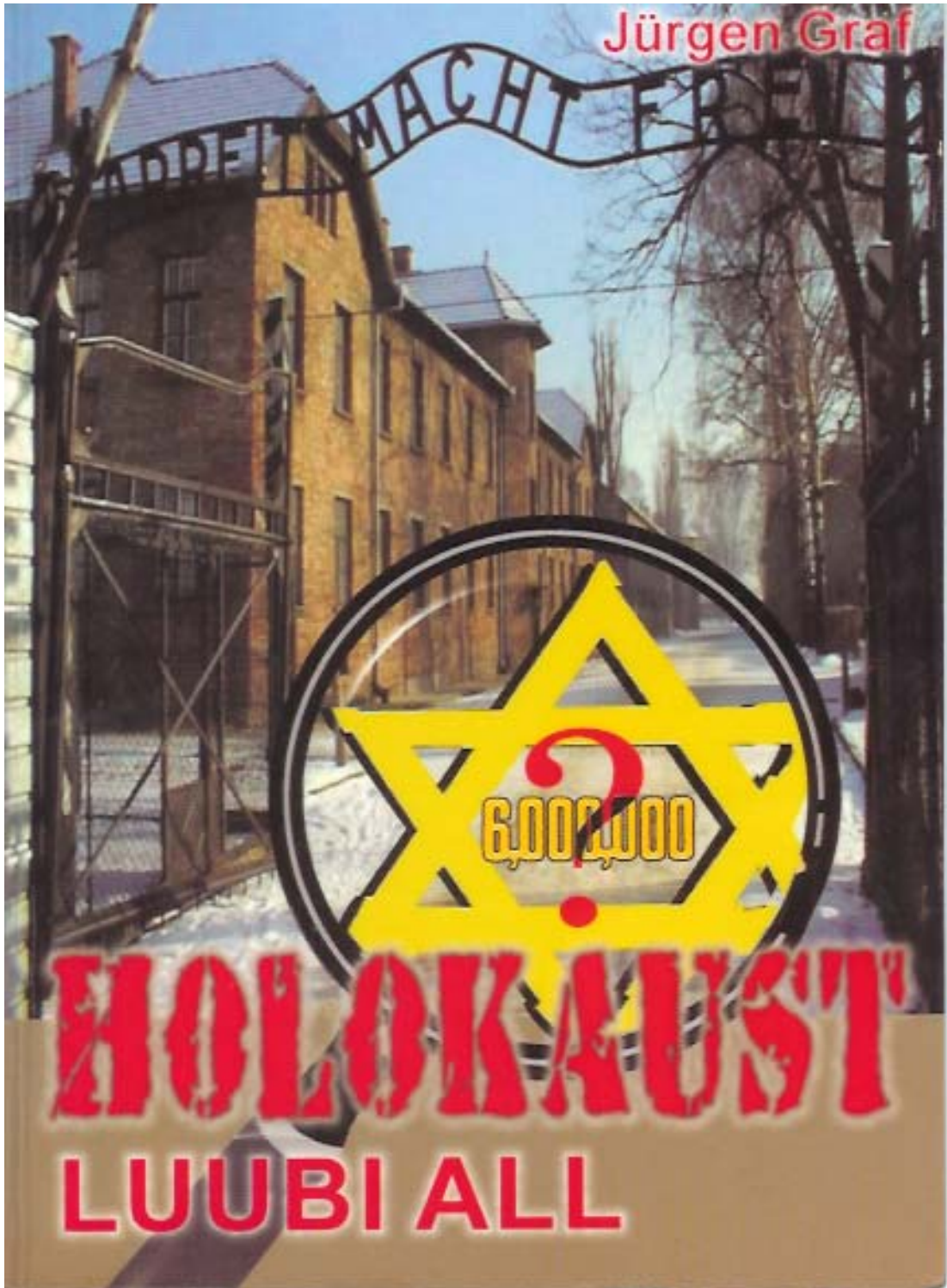

Jürgen Graf

HOLOKAUST

LUUBI ALL

Jürgen Graf

HOLOKAUST LUUBI ALL

Tunnistajate kirjeldused versus loodusseadused

Šveitslane **Jürgen Graf** sündis 1951. aastal. Käesolev raamat on lühiversioon tema põhjalikult dokumenteeritud peateosest *Der Holocaust-Schwindel*. See sisaldab kokkuvõtet revisionistlikest argumentidest 1992. a seisuga.

Senised revisionistlikud raamatud ja ajakirjad tegelevad peaaegu eranditult „holokausti” üksikaspektidega, kuid siiani puudub sellest terviklik käsitus. Selle lünga täidabki Jürgen Grafi raamat.

Copyright © Jürgen Graf

*Pühendatud Robert Faurissonile ja Wilhelm Stäglichele meenutamaks 20.-21. septembrit 1992
Badenweileris*

***”Ja kui kõik teisedki valed, mida partei oli kinnitanud, heaks kiideti – kui kõik lood olid
ühesugused – pidi vale minema ajalukku ja muutuma tõeks.”***

George Orwell, 1984

Sisukord

Sissejuhatus

1. Ainuke tabu
2. Revisionistid
3. Kas holokaustis on üldse võimalik kahelda?
4. Kuidas suhtuvad revisionismi ametliku ajalooteaduse esindajad?
5. Repressioonid dialoogi asemel
6. Miks eksterministid kardavad dialoogi?
7. Kas revisionistid vaidlustavad juutide tagakiusamist Hitleri ajal?
8. Mida mõistsid natsionaalsotsialistid „juudiküsimuse lõplahenduse” all?
9. Koonduslaager
10. Tapatalgud idarindel
11. Miks leiutasid võitjariigid lisaks tegelikult Saksamaa poolt toimepandud hirmutegudele veel holokausti ja gaasikambrid?
12. Ametlik pilt holokaustist
13. Dokumentaalse tõendusmaterjali puudumine holokausti ja gaasikambrite kohta
14. Ajaloo võltsijate kliki Achilleuse kand
15. USA gaasikambrid
16. *Tsüklon-B* ja Saksa infektsioonikambrid
17. Auschwitzi kolm peatunnistajat
18. Kas aastail 1941–1944 likvideeriti loodusseadused?
19. Leuchteri ekspertiis
20. Nähtamatu elevant
21. Lisatõendid
22. Holokaust – sõjapropaganda!
23. Elie Wieseli lõõmavad süvendid
24. Belzezi surmalaager – fantoom
25. Treblinka absurd
26. Majdaneki gaasikambrid – nullist seitsmeni (lk 0–4)
27. Riigisaksa gaasikambrid
28. Auschwitzi vale tekkimine
29. Hitleri tsitaadid holokausti „tõenditena”
30. Nürnbergi protsess
31. Lääne-Saksamaa koonduslaagriprotsessid
32. Frank Walus ja Ivan Demjanjuk
33. Milliseid lugusid jutustavad „holokausti üleelanud” juudid?
34. Kus on „kadunud” miljonid?
35. Lahendus
36. Kuus miljonit
37. Võti demograafilise küsimuse lahendamiseks peitub Nõukogude Liidus
38. Üksikisikute saatused
39. Steinbergide perekonna kokkutulek
40. Ümberkasvatajatele ei piisanud ühest holokaustist
41. Robert Faurissoni arvamus holokausti legendi kohta
42. „Kuidas jutuvestmisega miljoneid teenitakse?”
43. Miks Saksa ja Austria valitsev ladvik kardab ajaloolist tõde nagu tuld?
44. Miks demokraatlike riikide valitsejad ja avaliku arvamuse kujundajad on huvitatud valetamise jätkamisest?
45. Miks kõik usuvad holokausti?

46. Kas holokausti-vale lõppemine on enamikule juutidele kahjulik?

47. Miks me peame holokausti-valest võitu saama?

48. Kas sajandipettus elab selle sajandi üle?

49. Holokaustiusk – keskaegse nõidususe jätkumine 20. sajandil

Lisa 1.16 küsimust eksterministidele

Lisa 2.

Lisa 3.

Kirjanduse loetelu

Sissejuhatus

Käesolev raamat on lühivariant raamatust „Der Holocaust-Schwindel”. Raamat käsitleb natsionaalsotsialistide kuritegusid ja nende valusaid tagajärgi.

Kõigist natsionaalsotsialistide kuritegudest on inimkonna südametunnistust kõige sügavamalt vapustanud juudi rahva suhtes toime pandud genotsiid – holokaust. Praeguse põlvkonna jaoks on mõistetamatu, et maailm vaatas seda tollal vaikides pealt, muutudes nii kaassüüdlaseks.

Kohutavate kuritegude tegeliku ulatuse tõid päevavalgele alles sõjakuritegude protsessid. Pealtnägijate kirjeldused ja süüdlaste ülestunnistused paljastasid kohutava plaani, mis vapustas tervet inimkonda. Saksa kohtud lükkavad tänapäeval „asjaolude selguse” tõttu otsustavalt tagasi kõik tõendusmaterjalid gaasikambrite mitte-eksisteerimise kohta, sest asi olevat kohtulike uuringute ja kogutud tõendite alusel niigi selge.

Holokaust on sõjajärgset aega mõjutanud moraalselt ja poliitiliselt. Kõik kooliõpikud käsitlevad seda tõestatud faktina. Miljonid inimesed teevad palverännakuid mälestuspaikade (Auschwitz, Dachau jne) juurde.

Kuid ikkagi leidub veel mõningaid inimesi, kes kahtlevad ametlikus ajalookäsitluses ja peavad kasutatud allikate usaldusväärsust küsitavaks.

Kas on usutav, et holokausti puudutavad faktid on jäänud tähelepanuta? Kas on võimalik, et senised uurijad on ennast nn „asjaolude selgusest” nii mõjutada lasknud, et loobusid kontrollimast ajalooramatutesse kirjapanut, mida igal ajal pidi kohustuslikus korras uskuma?

Kas kahelda on üldse võimalik? Kas kahtlemine on terve mõistuse solvamine?

„Lugematuid tõendeid” arvestades peaks saama ju kergesti kahtlejate argumente ümber lükata.

Miks siis avalikku väitlust revisionistidega holokausti teemal kardetakse nagu tuld?

Holokausti-kriitika vältimiseks on mõned riigid kehtestanud seadusesätteid, millega piiratakse mõtte- ja arvamuse vabadust. Kas vaikimasundimine saab asendada puuduvaid argumente? Kelle huvides on ainukese ajaloosündmusena just holokausti-teema tabuks kuulutamine ning kriitiliste ajaloouringute takistamine?

Ajaloosündmusi hakatakse sageli teaduslikult tunnetama alles aastakümnete, võib-olla isegi aastatuhandete pärast, kui on olemas piisav emotsionaalne distant toimunud sündmustest. Näidetest puudu ei tule. Alles viimastel aastakümnetel kuulutati legendiks see Šveitsi riigi loomise rahvusromantiline osa, mis jutustab kindluste vallutamisest ja türannide minemakihutamisest. Praegu me teame, et selle käsitluse eesmärgiks oli rahvusliku müüdi loomine rahva ideoloogiliseks mõjutamiseks.

Tänu hoolikale allikakäsitlusele on ka lähiajalugu seatud uude valgusse. Uuesti võetakse seisukoht mitmete isikute, näiteks kindralite Guisani ja Wille ning minister Pilez-Golazi suhtes. Ajaloouurimine nõuab pidevat ajaloo läbivaatamist (revisjoni). Pärast Goebbelsi päeviku avaldamist teame, et van der Lubbe süütas Riigipäevahoone üksinda. Katõnis 1940. aastal toimunud 4000 Poola ohvitseri massimõrvas süüdistati varem natse. Nüüdseks on kindlaks tehtud, et tellimuse andja oli Stalin.

Peale holokausti pole ühtki ajaloo teemat, mille üle ei võiks avalikult diskuteerida!

Mis siis saaks, kui kõrgete trahvide ähvardusel keelataks kõigi ülalnimetatud isikute ja ajaloosündmuste edasine uurimine ja avalik arutelu? Kui tõsiselt üldse saab ajalookirjutusse suhtuda, kui hilisem ajaloolaste põlvkond võtab järelemõtlematult üle valelikud ja tendentslikud esmased „uurimistulemused” ning kui üksteise pealt lihtsalt maha kirjutatakse ja kontrollimatult tsiteeritakse? Mida arvata nendest ajaloolastest, kes „pedagoogilistel põhjustel” keelduvad avalikkusele esitamast uusi fakte, sest senine, tõele mittevastav tõlgendus, kaitseb paremini ideoloogiahoone juba kõikuvat konstruktsiooni! Kas selline ajaloo võltsimine on mõeldud senise maailmapildi säilitamiseks?

Käesoleva raamatu autor pani kokku kättesaadavad materjalid – eeskätt pealtnägijate kirjeldused -ja jõudis üheste tulemusteni.

Pealtnägijate absurdsed kirjeldused räägivad vastu nii looduseadustele kui ka inimese loogikale. Kui uskuda pealtnägijate kirjeldusi, siis on meil holokausti puhul tegemist IMEGA, mille osas ei kehti füüsika, keemia ega tehnika seaduspärasused. Kas selle IME peab nüüd tunnistama dogmaks, mille suhtes on igasugune kriitika lubamatu?

Valitsus esitab parlamendile „rassismivastase seaduse”, *mille järgi karistatakse rahatrahvi või vanglaga igasugust holokaustiusundit puudutavat kriitikat!*

Kas meie mõtted vajaksid tsenseerimist ja teisitimõtlejaid tuleks nende „eksiarvamuste” pärast taga kiusata? Kas me tahame luua inkvisitsiooni ketserite jälitamiseks?

Orwell saadab tervisi!

Lugege seda hästi dokumenteeritud raamatut kriitiliselt, et Teil kujuneks teema kohta oma arvamus.

Kirjutage autorile, kui Teil on küsimusi või märkusi. Ta rõõmustab konstruktiivse dialoogi üle.

Artur Karl Vogt

Jõulud 1992

1. Ainuke tabu

Pluralistlikus ühiskonnas ei saa ajalookirjutusega teenida poliitilisi huve. Uurimisvabadus peab olema tagatud samal moel nagu mõtte vabaduski.

Meie ettekujutus möödunud ajastust on pidevas muutumises. Uued teadmised sunnivad meid regulaarselt oma seisukohti revideerima. Ajalooprobleemide uurimine täppisteaduslike meetodite abil on täiesti enesestmõistetav.

Veel üsna hiljuti oli Šveitsis kindel arvamus, et pärast *Rütlischwuri*¹ 1291. aastal algas *Burgenbruch* – Habsburgide kindluste vallutamine tormijooksul. Väljakaevamistel aga selgus, et vastavad kindlused anti juba kaua aega enne 1291. aastat võitluseta käest ära. *Burgenbruch* on seega müüt (W. Meyer: *1291. Die Geschichte*). Me ei ole kuulnud, et kaadi² oleks väljakaevamisi juhatanud ajaloolased meie „esivanemate teotamise” pärast hukka mõistnud.

Miljonid jumalakartlikud palverändurid käisid Torinos aukartlikult „Kristuse surilina” uudistamas, enne kui laboratoorsed uuringud tõestasid, et surilina pärines alles keskajast. Meie andmetel ei arvanud paavst nende uuringutega seotud teadlasi kirikukogudusest välja.

Ainult ühe perioodi suhtes ei kehti Lääne demokraatliku ühiskonna uurimisvabaduse põhimõte. See isik, kes kõnealuse perioodi traditsioonilise käsitluse kahtluse alla seab, riskerib nii õiguslike sanktsioonide, ühiskondliku hukkamõistu kui töökoha kaotamisega. Sellel ajajärgu uurimise osas asendus kriitiline mõtlemine ja uurimisvabadus riigi poolt kehtestatud dogmaga, mille suhtes teaduslike meetodite kasutamine on patt. Tegemist on aastatega 1941–1944.

1 der Rütlischwur truudusevande andmine Šveitsi riigi loomisel

2 kaadi - islami kohtunik

2. Revisionistid

Ülalnimetatud repressioonide ohvrid ja ühiskonna põlualused on need uurijad, keda nimetatakse „revisionistideks”. Teise maailmasõjaga seondult kasutatakse seda väljendit nende ajaloolaste kohta, kes ei nõustu tavapärase arvamusega, mille järgi sõja ainu- või peasüüdlased olid Saksamaa ja Jaapan. Kitsamas tähenduses kasutatakse seda väljendit nende puhul, kes peavad küsitavaks „holokausti” ehk süstemaatilist juutide hävitamist Hitleri ajal ning gaasikambrite olemasolu natsionaalsotsialistlikes koonduslaagrites.

Sõna „holokaust” tuleneb kreekakeelsest sõnast *holokauteô*, mis tähendab „toon põletusohvriks”. Saksa keeleruumis läks see käibele pärast samanimelise Hollywoodi mängufilmi linastumist. Me peame edaspidi „gaasikambrite” all silmas just neid kambreid, mis olid mõeldud inimeste hävitamiseks, mitte aga desinfektsioonikambreid, mille olemasolu on vaieldamatu. Käesolevas kirjutises ei käsitleta süüküsimust Teises maailmasõja vallapästmise eest ning siin on tegu „revisionismiga” kitsamas tähenduses ehk „holokausti revisionismiga”.

Revisionismi alusepanijaks oli prantsuse sotsialist, vastupanuliikumisest osavõtja ning Buchenwaldi ja Dora-Mittelbau koonduslaagrite vang Paul Rassinier. Pärast vabastamist kirjutas Rassinier raamatu *Le Mensonge d'Ulysse* („Die Lüge des Odysseus”), milles ta vaatleb kriitiliselt endiste koonduslaagrivangide jutustusi. Raamatu pealkiri seondub aga valetaja Odüsseusega, kes lisaks sajale tegelikkuses läbi elatud piinale mõtles välja veel tuhat lisaks. See viitab inimlikule soovile asju välja mõelda.

Kui Rassinier oli raamatus *Le Mensonge d'Ulysse* veel arvamusel, et gaasikambriid olid tõenäoliselt olemas - sest, kus suitsu seal tuld - siis oma laiendatud uurimuste käigus jõudis ta üha enam veendumusele, et gaasitamisi ei toimunud kas üldse või äärmisel juhul viisid neid

läbi üksikud hullumeelsed. Rassinier suri 1967. Tema järeltulijad – revisionistid – on tänapäeval ikka veel vähemuses, kuid nad muutuvad üha tugevamaks ning neid loetakse Hitleri ja Kolmanda Riigi parimate asjatundjate hulka.

3. Kas holokaustis on üldse võimalik kahelda?

Peeaeagu kõik meist usuvad seda, et Hitleri võimuperioodil hukati miljoneid juute ning eksisteerisid gaasikambrid. Holokausti käsitlevad tuhanded raamatud, sajad tuhanded ajaleheartiklid ning lisaks nendele veel loendamatud filmid. Kui sellest veel ei piisa: mõned süüdlased tunnistasid protsessidel, et gaasikambrid olid olemas! Kuidas saab veel kahtlusi tekkida sellise tõendite hulga juures?

Nii viisi suudame me ka nõidade olemasolu tõestada. Aastatuhandeid uskus nõidadesse kogu Euroopa. Kõrgesti haritud õpetlased häbistasid nõidade alatusi paljude mahukate teoste lehekülgedel.

Kõige lõpuks tunnistasid paljud nõiad kohtunikele, et nad kihutasid volbriööl luudade seljas ja lasid end vanakuradil Brockeni mäel paaritada. Järelikult olid nõiad olemas.

Kas see väide ikka peab vett, et inimesed on mõne sajandi jooksul targemaks saanud? Ilmselt usuks enamus meist ka tänapäeval nõidadesse, kui me juba varases lapsepõlves oleksime nende kohta õudusjutte kuulanud ning meedia räägiks iga päev nende metsikutest tegudest?

4. Kuidas suhtuvad revisionismi ametliku ajalooteaduse esindajad?

Paljud inimesed, kes pole juutide saatusega Kolmanda Riigi koonduslaagrites spetsiaalselt tegelenud, tahaks võib-olla meelsasti jälgida vaidlust revisionistide ja eksterministide (nii nimetavad revisionistid hukkamisteooria esindajaid) vahel. Kahjuks ei ole neil selleks võimalust, sest eksterministid pole selliseks väitluseks valmis. Sel ajal, kui revisionistid kulutavad suurema osa ajast vastaspoole raamatute lugemiseks ja nendes sisalduvate teeside kontrollimiseks, rahulduvad dogmaatilised ajaloolased tühja fraseoloogia ja sõimusõnade valinguga. Siinkohal mõned „püsiargumendid“:

- „Holokaust on tõestatud fakt.“ – Aastatuhandete jooksul oli ka see kindel fakt, et päike tiirleb ümber maa.

„See, kes kahtleb gaasikambrite olemasolus, mõnitab pruuni diktatuuri ohvreid.“ – Kas me osutame Dachau koonduslaagris hukkunud 32 000-le inimesele sellega suuremat lugupidamist, kui me seal hukkunute arvu suurendame meelevaldselt 238 000ni nagu tehti esimestel sõjajärgsetel aastatel?

- „Revisionistid on antisemiidid ja natsid.“ – Kas sotsialist ja koonduslaagri vang Rassinier oli nats? Revisionistide hulgas on tõesti üksikuid, kes kalduvad natsionaalsotsialismile. Siiski võrdub kaks korda kaks ka siis neli, kui seda ütleb natsionaalsotsialist.

- „Revisionistid sarnanevad neile, kes väidavad, et maakera olevat lame. Nendega ei ole võimalik vaielda.“ – Tegelikuses on olemas inimesi, kes usuvadki, et maakera on lame. Kuid imelikul kombel ükski inimene ei ärritu nende peale ja kellelegi ei tuleks pähe neid kohtu abil taga kiusata. Keegi ei võta neid tõsiselt, vaid neid vaadatakse kui süütuid rumalaid inimesi. Kuid revisioniste võetakse surmtõsiselt. Niisama ju nende vastu eriseadusi ei kehtestataks?

5. Repressioonid dialoogi asemel

Prantsusmaal võeti 1990. aastal vastu seadus *Loi Gayssot*, mis ähvardab juutide tapmises kahtlejaid üheaastase vanglakaristusega. 1992. aastal Austrias välja antud vastav seadus näeb ette holokausti salgamise eest vanglakaristuse kuni kümme aastat. Teistes riikides ajavad valitsejad läbi selliste ebamääraste paragrahvidega nagu „rahvustevahelise vaenu õhutamine“

ja „surnute mälestuse teotamine”. Selline ebamäärane paragrahv tahetakse parlamendi tahtel kehtestada ka Šveitsis.

Mõnedes riikides on revisionistlikud raamatud ja ajakirjad keelatud. Saksa politoloog Udo Walendy, kes on ajakirja *Historische Tatsachen* väljaandja, peab pidevat positsioonisõda tsensuuriga, mida Saksamaa Liitvabariigi põhiseaduse järgi pole üldse olemaski. Kohtunik Wilhelm Stäglichil, kes on raamatu *Der Auschwitz – Mythos* autor, kärbiti pensioniraha ja võeti ära doktorikraad. Seejuures toetuti mõistagi Hitleri poolt isiklikult 1939. aastal allakirjastatud seadusele akadeemilise kraadi äravõtmise kohta. Alates 1979. aastast kestab Robert Faurissoni tagakiusamine, kes on ameeriklase Arthur Butzi kõrval juhtiv revisionistlik uurija. Ta kaotas töökoha Lyoni Ülikoolis prantsuse kirjanduse ja tekstikriitika professorina, sest ülikool ei suutnud väidetavalt tagada tema turvalisust. Meedia külvas ta aastaga üle vastuargumente avaldamata. Kohtunikud määravad talle kõrgeid rahatrahve, et teda majanduslikult laostada. Tema perekond elab pidevas hirmus.

1989. aastal näitasid "antifašistid" oma mõjuvõimsaid argumente. Ühe jalutuskäigu ajal tungisid Faurissonile kallale kolm musklimeest grupist *Fils de la memoire juive* ja peksid ta poolsurnuks. Ta jäi siiski elama, erinevalt prantsuse ajalooõpetajast Francois Dupraf ist, kes 1978. aastal autopommiga õhku lasti.

Dialoogi asemel valitsevad surve ja mõrvadeni minev füüsiline terror ning igasuguse avaliku väitluse riiklik keeld, mis peaks tegema meid umbusklikuks. Miks „vaba maailma” ametlik ajalooteadus gaasikambreid nii metsiku vihaga kaitseb? Kas need kuuluvad inimkonna kultuuri-pärandi juurde nagu püramiidid ja Peetri kirik? Kas maailm oleks vähem ilus, kui poleks olnud Auschwitziga gaasikambreid, kus väidetavalt miljon kaitsetut juudi meest, naist ja last mürgitati sinihappega nagu kahjur-putukad? Mis ajalooline tõde see on, mida peab kriminaalseadusega kaitsma?

6. Miks eksterministid kardavad dialoogi?

Avalike arutelude keelu põhjus on äärmiselt lihtne. Pärast seda, kui Saksa „holokausti ekspert” Wolfgang Scheffler 1979. a. televisioonis Faurissoniga väitlusse laskus ja seal verise nina sai, ei taha ükski juhtiv eksterminist leppida taolise häbistusega. Ametlik ajalooteadus teab nimelt täpselt, et tal pole sellises vaidluses mingit eduvõimalust. Pideva ajuloputuse tulemusena pea igäihe poolt omaksvõetud tees, et sakslased olevat Kolmanda Riigi ajal gaasiga lammatanud miljoneid juute, osutub lähemal vaatlemisel mõttetuseks, mida on võimatu kaitsta paljastavate faktide vastu.

Nüüd võib küsida, miks valet püsti hoitakse ning miks peaaegu keegi ei tea midagi revisionistidest ja nende argumentidest. Põhjus on järgmine: revisionistlike faktide levitamist takistatakse täiuslikuma tsensuuriga, mis on ajaloos kunagi eksisteerinud – tsensuuriga, mille olemasolu keegi isegi ei aima. Kellele see tsensuur kasuks tuleb, kellele on see eluliselt vajalik, kuidas seda rakendatakse, miks on meie väidetavalt tabudest vabas ühiskonnas üks suur tabuteema – nimelt holokaust ning miks me tohime tänapäeval kahelda kõiges, isegi Taevases Isas, tema pojas Jeesus Kristuses ja Pühas Vaimus, aga mitte Auschwitziga ja Treblinka gaasikambrites - neid küsimusi uurime hiljem põhjalikult.

7. Kas revisionistid vaidlustavad juutide tagakiusamist Hitleri ajal?

Mitte mingil juhul. Alates 1933. a. avaldati survet üha suuremale hulgale juutidele, kellelt võeti ära nende õigused ning saadeti maapakku. Need juudid, kes viibisid Saksa võimupiirkonnas veel 1941. aja pärast seda, toimetati suuremas osas töölaagritesse, suruti getodesse ning saadeti sundasumisele Poola ja Venemaale, mille käigus kaotasid nad oma

varanduse. Idarindel lasid spetsiaalsed Saksa üksused – *Einsatzgruppe*'d – maha palju juute (täpseid arve on võimatu nimetada, kuid neid võis olla kümnete tuhandete ringis).

Ülalnimetatud tagakiusamised on ajalooliselt tõestatud faktid. Järgmised väited on aga propagandavaled, mitte faktid:

- a) oli olemas spetsiaalne plaan juutide hävitamiseks;
- b) mõnedes koonduslaagrites olid olemas gaasikambriid inimeste hukkamiseks;
- c) Hitleri ajal sai surma 5–6 miljonit juuti.

Praegu on võimatu täpselt kindlaks teha, kui palju juute hukkus sõja ja tagakiusamiste tõttu, sest ei saa läbi viia vaba uurimustööd ja sõltumatutel ajaloolastel ei ole juurdepääsu Saksa, Poola, Venemaa ega Iisraeli arhiividele. Seega peab leppima oletustega. Rassinier arvas, et Hitleri mõjupiirkonnas sõja ja tagakiusamise läbi hukkunud juutide arv võib ulatuda ühe miljonini. Teised revisionistid, nagu Walter Sanning, kes toetub oma teedrajavas demograafilises uurimuses *The Dissolution of Eastern European Jewry* peaaegu eranditult lääneliitlaste ja juudi allikatele, lähtuvad hoopis väiksematest arvudest. Getodes ja laagrites suri mitusada tuhat, võib-olla kuni üks miljon juuti peamiselt epideemiasse ja kurnatusse, nad langesid sõjategevuse käigus ja jäid sõjaroimade ohvriks näiteks Varssavi getode purustamisel ja *Einsatz-grupp*ede veresaunades või hukkusid pogrommidel. See kõik on juba küllalt halb ning ei anna vähimatki moraalselt õigustavat põhjust poliitilis-propagandistlikel põhjustel ohvrite arvu kuue- kuni kaheteist-kordistamiseks ja gaasikambrite väljamõtleamiseks.

8. Mida mõistsid natsionaalsotsialistid „juudiküsimuse lõpliku lahenduse” all?

Kui Hitler 1933. a võimule tuli, teadis igatüki, et nüüd on tüüri juurde pääsenud metsik antisemiit. Hitleri raamatust *Mein Kampf* moodustavad märkimisväärse osa vihased sõnavalingud juutide pihta ning NSDAP programmi järgi ei saanud ükski juut olla rahvuskaaslane.

Juudid pidid pärast 1933. a taluma korduvaid tagakiusamisi, mille eesmärk oli nende pagulusse ajamine. Juutide emigratsiooni soodustamiseks tegid natsionaalsotsialistid tihedat koostööd sionistlike ringkondadega, kes olid samuti huvitatud võimalikult paljude juutide asumisest Palestiinas (sellest surnuksvaikitud koostööst kirjutab näiteks Heinz Höhne oma SSi käsitlevas teoses *Der Orden unter dem Totenkopf*). Veel enne seda, kui Hitler jõudis välja anda oma ainukese juudivastase seaduse, vallandasid juutide organisatsioonid USA-s, Inglismaal ja mujal valla võimsa boikotikampaania, mis tekitas Saksamaale tohutut majanduslikku kahju. Kuna natsionaalsotsialistid ei suutnud kinni võtta boikotikampaania algatajaid, paiskasid nad oma viha Saksa juutide vastu. Sionistide eesmärgiks oli Hitleri provotseerimine üha karmimate juudivastaste surveabinõude rakendamisele, et nii kiirendada Saksa juutide emigratsiooni Palestiinasse.

1941. aastaks, mil emigratsioon keelati (keeldu ei viidud järjekindlalt täide), oli eksiili läinud kaks kolmandikku Saksa juutidest. Maha jäid enamuses vanemad inimesed. Pärast *Anschlussi* emigreerus ka enamik Austria juute ning peale Tšehhoslovakkia annekteerimist 1939. aastal küllaltki suur osa Tšehhi juute.

Pärast Teise maailmasõja algust näis, et esiplaanile nihkub Madagaskari plaan, mis nägi ette juudi riigi loomist Madagaskari saarele Aafrikas. Marssal Petain ei soovinud siiski saarest loobuda ning inglased kontrollisid saarele viivaid veeteid. Sellepärast kaaluti juudi asundusala loomist Ida-Euroopasse.

1941. a algas massiline juutide sundasumisele saatmine. Sajad tuhanded juudid toimetati töölaagritesse või saadeti Venemaale (vahepeatusega Poolas). Sellisel poliitikal olid järgmised põhjused:

- sakslased vajasisid hädasti tööjõudu, sest peaaegu kõik teenistuskõlblikud mehed olid rindel;
- juudid kujutasid endast julgeolekuriski, sest nad pooldasid Saksamaale vaenulikke riike;

- sõda pakkus natsidele soodsat võimalust kiirendada „juudiküsimuse lõplikku lahendamist”. Dokumentidest nähtub selgesti, et natsionaalsotsialistid pidasid selle „lõpplahenduse” all silmas juutide asustamist idaaladele, mitte nende hukkamist. Nii kirjutas Göring 31. juulil 1941. a Heydrichile:

Täiendusena Teile juba 24. 01. 1939. a määrusega antud ülesandele ning vastavalt vajadusele leida võimalikult soodne lahendus meie ajaliste võimaluste piires juutide emigreerumise ja evakueerimise küsimusele, määran ma Teile ülesandeks teha kõik nõutavad organisatoorsed, asjakohased ja materiaalsed ettevalmistused juudiküsimuse terviklikuks lahendamiseks Saksa mõjupiirkonnas Euroopas... Ma teen Teile ülesandeks esitada mulle lähemal ajal kogu organisatorsete ja materiaalsete abinõude plaan, et viia läbi taotletud juudiküsimuse lõpplahendus.

(Tsiteeritud Raul Hilbergi, *Die Vernichtung der Europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, 1990, lk 420).

20. jaanuaril 1942. a Berliinis peetud Wannsee konverentsil, kus legendi järgi otsustati juutide hävitamine, räägiti tõepoolest nende ümberasustamisest, nagu see ühetähenduslikult nähtub ka protokollist (mõned revisionistid nagu Stäglich ja Walendy kahtlevad selle dokumendi ehtsuses). Konverentsist osavõtja Martin Luther, kes tollal töötas välisministeeriumis, kirjutas 21. augustil 1942. a ühes memorandumis:

Saksa juudipoliitika põhimõte pärast võimu ülevõtmist natsionaalsotsialistide poolt seisnes selles, et edendada juutide emigratsiooni kõikide vahenditega... Praegune sõda annab Saksamaale võimaluse ja ka kohustuse lahendada juudiküsimus Euroopas... Ülalnimetatud korraldusest ajendatult alustati juutide evakueerimisega Saksamaalt. Ittaasustamise aktsiooniga oleks peaaegu haaratud kaasa juutidest alamad ka nendest riikidest, kus Saksamaa kombel olid kasutusele võetud juudivastased abinõud... Sellisel viisil itta evakueeritud juutide arv ei olnud küllaldane sealse tööjõuvajaduse katmiseks (Nürnbergi dokument NG-2586).

Dogmaatilised ajaloolased ajavad nüüd läbi naeruväärsete seletustega – „gaasiga lammastamise” varjamiseks olevat kasutatud sõnu „evakueerimine”, „ümberasustamine” ja „emigratsioon”. Arvatavasti saadeti Venemaale üle ühe miljoni juudi, täpselt nagu oli kirjas Saksa dokumentides. Igasuguste kirjalike tõestusmaterjalide puudumise tõttu on härrad eksterministid sunnitud juutide hävitamise ja gaasikambrite osas andma dokumentides olevate andmete kohta tõlgendusi, mida sealt kuidagi välja lugeda ei saa.

9. Koonduslaager

Vaevalt kaks kuud pärast Hitleri võimuhaaramist püstitati Dachaus esimene koonduslaager, millele järgnesid teised. Enne sõda ei olnud laagritel majanduslikku tähendust. Need loodi selleks, et isoleerida inimesi, keda natsionaalsotsialistlik valitsus pidas riiki ohustavateks.

Erinevatesse vangide kategooriatesse kuulusid poliitilised kurjategijad („punased”), kriminaalkurjategijad („rohelistes”), lisaks „asotsiaalid” või „mustad” (kerjused, hulkurid, prostituudid jt), „piibliuurijad” (st sektide liikmed, kes keeldusid sõjaväeteenistusest) ja homoseksuaalid. Juute toodi kuni 1938. aastani laagrisse ainult juhul, kui nad kuulusid ühte nendest gruppidest. 1938. a novembris, pärast Saksa diplomaadi tapmist Pariisis ja pärast kurikuulsat *Kristallnacht*'i, saadeti esmakordselt juute massiliselt koonduslaagrisse üksnes sellepärast, et nad olid juudid. Nendest üle 30 000 arreteeritud vabanesid peaaegu kõik juba üsna peatselt.

Enne sõda kõikus koonduslaagrite vangide koguarv (k.a kriminaalkurjategijad!) mõne tuhande ja mõnekümne tuhande vahel.

Pärast sõja algust kerkis kõikjal sakslaste poolt valitsetavas Euroopas uusi laagreid nagu seeni pärast vihma, alates Struthof/Natzweilerist Elsassis kuni Majdanekini "kindralkubermangus" ehk okupeeritud Poolas. Lõpuks oli kokku 14 suuremat koonduslaagrit ja lisaks veel mõned väiksemad. Neile lisandus umbes 500 nn töölaagrit, mis kõik mahutasid mõnisada kuni tuhat vangi. Need „töölaagrid” olid ühendatud tööstusettevõtetega. Sunnitoölised toodi sinna koonduslaagritest. "Töölaagrites" surnud vangid esinevad neid tööle saatnud koonduslaagrite andmestikus.

Laagrid etendasid nüüdsest sõjatööstuses tähtsat osa. Suurimas koonduslaagris Auschwitzis tehti muuhulgas katseid autorehvide tootmisel kasutatava sünteetilise kummi valmistamiseks, mis oli seetõttu sõjalise tähtsusega toode. Ebainimlike töötingimuste poolest eriti kardetud Dora-Mittelbau koonduslaagris ehitati rakette, millest Hitler lootis veel 1944. a pööret sõjas.

Vangide halb kohtlemine ei olnud riiklik poliitika, sest diktaatorlik riik oli huvitatud võimalikult tervest tööjõust. Kõigest hoolimata jõuti ikka ja jälle piinamiste ning julmusteni. Iga eeskiri on sõltuvuses seda elluviivate inimeste tasemest ning need, kes soovisid koonduslaagritesse teenistusse asuda ei kuulunud kindlasti ühiskonna eliidi hulka. Paljudes laagrites ei sooritanud kõige jõhkramaid tegusid siiski mitte SS. vaid kriminaalkurjategijad, kes poliitilisi kurjategijaid halastamatult terroriseerisid. Ebainimlikkuse rekordeid püstitati Austrias, Mathausenis.

Eksinud SS-i juhtide vastu võeti aeg-ajalt kasutusele rangeid karistus-abinõusid. Buchenwaldi komandant Karl Koch pandi seina äärde süüdistatuna korrupsioonis ja tapmises, vangide ees poodi üles halva kuulsusega Majdaneki komandant Hermann Florstedt.

Spetsiaalselt Himmleri jaoks SS kindrali Oswald Pohli poolt koostatud statistikast lähtub, et ajavahemikus 1. juuli 1942 – 30. juuni 1943 suri koonduslaagrites 110 812 vangi. Selleks, et laagrid ei tühjeneks, asendati "kaod" jooksvalt „täiendustega”. 1943. a augustis ulatus vangide arv koonduslaagrites 224 000ni, aasta hiljem (transiitlaagreid arvestamata) 524 000ni.

Enamus surmajuhtumeid tulenes epideemiatest. Eriti kardetud oli tähniline tüüfus - üks tüüfuse alaliike, mida täid edasi kannavad. Selle vastu võitlemiseks kasutati putukamürki nimega *Tsüklon-B*, mida holokausti „šamaanid” hiljem inimeste hävitamiseks mõeldud tapavahendiks nimetasid.

Viimaseid segaseid sõjakuud arvestamata oli laagrites kõige hullem aeg 1942. a suvi ja sügis. Nende kuude jooksul suri Auschwitzis tähnilisse tüüfusesse mõnikord rohkem kui 300 inimest päevas. Epideemia nõudis ohvreid ka SSlaste hulgas. Enamus Auschwitzi kompleksi surmajuhtumeid langes osaks Birkenauale, mis asus põhilaagrist 3 kilomeetrit lääne pool ja täitis laatsareti funktsiooni. Mõnedel perioodidel suri Birkenaus rohkem inimesi kui kõikides laagrites kokku. Birkenau „surmalaager”, kus suri 60 000 kuni 80 000 vangi suuremas osas tõenäoliselt haigustesse (oli ka hukkamisi ja tapmisi!), muutus legendis „hukkamislaagriks”, kus „ajaloolaste” andmeil hukati 1–4 miljonit inimest. Epideemiaohvrite tuhastamiseks tuli püstitada krematooriumid ning nende hoidmiseks surnukuurid ja laibakeldrid, millest genotsiidimütoloogid tegid hiljem „gaasikambrid”. Osadest duširuumidest said „gaasikambrid”. Töökõlbulike ja tööks kõlbmatute vangide eraldamised muutusid „seleksioonideks gaasikambritesse saatmiseks”. Nii tekkis meie sajandi raskeimate tagajärgedega pettus – Auschwitz- pettus.

Viimastel hirmsatel sõjakuudel algas täielik häving. 1945. a kui inglased ja ameeriklased vabastasid ühe laagri teise järel, leidsid nad eest nii tuhandeid mahamatmata laipu kui ka kümneid tuhandeid

poolnälginud vange. Fotod sellest läksid maailma avalikkuse ette tõenditena enneolematust massimõrvast. Tegelikuses ei olnud sellel suremisel midagi tegemist teadliku genotsiidiga. Seda võib kergesti järeldada mõnede laagrite kohta käivast surmajuhtumite statistikast. Arvud

Dachau kohta (allikas: Paul Berben, *Dachau 1933-1945. The official history*. The Norfolk Press, 1975):

1940 – 1515 surnut,
1941 – 2 576 surnut,
1942 – 2 470 surnut,
1943 – 1 100 surnut,
1944 – 4 794 surnut,
1945 – 15 384 surnut.

Laagri viimase nelja kuu jooksul suri niisiis rohkem vange kui kõikidel eelnevatel sõja-aastatel kokku! Pärast laagri vabastamist ameeriklaste poolt suri kurnatusse veel umbes 2000 vangi; 1588 inimest suri mai esimese 17 päeva jooksul.

Kohutava massilise suremise põhjused olid järgmised:

1) selle asemel, et idapoolsete laagrite vangid lähenevatele Vene väeosadele lihtsalt loovutada, evakueerisid natsid nad läände. Kuna raudtee oli suuremalt jaolt puruks pommitatud, aeti kümned tuhanded vangid nädalate pikkuste jalgsirännakutega läbi lume ja jää Kesk-Saksamaale; suurem osa neist enam sõja lõppu ei näinud. Laagrites, mis võtsid vastu evakueerimisel ellujäänuid, oli puudu barakkidest, välikäimlatest, toiduainetest, arstimitest - lühidalt kõigest. Mõttetu evakueerimispoliitika põhjus oli ilmselt see, et Nõukogude armeele ei tahtud loovutada tööjõudu ega sõjaväelasi. Haiged inimesed võisid näiteks Auschwitzis maha jääda, kust Punaarmee nad vabastas;

2) alates sügisest 1944 liikusid miljonid põgenikud Nõukogude armee poolt vallutatud Saksa idaaladelt läände. Samaaegselt purustasid anglo-ameerika terrorpommitajad linn linna järel ja hävitasid linnade infrastruktuuri. Nendel asjaoludel surid ka loendamatud vabaduses olevad inimesed kurnatusse ja epideemiasse.

Chuck Yeager, kes esimese lendurina saavutas ülehelikiiruse, kirjutab oma autobiograafias (*Yeager: An Autobiography*. New York, Bantam Books, 1985, lk 79/80), et tema eskadrilli ülesandeks oli 50 km² suurusel maa-alal pommitada kõike, mis liikus. "Saksamaa ei lasknud end niisama lihtsalt jaotada süütuteks eraisikuteks ja sõjaväelasteks, sest talupoeg toitis ju Saksa vägesid oma kartulipõllul." Liitlaste väed põhjustasid oma terrorpommitamisega niisiis sihilikult näljahäda ja süüdistasid siis kaotajaid, et need ei suutnud koonduslaagrite vange piisavalt toita!

Kõigele vaatamata leidsid vabastajad Bergen-Belseni, Buchenwaldi ja Dachau laagrites laibahunnikute ja liikuvate skelettide kõrval veel kümneid tuhandeid enam-vähem terveid ja hästitoidetud vange, kelle pilte meile aga targu võib-olla kunagi ei näidata.

Ajaloolisi võrdlusi saab teha natside koonduslaagrites epideemiasse suremise ja Ameerika kodusõja vahel. Põhjaosariikide Camp Douglase ja Rock Islandi vangilaagrites ulatus igakuine suremus 2–4%ni. Lõuna pool asuvas Andersonvilles hukkus põhjaosariikide 52 000 sõdurist 13 000. Buuri sõja ajal hoidsid inglased vangis 120 000 buuri tsiviilisikut ning kümneid tuhandeid musti aafriklasti, kellest umbes iga kuues suri. Ameerika kodusõja vange ega ka Buuri sõja omi ei tapetud sihilikult, vaid peaaegu kõik surid epideemiasse, millest ei suudetud jagu saada. Surnute arvu on võimalik võrrelda Dachau (ellujäänuid 84%, surnuid 16%) ja Buchenwaldiga (ellujäänuid 86%, surnuid 14%).

Arolseni (Saksamaa Liitvabariik) eriperekonnaseisuamet registreerib koonduslaagrites dokumenteeritud surmajuhtumeid. Siinkohal lõppkokkuvõte 1990. a lõpuni:

Mauthausen	78 851 surnut
Auschwitz	57 353 surnut
Buchenwald	20 686 surnut
Dachau	18 455 surnut
Flossenbürg	18 334 surnut
Stutthof	12 628 surnut

Gross-Rosen	10 950 surnut
Majdanek	8 826 surnut
Dora-Mittelbau	7 467 surnut
Bergen-Belsen	6 853 surnut
Neuengamme	5 780 surnut
Sachsenhausen-Oranienburg	5 013 surnut
Natzweiler/Struthof	4 431 surnut
Ravensbrück	3 640 surnut

Arolseni statistikas esineb 29 339 surnuga ka Theresienstadt, mis ei olnud tegelikult koonduslaager, vaid peamiselt vanade ja privilegeeritud juutide geto.

Arolseni andmed näitavad, et statistika pole täielik. Teiste perekonnaseisuametite juures juba registreeritud surmajuhtumeid enam teist korda ei nimetata ja mõnest laagrist on puudu osa tõendusmaterjali. Kui tahta paari tuhandese täpsusega välja arvutada koonduslaagrites hukkunud inimeste arvu, siis ei oleks keegi selleks pädevam kui Arolsen, kus on rohkem dokumente kui mistahes teisel ametiasutusel kogu maailmas. Kuid Arolsen teenib Saksa valitsust, kes kardab ajaloolist tõde nagu tuld. Seepärast ei lase Arolsen oma arhiividesse ühtki sõltumatut uurijat. Ta teatab oma brošüürides häbematult, et surmalaagritest ei olevat säilinud ühtki tõendusmaterjali. Seda, et nende andmete puudumise põhjuseks on surmalaagrite puudumine, ei saa loomulikult teada keegi paremini kui Arolsen ise.

Meile teadaolev surnute arv Dachaus ja Buchenwaldis on vaieldamatu (32 000, täpsemalt Öeldes 33 000). 1990. a tegid venelased Rahvusvahelisele Punasele Ristile kättesaadavaks selle ajani luku taga hoitud Auschwitzis surnuteregistrid. Need katavad, küll mõningate lünkadega, ajavahemiku 1941. a augustist kuni 1943. a detsembrini ja sisaldavad 66 000 nime. Meile on aga teadmata ülejäänud surnute-registrite asukoht. Auschwitzis ohvrite arv võis ulatuda kuni 100 000ni, sest tüüfusepidemia tõttu oli suremus 1942. ja 1943. aastail kõrgeim. Meie järeldame sellest, et:

- 1) arvatavasti suri ajavahemikus 1933–1945 natside koonduslaagrites 500 000 kuni 700 000 inimest;
- 2) alla poole ohvritest **olid juudid**, sest nad moodustasid mõnes laagris ainult väikese osa (Auschwitzis ulatus juudi rahvusest vangide arv enne lõppu peaaegu 80%ni);
- 3) suurima tõenäosusega suri väljaspool laagreid rohkem juute kui laagrites.

10. Tapatalgud idarindel

22. juunil 1941. a marssis Wehrmacht Nõukogude Liitu, ennetades sellega umbes 14 päeva Nõukogude Liidu rünnakut (venelase Viktor Suvorovi uurimus „*Jäälõhkuja*” tõestab ümberlõkkamatult, et selles sõjas oli tegemist ennetava löögiga).

Sõda peeti juba algusest peale erakordselt jõhkralt. Saksa rindejoone taga pidas Nõukogude armee (rahvusvahelise õiguse vastast) partisanivõitlust ning sakslased reageerisid sellele täpselt samamoodi, nagu prantslased hiljem Alžeerias, ameeriklased Vietnamis ja venelased Afganistanis – nimelt jõhkra terroriga, ka nende suhtes, kes partisaniliikumisest osa ei võtnud. See, kes tahab vältida selliseid sõjakuritegusid, peab vältima ka sõda.

Komissarid, st kommunistlikud poliitohvitserid, likvideeriti tihtipeale kohe pärast kinnivõtmist. Ka partisanid lasti viivitamatult maha või poodi üles. Tavaliseks kujunes pantvangide mahalaskmine kättemaksuks kallaletungi eest Saksa sõduritele. Komissarid olid enamasti juudid. Nõukogude allikate väitel olid nad ka partisaniliikumises arvukalt esindatud. Ohvitserid, kellele oli tehtud ülesandeks pantvangide mahalaskmine, otsisid mahalaskmiskäsu täideviimiseks parema meelega juute.

Kahtlemata lasti nõ ennetavalt maha ka juute, kes ei olnud komissarid, partisanid ega pantvangid, sest neid kahtlustati põhimõtteliselt bolševismis. Siinkohal muutuvad ähmaseks piirid partisanide vastu võitlemise ja rassimõrva vahel.

„Aktsioonikirjeldustes”, mille kohaselt *Einsatzgruppen* likvideerisid ainuüksi esimese sõja-aasta jooksul 2 miljonit nõukogude juuti, on ilmselgelt tegemist suure võltsimisega (isegi "holokaustiekspert" number üks Raul Hilberg ei võta seda tõsiselt). Kuid faktid on niigi sünged: tapeti kümneid tuhandeid juute, sh naisi ja lapsi ning mõrvati ka palju mittejuute.

11. Miks leiutasid võitjariigid lisaks tegelikult Saksamaa poolt toimepandud hirmutegudele veel holokausti ja gaasikambrid?

Pärast seda, kui liitlased olid kahes maailmasõjas sakslastega püsti hädas olnud, tahtsid nad Saksamaad aastakümneteks rahvusvaheliselt isoleerida ja saksa rahvast sedavõrd demoraliseerida, et see ei julgeks enam teatud aja vältel iseseisva poliitikaga tegeleda. Sakslaste tegelikult sooritatud kuriteod ei olnud aga selleks küllalt hirmuäratavad, sest kaotajad võisid võitjatele vastu paisata trotsliku *Tu quoque! – Ka sina!* Juutide väljaajamisele aastatel 1933–1941 võisid kaotajad vastata võrreldamatult jõhkramalt alates 1944. aastast läbiviidud ida- ja sudeedisakslaste minemakihutamisega; natsionaalsotsialistide koonduslaagritele nõukogude Gulagi arhipelaagi laagritega, kus hukkus mitukümmend korda rohkem inimesi; metsikule, sõjaliselt täiesti mõttetule Varssavi purustamisele mitte vähem toore, samuti sõjaliselt mõttetu Dresdeni purustamisega.

Nii mõtlesidki võitjariigid välja kuriteo, mis on inimkonna ajaloo ainulaadne: holokausti ehk kogu juudi rahva süstemaatilise hävitamise gaasikambrites, alates vastsündinutest kuni saja-aastaste vaaremadeni välja.

12. Ametlik pilt holokaustist

Juutide massimõravad algasid vastavalt dogmaatilisele ajalookirjutusele juba 1941. aastal, ent Euroopa juutlust lõplikule allakäigule suunav otsus tehti 1942. aastal toimunud Wannsee konverentsil. Hitleri võimuperioodil olevat hukkunud 5–6 miljonit juuti. Väiksem osa ohvreid olevat getodes ja laagrites surnud nälga ja haigustesse, kuid enamus olevat maha tapetud: okupeeritud NSVLis massiliste mahalaskmiste läbi ja ka gaasivagunites, millesse juhiti ohvrite lämmatamiseks heitgaase ning kuue „surmalaagri” gaasikambrites.

Need 6 surmalaagrit asusid ametliku ajalooeaduse järgi Poolas, täpsemalt öeldes 1939. aastal Saksamaa poolt annekteeritud endise Poola aladel. Tegemist oli Auschwitzi, Majdaneki, Belzeci, Sobibori, Treblinka ja Chelumno laagritega. Chelmnos olevat veresaunad täide viidud gaasivagunites, ülejäänud viies surmavabrikus aga alalistes gaasikambrites.

Auschwitzi ja Majdaneki puhul olevat tegemist olnud "segalaagriga", kus töökõlblikud juudid pandi tegema sunnitööd ja tööks kõlbmatud olevat pärast teistest eraldamist gaasitatud. Seevastu olevat aga ülejäänud 4 laagrit olnud puhtalt tapmiskeskused. Ainukesed juudid, keda seal mõnda aega elus hoiti, olevat olnud „tööjuudid”, keda vajati abitöödel. Julgeolekukaalutlustest tulenevalt gaasitati need „tööjuudid” peale teatud ajavahemikku ja asendati seejärel uutega. Seepärast olevat 600 000st Belzeci toodud juudist ainult üks ellu jäänud. (Kogon/Rückerl/Langbein: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch Verlag 1989, lk 183).

„Tavaliste koonduslaagrite” ja „surmalaagrite” vahel hakatakse vahet tegema alates 1960. aastast. Varasema seisukoha järgi oli peaaegu igas koonduslaagris üks gaasikamber ja selle alusel liigitati need laagrid kas suuremate või väiksemate surmalaagrite hulka. Dachause paigutati mälestustahvel 238 000 surnule ning need, kes kahtlesid Dachau gaasikambrite

olemasolus, riskeerisid 50. aastatel Saksamaa Liitvabariigis vanglakaristusega. Revisionistlik käsitlus, mis on juba ammu üldiselt omaks võetud, ütleb Dachau koonduslaagri kohta, et ohvrite arv ei olnud mitte 238 000, vaid 32 000 ja ühtki Dachau vangi ei mürgitatud gaasiga. Revisionistid tahavad Auschwitz'i puhul saavutada sedasama, mida tunnistatakse ka Dachau koonduslaagri puhul: vähendada ohvrite arvu ümmarguselt ühele kümnendikule (ühelt miljonilt umbes 100 000-le) ja kuulutada Auschwitz'i gaasikambriid (nagu juhtus Dachaus) võltsinguteks.

„Holokausti spetsialist” Wolfgang Scheffler teeb raamatus *Judenverfolgung im Dritten Reich* (Colloquium Verlag, 1964, lk 40) „surmalaagrite” kohta järgmised „ettevaatlikud miinimumarvestused”:

Auschwitz „kaugelt üle ühe miljoni surnu”,

Treblinka 750 000 surnut,

Belzec 600 000 surnut,

Chelmno 300 000 surnut,

Sobibor 250 000 surnut,

Majdanek 250 000 surnut.

Valdav enamus tapetutest olevat olnud juudid ning sellest statistikast tulenevalt gaasitati kuues laagris üle 3 miljoni juudi.

13. Dokumentaalse tõendusmaterjali puudumine holokausti ja gaasikambrite kohta

Kõigi asjade ja inimeste registreerimisega viisid natsid kuulsaks saksa põhjalikkuse äärmuseni. Nii on Kolmandast Riigist säilinud umbes 3000 tonni dokumente. Mõned Hitleri poolt isiklikult korraldatud hävitusaktsioonid on laitmatult dokumenteeritud, nagu näiteks eutanaasia - ravimatute haigete tapmine. Kuna selline võimas operatsioon nagu miljonite inimeste hävitamine gaasikambrites pidi paratamatult olema seotud tohutute halduskuludega, siis võiks arvata, et holokausti kohta on olemas terve hulk dokumente. Tegelikuses ei ole aga olemas mitte ühtegi saksa dokumenti juutide hävitamisplaani või gaasikambrite ehitamise kohta. Kui midagi leidubki, siis ainult täide hävitamise kohta. Seda tunnustavad ka eksterministid. Juudi rahvusest „holokausti ekspert” Leon Poliakov kirjutab oma raamatus *Breviaire de la Haine* (Editions complexe, 1986. a, lk 124):

Kolmanda Riigi arhiivid ning natsijuhtide selgitused ja kirjeldused võimaldavad meil detailideni rekonstrueerida agressiooniplaanide ning sõjaretkede ning surveabinõude tekkimist ja arengut, millega natsid tahtsid oma maitse järgi maailma ümber kujundada. Ainult juutide hävitamine jääb meile nii oma kontseptsiooni, kui ka paljude teiste punktide osas ebaselgeks. Deduktsioonid ja psühholoogilised kaalutlused ning kaudsed kirjeldused lubavad meil siiski selle plaani arengut ligilähedaselt rekonstrueerida. Siiski jäävad paljud üksikasjad alati seaks teadmata. Mis puudutab spetsiaalse hävitusplaani tegelikku kontseptsiooni, siis ei ole selle kolme või nelja peasiüldlast enam elus. Mitte ühtegi dokumenti ei ole säilinud - võib-olla ei ole neid iial olemas olnudki.

Võrdleme Wolfgang Scheffleri toodud surnute arvu Arolseni statistikaga. Me märkame, et Auschwitz'i ja Majdaneki puhul oli registreeritud ainult murdosa ohvritest ning neli „puhtal kujul surmalaagrit” – Belzec, Sobibor, Treblinka ja Chelmno – puuduvad Arolseni statistikast täielikult. Võimalik, et seal hukkunud esinesid märkuse *verschiedene* (erinevad põhjused) all koos 4704 tõestatud surmajuhtumiga.

Kui Struthof/Natzweileris – ühes suhteliselt väikeses koonduslaagris oli selgelt registreeritud 4431 surmajuhtumit, puudub igasugune jälg neljas „puhtal kujul surmalaagris” tapetud 1,9 miljoni inimese kohta. 1,9 miljonit laipa on kadunud ning neist ei ole isegi tuhka järele jäänud, gaasikambritest pole säilinud kivikestki. Kuidas eksterministid neid iseärasusi seletavad?

Nad arvavad, et natsid olevat tahtnud juutide hävitamist Saksa rahva ja terve maailma eest saladuses hoida. Sellepärast olevat gaasiga mürgitamise käsklusi antud ainult suuliselt või juhul, kui siiski ei saadud hakkama kirjalike dokumentideta, olevat need õigel ajal hävitatud. Gaasiga mürgitatud inimeste laibad olevat nad ära põletanud, tuha laiali puistanud, gaasikambri purustanud (va Majdaneki ja Auschwitzi põhilaagris, sest selleks ei olevat neil enam aega jätkunud). Auschwitz-Birkenau gaasikambri olevat nad veel saanud õhku lasta, aga varemeid ei olevat nad enam jõudnud kõrvaldada.

Siinkohal on arukas teha üks mõtteline eksperiment. Oletame, et Šveitsi valitsus otsustaks tappa kõik Šveitsis elavad välismaalased, nii umbes 1,4 miljonit inimest. Selle hirmsa teo kinnimäsimiseks tuleks tapmiskäsklusi anda ainult suuliselt ning laibad tuleks kõrvaldada otsekohe. Kas see tohutu veresaun ei tuleks päevavalgele? Kas tõesti keegi ei märkaks, et Šveitsis ei ela ühtäkki enam ühtegi välismaalast?

Sellest näitest piisab. Ükskõik, kas Saksamaa võitis või kaotas sõja, genotsiid peab päevavalgele tulema. Milleks kogu see naeruväärne salatsemine?

14. Ajaloovõltsijate kliki Achilleuse kand

Peaaegu iga inimene, kes on üles kasvanud lääne ühiskonnas, usub gaasikambrite olemasolusse. Peaaegu ükski neist ei ole aga teadlik järgmistest faktidest:

- igal mõrvaprotsessil peab tuvastama tapmisrelva, olgu see siis revolver või nuga, haamer või kirves. Kuid ühelgi natside üle peetud kohtuprotsessil, kus oli väidetavalt siiski tegemist miljonite tapetutega, ei lastud iialgi teha ühtegi taolist uuringut;

- ükski keemik ega insener polnud iialgi uurinud Majdaneki ja Auschwitzi gaasikambreid ega ka Birkenau gaasikambrite varemeid, enne kui Ameerika insener ja gaasikambrite spetsialist Fred Leuchter 1988. a veebruaris oma väikese meeskonnaga Poola sõitis ja gaasikambri luubi alla võttis. Kuid Leuchter töötas revisionistide ülesandel;

- ühegi koonduslaagri vangi lahkamisel ei tunnistanud iialgi surma põhjuseks gaasitamist.

Tutvuma peaks holokausti-kirjanduse põhiteostega: Hilbergi *Vernichtung der Europäischen Juden*, Reitlingeri *Endlösung*, Poliakovi *Breviaire de la Haine*, Lucy Dawidowicz *The War against the Jews*, Langbeini *Menschen in Auschwitz*, Kogoni *SS-Staat* või 1991. aastal Wolfgang Benzi välja antud kogumik *Dimensions des Völkermords*. Ühestki nendest põhiteostest pole võimalik leida gaasikambri joonist, üheski ei seletata kasvõi vihjamisi, kuidas need kohutavad tapavahendid töötasid. Isegi mitte Georges Wellers (*Les chambres à gaz ont existé*) ega J. C. Pressac (*Technique and Operation of the Gas Chambers*) ei näita meile nende piinakambrite pilte. Kui nimetatud raamatud on põhjalikult läbi töötatud, peaks lugema järgmist kümnet, viitkümnet või sadat kogukat holokausti teemalist teost, peaks lugema tosinaid või sadu „ellujäänute kirjeldusi” – kuskilt ei ole võimalik leida gaasikambrite tehnilist kirjeldust! Revisionistid on ainukesed, kes tegelevad gaasikambri tehniliste eeldustega.

Rootsis elav austerlane Ditlieb Felderer hakkas tegelema Saksa koonduslaagritega, uurides Jehoova tunnistajana oma väidetavalt natside poolt tapetud 60 000 usukaaslase saatust. Aastatepikkuse uurimise tulemusena leidis Felderer, et natsid ei tapnud mitte 60 000 Jehoova tunnistajat, vaid täpselt 203. Ta tegi „surmalaagrite” territooriumil 30 000 fotot ning teostas põhjaliku uurimuse krematooriumide ja "gaasikambrite" kohta. Felderer jõudis tulemuseni, et "gaasikambreid" pole olemas olnud, et „pealtnägijate kirjeldused” gaasitamisest on lakkamatu rumaluste jada ning krematooriumid ei oleks mitte mingil tingimusel suutnud töötada nende kohta väidetud koormusega. Oma uurimiste pärast sattus ta "rootsi kardinale" taha, kus tema suhtes viidi läbi sundsühhaatrilisi uuringuid nõukogude malli järgi.

Prantslane Robert Faurisson, tekstikriitika ja kirjanduse professor, lähtus veendumusest, et iga tõsisem uuring gaasikambrite probleemi osas peaks algama mürgitamisestehnikate ja väidetavalt massimõrvaks kasutatud putukamürgi *Tsüklon-B* uurimisega:

Ma tahtsin teada, kuidas tapetakse tõunaaritsaid, kuidas desinfitseeritakse rebasefarme gaasiga, kuidas teostatakse gaasiga hukkamisi USAs. Seejuures tegin ma kindlaks, et enamikel juhtudel kasutatakse vesiniktsüaniidgaasi.

(Faurissoni intervjuu Itaalia ajakirjaga *Storia Illustrata*, tsiteeritud Serge Thioni raamatust *Verite historique ou verite politique?*, La Vieille Taupe, 1980, lk 174).

15. USA gaasikambrid

Robert Faurisson jõudis esimese uurijana veendumusele, et väidetavate Saksa hävitamiskambrite uurimine peaks algama võrdlusest USA gaasikambritega.

Esimene gaasiga hukkamine toimus Nevadas 1924. a. Edaspidi võtsid teised USA osariigid selle hukkamismeetodi üle, sest see on oletatavasti kõige inimlikum. Tapmisvahendina kasutatakse vesiniktsüaniidgaasi. Gaasiga mürgitamine on väga keeruline protsess. Hukkamiseks valmistumine ja sellele järgnev hukkamiskambrite puhastamine kestab kokku mitu tundi. Kõik see koosneb näiteks Baltimore Marylandi sunnitöövanglas 47 etapist, millest mõned on väga keerukad. Gaasikamber peab olema täiesti õhukindlalt suletud, muidu võib hukkamine muutuda vangla isikkoosseisule ja tunnistajaile mänguks surmaga.

Surmale määratu kinnitatakse rihmadega tooli külge. Pärast seda lastakse tsüaniidikuulikestel kukkuda lahjendatud väävelhappega anumasse. Kuulid lahustuvad ja surmav gaas vallandub. Süüdimõistetute hingab seda sisse ja kaotab umbes 45 sekundi pärast teadvuse ning kolme minuti pärast saabub surm. Gaas neutraliseeritakse õhupuhastajas ja juhitakse pika korstna kaudu välja. Kambrid peab 20 minutit hoolikalt tuulutama, enne kui laiba väljakandmiseks tohivad siseneda arst ja tema kaks abilist, kes kannavad kaitseülkondi, kaitsekindaid ja gaasimaski. Kuna leket ei ole kunagi võimalik välistada, siis on väljaspool olevatele isikutele alati valmis pandud esmaabivahendid.

Mis seal siis imestada, kui üha enam USA osariike loobub sellest mõttetult kallist, keerulisest ja ohtlikust hukkamisviisist ning asendab selle surmava süstiga? (allikas: Thion, lk 301)

16. *Tsüklon-B* ja saksa desinfektsioonikambrid

Putukahävitusvahendit *Tsüklon-B* kasutatakse kuni tänase päevani viljahoidlate, laevade jm ning ka rebasefarmide gaasiga desinfitseerimisel (marutaudi vastu võitlemiseks). Teise maailmasõja ajal kasutati seda paljudes koonduslaagrites, sealhulgas nendes, mille kohta ükski ajaloolane enam ei väida, et seal olevat olnud hukkamiskambreid. *Tsükloniga*, desinfitseeriti arvestuste kohaselt ligikaudu 25 miljoni inimese riideid. Koonduslaagris kaitses selline sanitaarabinõu tähnilise tüüfuse eest kahtlemata sadu tuhandeid vange, sealhulgas ka juute.

Õhukindlalt pakitud *Tsüklonit* tarniti õhukeste lõigukeste või kuulikestena. Selle aine kandjaks oli enamasti puukiud. Gaas vabaneb kokkupuutel õhuga. Sellise keemilise protsessi kestvus sõltub õhutemperatuurist. 25,7°se temperatuuri juures kestab see umbes pool tundi, kuni suurem osa gaasist on lendunud, madalamate temperatuuride juures palju kauem.

Vaatleme nüüd kahe sõjaaegse Saksa dokumendi põhjal, kuidas kasutati *Tsüklon-B*d praktikas.

Riiete desinfitseerimiseks kasutati laialdaselt kahjurite vastu võitlemise ühingu – DEGESCHI konstrueeritud desinfektsioonikambreid. Need kambrid olid standardsuurusega (10m³) ja neid oli võimalik hermeetiliselt sulgeda.

Desinfitseerimiseks mõeldud riided riputati vastava lati külge või asetati liikuva vagoneti peale.

Kamber soojendati 25–30 kraadini. Tsükloni graanulitest väljatungiv gaas levis tuulutussüsteemi kaudu. Süsteemi kasutati eelsoojendatud õhu kaasabil ka kambrite kiireks tuulutamiseks. Ventilatsioonisüsteemi sisselülitamisel avanes tsüklonitoos automaatselt ja toosi sisu tühjenes alusele: sellega välditi kambrite koristamise juures üksikute põrandale kukkunud terakeste märkamatuks jäämist, mis isegi tundide möödudes oleks veel gaasi eraldanud ja sellega inimesi ohustanud.

Gaasiga desinfitseerimine kestis umbes 1 tunni, tuulutamine 15 minutit. Lõpuks lasti desinfitseeritud riietel vabas õhus tuulduda. Kambreid tohtis käitleda ainult erikoolitusega personal. (Allikas: F. Puntigam/H. Breymesser/E. Bernfus, *Blciusäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943).

Mittekõetavate ja hermeetiliselt mittesuletavate ruumide nagu elumajade, laevade jm desinfitseerimiseks kasutati hoopis teisi meetodeid. Kuidas hoone desinfitseerimist gaasiga praktiliselt läbi viidi.

kirjeldab 1942. a Böömi ja Määri protektoraadi terviseametkonna koostatud kasutusjuhend pealkirjaga *Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung*. Selle kirjutise tulemusena tohtis *Tsüklon-Bga.* desinfitseerimist ette võtta ainult vähemalt kahest mehest koosnev koolitatud meeskond. Igal desinfitseerimisspetsialistil pidi kaasas olema gaasimask, erivahendid kaitseks sinihappe vastu, järelejäänud gaasikogust näitav aparaat, süstal vastumürgiga ja sissepääsuluba. Enne toimingu algust pidi vajaduse korral desinfitseerimishoone uksele kleepima mitmekeelse ja surnupealuuga tähistatud hoiatussildi. Valve hoidis võõraid eemale. Üldmainitud kirjutise järgi oli tuulutamine operatsiooni kõige ohtlikum osa. See pidi kestma vähemalt 20 tundi.

Seda kasutusjuhendit kasutati süüdistusdokumendina Nürnbergi protsessil numbril NI-9912, kuigi iga tähelepanelikum vaatleja oleks pidanud märkama, et seal toodud andmed *Tsüklon-B* omaduste kohta muutsid inimeste massilist gaasitamist puudutavad tunnistused absurdiks.

17. Auschwitzis kolm peatunnistajat

Nüüd tsiteerime kolme tähtsaima pealtnägija tunnistusi, kes olevat viibinud Auschwitzis väidetava gaasitamise juures. Rudolf Höss oli 1940.–1943. a novembri lõpuni laagri komandant. Pärast sõja lõppu läks ta põranda alla, kuid 1946. a märtsis leidsid inglased ta üles. Pärast kolmepäevast ülekuulamist tunnistas ta üles, et Auschwitzis gaasitati 2,5 miljonit inimest. See tunnistus on tänapäevani holokaustiloo alustalaks. Hiljem anti Höss Poolale välja. Enne tema hukkamist 1947. a aprillis lubati tal Krakovi vanglas kirja panna oma „autobiograafilised märkmed”. Oma ülestunnistuses ütles Höss:

Auschwitzis hukkamishoones kasutasin ma Tsüklon-Bd, kristalliseeritud sinihapet, mida me viskasime piinakambritesse väikesest avast. Inimeste hukkamiseks piinakambri kulus olenevalt kliimatilistest oludest 3-15 minutit. Me teadsime, et inimesed olid surnud, kui nende kiljumine lakkas. Me ootasime tavaliselt pool tundi, enne kui ukse avasime ja laibad kõrvaldasime. Kui laibad olid ära viidud, võttis meie erikomando laipadelt sõrmused ja eemaldas kuldhambad. Võrreldes Treblinkaga oli teisiti see, et meie ehitasime gaasikambreid, mis mahutasid korraga kuni 2000 inimest, samas kui Treblinka 10 gaasikambrit mahutas igapäev ainult kuni 200 inimest (Nürnbergi dokument NO 3868-PS).

Oma ülestunnistuse kohaselt külastas Höss Treblinkat 1941. a juunis, aga laager avati alles 23. juulil 1942. a. Höss mainib oma ülestunnistuses ka "Wolzecki" surmalaagrit, millest edaspidi pole enam midagi kuulda olnud.

Hössi järgi oli „erikomando” näol tegu juutidega, kes teenindasid gaasikambreid, kus nad teatud ajavahemike tagant ise gaasimürgituse said ning seejärel teistega asendati. Marodööride³ kohutavat käitumist kirjeldab ta oma autobiograafilistes ülestähendustes (Höss, Rudolf: *Kommandant in Auschwitz*. M. Broszati sissejuhatus ja kommentaarid. Deutsche Verlagsanstalt, 1958, lk 126):

Siis laipade kambritest väljatõmbamine, kuldhammaste eemaldamine, juuste äralõikamine, süvendite või ahjude juurde vedamine. Süvendites tule alalhoidmine, kogunenud rasva äravalamine, urgitsemine põlevates laibamägedes, et võimaldada õhu juurdepääs -kõiki neid töid tegid nad tuima külmaverelisusega, nagu oleks tegemist millegi igapäevasega. Nad sõid või suitsetasid laipade vedamise juures.

Erikomando liikmena elas Slovakkia juut Filip Müller imepärasel kombel üle rohkem kui viis likvideerimisaktsiooni. Oma raamatus *Sonderbehandlung* (Verlag Steinhausen, 1979) kirjeldab Müller oma esimest ülesannet:

Minu ees lebas naise laip. Kõigepealt võtsin ma tema kingad jalast: minu käed värisesid selle juures. Ma värisesin üle terve keha, kui ma hakkasin tema sukki jalast ära võtma... Kõik kuus ahju põlesid, kui Stark andis käskluse vedada kõik paljad laibad üle märja betoonpõranda. Seal käis Fischl ühe surnu juurest teise juurde ja surus igaihel raudkangiga suu lahti. Kui ta avastas ühe kuldhamba, kiskus ta selle tangidega väljaja viskasplekk-karpi (lk 23).

3 marodöör – lahinguväljal langenute vara röövija

Kui palju aega möödus gaasiga lämmatamise ja laipade teotamise vahel, jutustab Müller leheküljel 215:

Õhtupoolikust alates oli umbes neljatunniste vahedega kolm vagunitäit inimesi kadunud krematooriumi V gaasikambritesse ja seal gaasitatud. Pärast karjumise, oigamise ja korisemise vaibumist tuulutas gaasikambreid mõned minutid. Siis ajasid SS-lased sinna sisse vangidest koosneva meeskonna, et laibad välja tuua.

Nüüd tahaks tsiteerida Rudolf Vrba, kolmandat Auschwitzi massiliste gaasitamiste peatunnistajat. Slovakkia juut Vrba, algselt Rosenberg, oli noore mehena laagrisse saadetud. 1944. a aprillis õnnestus tal põgeneda. *War Refugee Board* (USA finantsministri Henry Morgenthau eestkostel asutatud organisatsioon) avaldas tema tunnistused koos teiste pealtnägijate kirjeldustega Auschwitzi sündmuste kohta 1944. a novembris. Sellele WRB raportile toetusid Nürnbergi süüdistajad ning nendele rajaneb ka meie tänapäevane pilt Auschwitzist.

Järgnevas lõigus tema raamatust / *cannot forgive* (Bantam, Toronto, 1964, lk 10–13) jutustab Vrba Himmleri külaskäigust Auschwitzi 1943. a jaanuaris, mille puhul olevat 3000 juudi gaasitamisega sisse õnnistatud uus Birkenau krematoorium (Himmler oli viimast korda Auschwitzis 1942. a juulis, ent esimene Birkenau krematoorium võeti kasutusele alles 1943. a märtsis). Laseme nüüd rääkida Vrba, sellel eriti . tähtsal holokausti peatunnistajal:

Heinrich Himmler külastas jälle Auschwitzi laagrit 1943. a jaanuaris... Ta pidi külastama maailma esimest surmakonveierit ja osalema laagrijuhataja Hössi uhiuue mänguasja, krematooriumi, sisseõnnistamisel. See oli tõeliselt tore asi, 100 jardi pikk, 50 jardi lai, 15 ahjuga, mis igaiüks suutis üheaegselt 20 minutiga ära põletada 3 laipa, betoonist mälestussammas tema ehitajale, härra Walter Dejacole... Himmler nägi tõepoolest muljetavaldavalt demonstratsiooni. Laagrijuhataja Höss, kes lausa põles oma uue mänguasja tõhususe tõestamise soovist, lasi kohale tuua eriešeloni 3000 Poola juudiga, keda taheti nüüd modernsel saksa kombel tappa.

Himmler saabus sel hommikul kell kaheksa, show pidi algama üks tund hiljem. Veerand tundi enne üheksat olid uued gaasikambrid omarafineeritud dušibutafooriatega ja pealkirjadega, nagu „Hoida puhtust”, „Jääda rahulikuks” jne, puupüsti täis.

SS-valveüksused hoolitsesid selle eest, et ükski sentimeeter kambripinda ei jääks kasutamata, tulistades sissepääsu juures paar lasku. Sellest ehmunud kambri viibijad taganesid sissepoole ja uued ohvrid aeti sisse. Imikud ja väikesed lapsed visati täiskasvanute peade kohale. Uksed suleti ja riivistati. Üks raske gaasimaskiga SSlane seisis kambri katusel ja ootas, et ta tohiks sisse visata Tsüklon-B kuulikesed. Sellel päeval oli see aukoht, sest seal ei käinud mitte igapäev nii kuulsaid külalisi ja ta oli kindlasti sama närvis kui stardipaugu andja hobuste võiduajamisel...

Gaasimaskis mees sõrmuses tsüklonitoosi. Tema all oli inimesi täis maja. Kuid kuskil ei olnud näha märki riigijuhist, kes läks laagrijuhataja Hössiga hommikust sööma.

Kusagil helises telefon. Kõik pöörasid pead selle suunas... Uudis kõlas järgmiselt: „Riigijuht ei ole veel hommikusööki lõpetanud...” Gaasikambri hakkasid meeletehete hulluvad mehed ja naised, kes nüüd lõpuks taipasid, millise duširuumiga oli tegu, karjuma, ulguma ja nõrgalt vastu ust trummeldama. Väljas ei kuulnud neid aga keegi, sest uus kamber ei olnud mitte ainult gaasi-, vaid ka helikindel...

Kuid siiski kell üksteist, niisiis kahetunnise hilinemisega, sõitis kohale auto; Himmler ja Höss tulid välja ning vestlesid veidi aega kõrgemate ohvitseridega. Himmler kuulas tähelepanelikult, kui nad talle toimingut üksikasjalikult selgitasid. Ta lonkis riivistatud ukse juurde, viskas pilgu läbi väikese paksu vaateaugu kambri olevatele karjivatele inimestele ja pöördus siis jälle oma alluvate poole, et nendele veel paar küsimust esitada. Lõpuks võis tants alata. Katusel olevale SSlasele anti teravas toonis käsklus. Ta tõstis ümmarguse kaane kõrgele üles ja lasi kuulikestel langeda tema all olevatele peadele. Ta teadis nagu ka kõik teised, et kokkusurutud kehast õhkuva kuumuse tõttu eraldavad kuulikesed gaasi mõne minuti jooksul. Nii sulges ta otsekohe luugi.

Gaasitamine algas. Höss ootas mõni aeg, et gaas õigesti lenduda saaks ja kutsus siis viisakalt oma külalise veelkord läbi vaateaugu vaatama. Himmler, kellele protseduur silmnähtavalt sügavat muljet oli

avaldanud, jõllitas paar minutit piinakambri ja pöördus seejärel taas huviga laagrijuhataja poole, kellele ta esitas terve rea uusi küsimusi.

Nähtu näis olevat teda rahuldanud ja heasse tujju viinud. Kuigi ta suitsetas harva, võttis ta ohvitseri pakutud sigareti, naerdes ja naljatades sellal kui ta oskamatult sigaretti tõmbas.

Mugavamaks muutunud atmosfäär ei tähendanud muidugi, et kõige tähtsam oleks ära unustatud. Mitmeid kordi lahkus ta ohvitseride grupist, et vaateaugu kaudu veenduda aktsiooni edenemises ning kui kõik luku taga olevad inimesed olid surnud, ilmutas ta elavat huvi nüüd järgneva protseduuri suhtes.

Spetsiaalsed transportöörid toimetasid laibad krematooriumisse, kuid tuhastamine ei alanud kohe. Enne tuli kuldhambad välja tõmmata. Naistel pidi juuksed ära lõikama, sest juuksed leidsid kasutamist torpeedopeade isoleerimisel. Rikaste juutide laibad, kes olid juba eelnevalt märgistatud, tuli lisaläbivaatuseks kõrvale panna. Ei olnud ju välistatud, et üks või teine kavalpea oli peitnud juveelid, võib-olla isegi teemandid, mõnesse kehaavasse.

See oli tõepoolest keeruline operatsioon, aga uus mehhanism töötas oskustöölise käte all laitmatult. Himmler ootas kuni suits korstnate kohal tihenes ja viskas siis pilgu oma kellale. Kell oli üks, aeg lõunat süüa!

18. Kas aastail 1941-1944 likvideeriti loodusseadused?

Auschwitzi põhilaagrist leiab külastaja väidetavalt algseisukorras oleva krematooriumi koos „gaasikambritega”, Birkenaus aga nelja erineval määral säilinud krematooriumi varemed. Põhilaagri krematooriumit nimetatakse K I, Birkenau nelja krematooriumit aga K II kuni K V. Nendest on kõige paremini säilinud K II. Varemete ees on ühele tahvlile kirjutatud, kuidas massimõrvad oleval toimunud: ligi 2000 inimest suruti „gaasikambri” kokku ning

lämmatati sissevisatud *Tsüklon-Bga*. Lõpuks toimetati laibad „gaasikambri” ülevalpool asuvasse krematooriumisse ning tuhastati.

Juhul, kui loodusseadused kehtisid ka Teise maailmasõja ajal ja neid ei muudetud kehtetuks holokausti eksisteerimise eesmärgil, kujutab see kirjeldus narruste jada, nagu ka peatunnistajate, lahutamatu kolmiku Höss/Müller/Vrba ülestunnistused. Siinkohal toome ära suurimad võimatused.

Võimatus number üks: ükski terve mõistusega arhitekt ei rajaks krematooriumit ühte hoonesse kambriga, kus plahvatusohtliku gaasiga sooritatakse massimõrvasid. Selline käitumine oleks ainuüksi varjatud plahvatusohtlikkuse pärast, mis oleks võinud tuleneda *Tsükloniga* saastatud laipadest, andnud tunnistust ennasthävitatavast hullumeelsusest, eriti kui kasutati tohutut kogust gaasi kolme minutiga 2000 inimese tapmiseks (Höss). K-ühes ei asu krematoorium mitte ülevalpool „gaasikambrit”, vaid kohe selle kõrval. See hoone oleks esimesena õhku lennanud ja gaasiga lämmatanud terve laagri koos SSlastega.

Võimatus number kaks: nagu juba mainitud, tuli desinfitseerimiskambreid soojendada (vähemalt) 25°ni, et *Tsüklon* saaks poole tunni jooksul lenduda. Sellist küttesüsteemi "gaasikambrites" ei ole: suurema osa gaasi vabanemise oleks talvel võtnud tunde. Peale selle ei oleks see puupüsti täistopitud kambris lenduda saanud (2000 inimest 210 m² suurusel maalal!).

Võimatus number kolm: kõikide „gaasikambrite” ukсед käivad lahti sissepoole. Järelikult ei saanud erikomando viimase kui ruutsentimeetri laiupu täistuubitud ruumi siseneda. Millised oskamatud kilplastest arhitektid ehitasid natside piinakambreid!

Võimatus number neli: nii-öelda supervõimatus, võimatuste võimatus. Hössi järgi astus erikomando gaasikambritesse pool tundi, Mülleri järgi ainult paar minutit pärast massimõrva sooritamist ja sööstis laipade kallale: nad võtsid ära nende sõrmused (Höss), võtsid neil riided seljast (Müller) ja lõikasid juuksed ära (Vrba). See oluiks puhtal kujul surmav üritus: mitte ükski erikomando liige ei oleks seda harakiri (4) toimingut üle elanud (mõtlemise sellele, et USA gaasikambreid peab hoolikalt tuulutama pärast iga üksiku vangiga hukkamist, enne kui kaitseülikonnas ja gaasimaskis arst võib sinna siseneda).

4 harakiri – jaapani samuraide enesetapuvii

Auschwitzi „gaasikambritel” oli vaid algeline õhutussüsteem. Mürki oleks pidanud leiduma ka lämbunud laipade küljes, kellega erikomando liikmed tegemist tegid. See oleks ka neile surmavalt mõjunud. Mürk tungib nimelt läbi naha. Peale selle ei kandnud erikomando gaasimaski: Hössi järgi nad suitsetasid oma kohutavat käsitööd tehes.

Nad suitsetasid! Keset plahvatusohtlikku gaasi!

Võimatus number viis: säilinud ehitusplaanist on näha, et „gaasikambri” ei viinud krematooriumini mitte ühtegi teed peale 2,1x1,35 m suuruse lifti, mis mahutas koos teenindajatega äärmisel juhul neli laipa. Surnute krematooriumisse vedamine pidi käima hästi kiiresti, sest järgmised kandidaadid juba ootasid „duširuumi” juures (1944. a varasuvel olevat ju iga päev gaasitatud kuni 12 000 inimest, osade „ajaloolaste” järgi aga kuni 24 000 inimest päevas). Lihtsameelsed inimesed ei märganudki, et duširuum ei olnudki päris duširuum. Neile suruti kätte seep (teiste "pealtnägijate" sõnutsi järeletehtud seep) ja froteerätikud (või olid need järeletehtud froteerätikud?). Sel ajal, kui nad kannatlikult ootasid, pendeldas liftipoiss viissada korda gaasikambri ja krematooriumi vahet või askeldas väsimatult ja tervist kahjustamata keset *Tsüklonist* küllastunud ruumi!

Võimatus number kuus: krematooriumides II ja III oli mõlemas 15 ahju, teistes krematooriumides vähem. Ühe laiba tuhastamine kestab ka enamustes tänapäeva krematooriumites umbes poolteist tundi. 1944. aastal ei läinud see kindlasti kiiremini. Kui

kuue tunniga oli 15 ahjus ära põletatud 60 laipa, oli „duširuumis” ikka veel 1940 laipa ja järgmised 2000 ohvrit ootasid juba kannatamatult sissepääsu!

Nüüd krematooriumitest: me leiame täpsed andmed kõigi nelja Birkenau krematooriumi kohta Raul Hilbergi teosest *Die Vernichtung der europäischen Juden* (Fischer Taschenbuch Verlag, 1990. a väljaanne, lk 946).

Moodsad krematooriumid, näiteks Baseli oma, suudavad iga päev ühe ahju kohta tuhastada kuni 23 laipa, kuid ekspertide (näiteks Calgary krematooriumi juht I. Lagace) hinnangul ulatus Birkenau koksiga köetavate krematooriumite igapäevane maksimaalne võimsus viie laibani ahju kohta. Kui Birkenau krematooriumid oleksid alati laitmatult töötanud (ja meil on dokumentidest teada, et see ei olnud nii), siis oleks võinud seal tuhastada maksimaalselt 150 000 laipa.

Kus aga põletati ülejäänud 850 000 laipa (olevat ju tapetud üks miljon juuti)?

Eksterministide kohaselt maasse kaevatud süvendites! See lugu on trööstitu mõttetus, sest süvendites põletamine polnud puuduva hapniku juurdepääsu ja Birkenaus lisaks veel kõrge põhjaveetaseme tõttu üldse võimalik.

19. Leuchteri ekspertiis

Massiliste gaasitamiste ja põletamiste tehniline võimatus torkas juba 70. aastatel silma sellistele uurijatele nagu Felderer ja Faurisson. Legendile lõpliku surmahoobi andmiseks oli vaja siiski gaasikambrite spetsialiste.

1988. a toimus Kanadas, Torontos, kohtuprotsess Saksamaalt pärit kanadalase Ernst Zündeli vastu. Zündel levitas inglase Richard Harwoodi brošüüre *Starben wirklich 6 Millionen?*, kus vaidlustati holokausti. Ta anti kohtu alla juudi organisatsiooni *Holocaust Remembrance Association* algatusel. Süüdistuse põhialuseks oli peaaegu mitte kunagi rakendatud valeinformatsiooni levitamise seadus. See viib meid tagasi ühe inglise seaduse juurde aastast 1275, millega rüütlid keelasid lihtrahval neid satiiriliste värssidega mõnitada. 1985. aastal toimunud esimene Zündeli protsess lõppes talle 15-kuulise vanglakaristuse mõistmisega. Arvukate vormivigade tõttu kaevati otsuse peale edasi. Pärast kokkulepet Zündeliga võttis Robert Faurisson 1988. aastal ühendust USA inseneri Fred Leuchteriga, kes vastutab mõnedes Ameerika osariikides kriminaalkurjategijate hukkamiseks kasutatavate gaasikambrite konstruktsiooni eest. 1988. a veebruaris sõitis Leuchter oma naise Carolyni, kaameramehe Jürgen Neumanni, joonistaja Howard Milleri ja Poola tõlgi Tjudar Rudolphiga Poolasse, et võtta luubi alla Auschwitz I, Auschwitz-Birkenau ja Majdaneki oletatavad gaasikambriid. Lõpuks valmis inseneri arvamus. Kui pressitsensuur ei tegutseks vabas maailmas nii ebatavaliselt hästi, siis oleksid nende uuringute tulemused ilmunud rasvases kirjas kõikide ajalehtede esilehekülgedel.

Leuchteri järeldused olid ühesed: mitte üheski kolmest laagrist ei leidunud inimeste hukkamiseks mõeldud gaasikambreid. Ainukesed seal olemas olnud gaasikambriid olid desinfitseerimiskambriid kahjurputukate hävitamiseks.

Leuchteri argumentatsioon toetus kolmele punktile:

1) „gaasikambriid” ei olnud spetsiaalselt gaasikambriteks konstrueeritud ega oleks ka kunagi saanud sellist funktsiooni täita. Eluohtliku gaasi lekkimise vältimiseks ei olnud need hooned üldse tihendatud. Gaasikambrite ehitamine otse krematooriumide kõrvale, täpsemalt nende alla, oleks olnud lausa hullumeelsus. Kambritel polnud gaasijaotus-mehhanisme ega ka soojendusseadeldisi, vaid üksnes ebapiisaval hulgal õhutusseadmeid. K I tuulutamiseks kasutati näiteks katuseluuki. Gaas oleks otsekohe „gaasikambri” vastas asuvasse SSlaste laatsaretti tunginud ja tapnud nii patsiendid kui arstid. Kambrites oleks veel nädal aega pärast iga gaasitamist olnud alles piisavalt suurtes kogustes *Tsüklonit*, et iga sissetungijat teise ilma

saata. Gaasimaskid oleks vaevalt piisavalt kaitsnud. Tegelikuses kasutati „gaasikambreid” laipade hoidmiseks; K 1 hoidla ehitati hiljem ümber varjendiks.

2) krematooriumid oleksid toime tulnud ainult murdosaga väidetavatest ohvritest ning „põletussüvendid” on puhas fantaasia;

3) Leuchter ja tema meeskond võtsid nii „gaasikambritest” kui ka ühest desinfitseerimiskambrit mõrdiproove. Tsüaniid säilib mõrdis ja kivimites teatavatel tingimustel aastasadu. Desinfitseerimiskambrit võetud proov sisaldas suurtes kogustes tsüaniidi veel 44 aastat hiljem, ent „gaasikambritest” võetud proovides puudusid tsüaniidijäljed täiesti või leidus seda ainult väikestes kogustes. Sinihape on osa loodusest ja seda võib üliväikestes kogustes leida igast majast.

Tsüaniiditesti ei teinud mitte Leuchter ise, vaid keemik dr James Roth, kellel ei olnud proovide päritolust õrna aimugi.

Kui Leuchteri ekspertiis oleks ümberlükatav, siis oleksid eksterministid tööle võtnud parimad keemikud ja insenerid ning teinud neile ülesandeks kujundada vastuarvamus, sest raha oleks harrastel selleks tõesti jätkunud. Kuid ükski keemik ega insener ei olnud taoliseks vastuekspertiisiks valmis. Leidub küll kaks väidetavat "ümberlökkamist", millest üks kuulub prantslasele Jean-Claude Pressacile (*Auschwitz. Technique and Operation of the Gas Chambers*. Beate Klarsfeld Foundation, 515 Madison Avenue, New York, 1989; ainult 1000 eksemplaris ilmunud teos ei ole raamatupoodidest kättesaadav ning vaatamata pealkirjale ei sisalda mingeid andmeid gaasikambrite funktsiooni kohta) ning teine sakslasele Werner Wegnerile (see figureerib Backesi/Jesse/Zitelmanni kogumikteoses *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, 1990). Mõlemad „ümberlökkamised” on naeruväärselt nürimeelsed. *Historische Tatsachen* 50. numbris lahkab Udo Walendy punkt-punktilt oskamatult tehtud ümberlökkamiskatsetusi. Faurisson näitab ajakirja *Revue d' Histoire Revisionniste* 3. numbris põhjalikult, kuidas Pressaci mammutteos on tahtmatult vaid vesi revisionistide veskile. *Revue d' Histoire Revisionniste* (B.P.122, 92704 Colombes Cedex) on survemeetmete tõttu oma tegevuse lõpetanud.

Tsüaniiditesti on juba kaks korda korratud. Esimesel korral tegi seda Auschwitz muuseumi ülesandel Krakovi Kohtumeditiiniline Instituut, teisel korral saksa keemik Gremar Rudolf. Viimane jõuab oma väga põhjalikus uuringus (proove töödeldi mainekas Freseniuse Instituudis) Leuchteriga samadele järeldustele, kritiseerides teda samas mõnedes teisejärgulistes punktides.

Poola keemikud avastasid „gaasikambrite” proovidest veel vähem tsüaniidijääke kui dr Roth. Vigade vältimiseks võtsid nad võrdlusproovi ka krohvitud müüridega desinfektsioonikambritest. Ikkagi leidsid nad sealt palju rohkem tsüaniidijääke kui „gaasikambrite” proovidest.

Austria Inseneride Koja eesistuja ja vannutatud kohtuekspert Walter Lüftl nimetas ühes oma (avaldamata) uuringus Auschwitz oletatavaid massilisi gaasitamisi tehniliselt võimatuteks. Ta pidi seepärast 1992. a märtsis Inseneride Koja presidendi kohalt tagasi astuma. Tema vastu on käimas kriminaalprotsess, sest ta rikkus natsionaalsotsialistlikku

tegevust keelavaid seadusi. Suure tõenäosusega kutsutakse Austrias lähemal ajal kohtu ette ka need astronoomid ja geograafid, kes väidavad, et maailm olevat ümmargune.

Kõiki gaasikambrite töö tõhususe ja krematooriumide mahutavuse kohta käivaid uuringuid võib igal ajahetkel uuesti korrata. Selleks tuleks keemikutest, inseneridest ja krematooriumide spetsialistidest koosnev meeskond Poolasse saata ning nende uuringuid filmida ja maailma avalikkuse silmade all töödelda. Kuid härrad poliitikud ja ajaloolased hoiduvad targu sellisest julgest ettevõtmisest. Ja nad teavad, miks.

Ernst Zündel mõisteti uue protsessi käigus 9ks kuuks vangi. Ta võis vabaduses olla tingimusel, et ta oma arvamust holokausti teemal enam ei avaldada. Zündel apelleeris *Supreme Courtile*, kõrgeimale Kanada kohtule, kus ta neli ja pool aastat hiljem 1992. a

augustis õigeks mõisteti. *Holocaust Remembrance Association* lõi selle pealekaebusega hiilgava palli oma meeskonna väravasse. Zündel saavutas revisionistidele esimest korda selle maa ajaloos tuntuse ja andis tõuke insener Leuchterile ekspertiisi läbiviimiseks, mis täppisteaduslike vahenditega murdis holokausti-valel kaela.

20. Nähtamatu elevant

Peale gaasikambri-totruse lahendamist revisionistide poolt on selge, et gaasikambrijuttude puhul on tegu õuduslugudega, mida võitjariigid koos oma saksa vasallidega poliitilis-propagandistlikel põhjustel pärast sõda edasi jutustasid.

Kuidas maailm esimest korda gaasikambritest kuulis ning sellele reageeris?

Inglise päritolu juudi ajaloolane Walter Laqueur tõstatab selle küsimuse oma 1980. aastal ilmunud raamatus *The Terrible Secret*. Laqueur lähtub tõsiasiast, et liitlastel oli hästi funktsioneeriv luure võrk nii Saksamaal kui ka sakslaste poolt okupeeritud maades. Selline hirmus kuritegu nagu miljonite inimeste hukkamine gaasikambrites ei oleks saanud jääda aastateks teadmata, arvestades veel seda, et alates 1942. aastast rääkisid juudiorganisatsioonid lakkamatult toimepandud koledustest.

Siiski ei võtnud Washington, London ja Moskva juutide päästmiseks midagi ette. Nad ei hoiatanud juute neid ähvardava hukkamise eest ega juhtinud ka Saksa rahva tähelepanu nende valitsuse poolt toimepandavale genotsiidile.

Paavst teadis juba varem katoliiklikus Poolas toimuva kohta, aga ta ei näidanud välja asjatut rahutust, sest ohvrid ei olnud ju katoliiklased. Ka Punane Rist pani käed rüppe ja vaikis terve juudi rahva hukkamisest kuni sõja lõpuni.

Teoses *Auschwitz and the Allies* tegeleb Martin Gilbert suurima koonduslaagriga. See asus ühes tööstuspiirkonnas, mis hõlmas põhilaagrite Auschwitz I ja Birkenau (Auschwitz II) kõrval ka Monowitzi tööstuskompleksi (Auschwitz III) ning oleks pidanud liitlaste tähelepanu endale tõmbama juba seepärast, et seal valmistati sellist sõjaliselt tähtsat toodet nagu sünteetilist kummi. Kompleksi kuulus ka umbes 40 välisosakonda. Vangid puutusid pidevalt kokku erinevatest maadest pärit vabade palgatöölisega. Auschwitzi vange saadeti pealegi pidevalt teistesse laagritesse. Lisaks vabastati küllalt suur hulk vange (Laqueur'i järgi 1942. aastal 978 vangi, mõned veel aasta pärast seda ja 1944. aastal lasti tööstur O. Schindleri sekkumise tõttu vabaks arvukalt juudi naisi).

Tööstuslikult toimepandud massimõrva varjamiseks oli Auschwitz küll halvim koht Euroopas. Siiski ei märganud maailm tervelt kaks aastat, mis arusaamatu asi seal toimus. Massimõrvad olivat alanud ju 1942. a suvel, kuid esimesed kirjutised veresaunadest ilmusid maailmaajakirjanduses alles 1944. a suvel.

Laqueur ja Gilbert murravad pead selle mõistatusliku vaikimise üle. Ilmselt ei jõudnud kumbki neist järgmise lihtsa lahenduseni: „Ma ei näe oma keldris ühtegi elevanti. Kui minu keldris oleks elevant, siis ma näeksin teda kindlasti. Järelikult ei ole minu keldris ühtegi elevanti.”

Need sõnad pärinevad Ameerika elektriinsenerilt ja arvutiteadlaselt Arthur Butzilt. Tema 1976. aastal ilmunud raamat *The Hoax of the Twentieth Century* on tänaseni klassikaliseks revisionistlikuks teoseks.

Seega võib vastata ka mõnele küsimusele, mida ikka ja jälle tõstatakse:

- „Miks lasid juudid end vastupanu osutamata viia surmalaagrisse nagu lambaid tapamajja?” Juudid lasid end vastupanu osutamata ära viia tööülesannete täitmiseks ja ümberasumisaktsioonideks, sest nad teadsid, et sakslased mõistsid tööülesannete ja ümberasumisaktsioonide all tööülesandeid ja ümberasumisaktsioone.

- „Miks liitlased ei pommitanud gaasikambreid? Nad oleksid seeläbi võib-olla palju vange tapnud, kuid märksa rohkem elusid oleks päästetud.” Liitlased ei pommitanud gaasikambreid, sest gaasikambreid ei olnud olemas.
- „Miks sõja üle elanud natside juhid alguses häbematult juutide tapmist eitasisid?” Natside juhid eitasisid juutluse hävitamist, sest juutluse hävitamiskava ei olnud olemas. Kui sellised Kolmanda Riigi kuulsad tegelased nagu Albert Speer ja Hans Frank Nürnbergi protsessi ajal meelt muutsid ja moraalse kaassüü genotsiidis omaks võtsid, siis seda sellepärast, et nad langesid (nagu sajad miljonid teistest rahvustest inimesed) Hössi ülestunnistuste ja ka muude võitjariikide poolt võltsitud tõendite ohvriks.
- „Miks Vatikan ja Punane Rist oma humanistlikke põhimõtteid reetes vaikisid inimkonna ajaloo suurimast kuriteost?” Vatikan ja Punane Rist said „inimkonna ajaloo suurimast kuriteost”, mis on tegelikult suurimaks valeks inimkonna ajaloos, teada alles pärast sõja lõppu.

21. Lisatõendid

Inglise luurel õnnestus juba 1942. aastal SSi Berliini peakorterit ja koonduslaagrite vahelist raadiosidet pealt kuulata ning nende koodid dešifreerida. Kõikidest surmajuhtumistest teatati igapäevastes raportites. Enamus neist tulenes haigustest, kuid teavitati ka mahalaskmistest ja ülespoomistest. Seevastu gaasitamisest ei olnud ühtegi sõna, isegi mitte Auschwitzis!

Seda kinnitab oma raamatus *British Intelligence during the Second World War* (Cambridge University Press, New York, 1981, lk 673) Cambridge ülikooli professor Hinsley, kes sõja ajal oli vaenlase koodide dešifreerimise spetsialist. Saksa raadiotelegrammides ei sisaldunud mingeid viiteid gaasiga lämmatamise kohta - *no references to gassings!*

Alates 1943. a detsembrist fotografeerisid liitlaste luurelennukid Auschwitzit regulaarselt. Kuni laagri vabastamiseni Punaarmee poolt 1945. a jaanuaris, tegid nad 32 reidi käigus sadu ülesvõtteid. Selgesti äratuntavate „gaasikambrite” ees ei ole ühelgi fotol näha järjekordi! Mõned aerofotod avalikustati 1979. aastal ja nendega saab tutvuda Washingtonis Rahvusarhiivis.

22. Holokaust - sõjapropaganda!

1916. a märtsis teatas *Daily Telegraph*, et austerlased ja bulgaarlased lämmatasid gaasiga 700 000 serblast. Me ei tea, kas inglise lehelugejad seda rämpsus sel ajal uskusid, kuid kindlasti ei uskunud varsti pärast sõda seda enam keegi.

2. augustil 1990 marssisid Iraagi väed Kuveiti. USA üritas ÜRO-d kaasata Kuveidi vabastamisele sõjaliste vahenditega, kuid kohtas alguses siiski vastupanu. Meeleolu muutus, kui oktoobris üks Kuveidi tüdruk ja kirurg *Kuveit Cityst* kirjeldasid Inimõiguste Komisjoni ees läbi pisarate, kuidas Iraagi barbarid raevutsesid okupeeritud pealinna haiglas: nad purustasid inkubaatorid, viskasid imikud põrandale ja lasid neil haledalt surra! See kirjeldus kutsus esile ülemaailmse nõrdimuse ja aitas suurel määral kaasa sellele, et sõjalise lahenduse pooldajad said end maksma panna.

1992. a märtsis tuli vale ilmsiks: inkubaatoris tapmise loo haudus välja üks New Yorki reklaamiagentuur, kellele põgenenud Kuveidi emiir oli maksnud 10 miljonit dollarit. "Kirurg" oli väljamõeldud isik ja

põgenikust tüdruk oli Kuveidi diplomaadi tütar USAs. Mõlemad harjutasid oma „tunnistaja ütlushi” päevade kaupa ja võtsid selleks inglise keele tunde.

Vastupidiselt Esimese maailmasõja ja Lahesõja õudusjuttudele, pajatatakse Teise maailmasõja jutte tänapäevani, sest nendega on seotud tohutud poliitilised- ja finantshuvid.

Sionistide poolt kontrollitavates ajalehtedes avaldati näiteks *New York Times*is kirjutisi juutide hävitamisest 1942. aastal ja need pärinesid kõigi eelduste kohaselt Juutide Maailmakongressilt. Õuduspropaganda peaesmärgiks oli kahtlemata liitlasriikide valitsustele ja rahvale juutide rahvusliku kodumaa hädavajalikkuse selgitamine.

Raamatus *The Hoax of the Twentieth Century* uurib Arthur Butz sajandipettuse tekkepõhjust. Gaasikambrite kõrval kummitasid *New York Times*i veergudel lugejaid kõikvõimalikud tapmismeetodid. 30. juunil 1942. a kirjutati „hukkamismajast”, kus lasti iga päev maha tuhat juuti ja 7. veebruaril 1943. a „veremürgitusjaamadest” okupeeritud Poolas. Sellal, kui hukkamismaja ja veremürgitusjaamad veel enne sõja lõppu unustusehõlma vajasid, sai auruga tapmise kamber suure menu osaliseks. See ilmnis veel Nürnbergi protsessil. 14. detsembril 1945. a protokolliti Nürnbergis järgmine lõik:

Kõik ohvrid pidid ennast lahti riietama ja ära võtma jalast kingad, mis kokku korjati. Seejärel aeti kõik ohvrid, kõigepealt naised ja lapsed, piinakambritesse... Kui kambrid oli puupüsti täis topitud, suleti need hermeetiliselt ja sisse lasti aur... Lõplikest kirjeldustest võib oletada, et Treblinkas hukati sadu tuhandeid juute. (Nürnbergi dokument PS 3311) Täpselt 75 päeva hiljem oli kõrgem kohus juba aurukambrid unustanud; nüüd oli jutt järsku Treblinka gaasikambritest. Alles pärast sõja lõppu lepiti kokku legendi kohustusliku vormi suhtes!

23. Elie Wieseli lõõmavad süvendid

Legends of our time's (New York, 1968, lk 177 jj) kirjutab Elie Wiesel:

Iga juut peaks kuskil oma südames säilitama koha viha jaoks, meheliku terve viha selle vastu, mis kehastab sakslast ja mis on sakslase olemuses. Kõik muu oleks surnute reetmine.

Seesama Elie Wiesel sai 1986. a Nobeli rahupreemia, mis anti muuhulgas ka 83 Saksa Riigipäeva saadiku ettepanekul. Autasu kätteandmine oli parlamendi liikmete sõnul suur julgustus kõigile nendele, kes lülitasid aktiivselt lepitusprotsessi.

Nii toimub Saksa poliitika sujuv üleminek natsionaalsotsialismilt natsionaalmasohhismile.

1928. aastal sündinud Wieselit peeti Auschwitzis kinni 1944. a aprillist kuni 1945. a jaanuarini. Tema 1958. aastal ilmunud mälestusteraamatus *La Nuit* ei maini ta gaasikambrite kohta ühtegi sõna (ettevaatust: gaasikambrid ilmuvad äkki välja Ullsteini kirjastuse ja tõlkija Curt Meyer-Clasoni häbematul viisil võltsitud Saksa versioonis *Die Nacht zu begraben, Elischa*; alati kui originaalis on kasutatud *crematoire*, tõlgib Meyer-Clason seda „gaasikamber”). Wiesel niisiis ei näinud gaasikambreid ega ka kuulnud nendest midagi, sest muidu oleks ta neid maininud.

Gaasikambrite asemel nägi Wiesel seda, mida keegi teine peale tema ei näinud:

Mitte kaugel meist lõõmasid ühest süvendist välja leegid, võimsad leegid. Seal põletati midagi. Üks veoauto sõitis süvendi juurde ja kallutas oma koorma sinna sisse. Need olid väikesed lapsed, beebid! Jah, ma nägin seda, oma silmadega... Lapsed leekides (kas paneb imestama, et ma sellest ajast saadik magada ei saa?). Sinna me niisiis läksime. Veidike eemal asus teine, suurem süvend täiskasvanutele...

„Isa,” ütlesin mina, „kui see nii on, ei taha ma kauem oodata. Ma torman elektri-okastraati. See on parem, kui tundide kaupa leekides vireleda.”

Rõõmustaval kombel säästeti Elie Wieselit ka ilma elektriokastraati hüppamiseta tundidepikkusest leekides virelemisest, sest:

Meie kolonnil oli vaja veel käia umbes 15 sammu. Ma hammustasin endale huulde, et isa ei kuuleks mu hammaste loginat. Veel kümme sammu. Kaheksa, seitse. Me marssisime nii aeglaselt, nagu matusel surnuauto taga. Veel ainult neli sammu. Kolm sammu. See oli juba päris lähedal, süvend oma leekidega. Ma võtsin kõik veel allesjäänud jõuvarud kokku, et tormata rivist välja ja end okastraati visata. Sügaval oma südames jätsin ma hüvasti isaga, kogu universumiga ja tahtmatult moodustusid sõnad ning tulid pomina kujul huultele:

*Yitgadal veytkadach chmé raba... tema nimi olgu ülendatud ja pühitsetud. Minu süda tahtis peaaegu lõhkeda. Oli aeg. Ma seisin surmaingli palge ees... Ei. Kaks sammu enne süvendit kästi meil ära pöörata ning barakki sisse astuda (La nuit, Editions de minuit, 1958, lk 57–60). Me nägime, et veel pärast sõja lõppu ringlesid propagandas koos gaasikambritega kõiksugu teised tapmismeetodid. Üks nendest oli elava keha põletamine. See hukkamismüüdi variant püsis juudi ringkondades umbes 1960. aastani. Elie Wiesel tegi oma *Tatsachenberichtis* suure vea; gaasikambrite totruse asemel serveeris ta rumalusi lõõmavatest süvenditest. Robert Faurissoni arvates pidi ta valima liitlaste erinevate propagandavalede vahel ja ta valis kõige valelikuma.*

24. Fantoom – Belzezi surmalaager

Ida-Poola Belzezi laager (mitte segi ajada Bergen-Belseniga!) oli dogmaatilise ajalookirjutuse järgi suuruselt kolmas surmalaager. Seal olevat gaasitatud 600 000 juuti.

Belzezi lugu on miniatuurversioon kogu holokausti-blufist ja seepärast kirjeldatakse seda allpool üsna põhjalikult.

Belzec rajati 1942. a märtsis. See oli transiitlaager Venemaal asuvatele juutidele. Juba varsti pärast laagri avamist tekkisid kuulujutud seal sooritatavate massimõrvade kohta. Nende kuulujuttudega tegeleb Itaalia revisionist Carlo Mattogno oma kirjutises, mis käsitleb juutide hävitamiskavade kohta käivat müüti (*The myth of the extermination of the Jews*, 1. osa *Journal of Historical Review's*, Volume 8, nr 2, suvi 1988; sellesama ajakirja 2. osa Volume 8, nr 3, sügis 1988).

Esimene versioon: juudid aeti kuuri, kus nad pidid seisma metallplaadi peale. Läbi selle juhiti siis surmav vool (kuulujuttu levitas 1942. a detsembris Poola eksiilajaleht *Polish Fortnightly Review*).

Teine versioon: juudid lasti maha, ellujäänud gaasitati või tapeti voolu abil (Üldise liitlaste informatsioonikomitee seletus 19. märtsist 1942).

Kolmas versioon: juudid tapeti kuumas elektriahjus. Me võlgname selle meeliülendava loo eest tänu Abraham Silberscheinile (*Die Judenausrottung in Polen*, 1944).

Neljandat varianti kirjeldab dr Stefan Szende raamatus *Der letzte Jude aus Polen* (Europa-Verlag Zürich/New York, 1945, lk 290 jj):

Inimveski hõlmas umbes 7kilomeetrise läbimõõduga ala. See piirkond oli varustatud okstraadi ja muude kaitseesadeldistega. Mitte ükski inimene ei tohtinud sellele piirkonnale läheneda. Mitte ükski inimene ei tohtinud sellest piirkonnast lahkuda... Juute täistopitud ešelonid sõitsid läbi tunneli tapmiskeskuse maa-alustesse ruumidesse... Neilt võeti ära kõik... Puhtad asjad sorteeriti välja, neile tehti inventuur ja kasutati loomulikult sakslaste otstarbeks. Et pääseda sellest komplitseeritud ja aeganõudvast tööst, toodi hiljem kõik inimesed paljalt sisse. Paljad juudid toodi tohutult suurtesse hallidesse. Need hallid mahutasid mitu tuhat inimest ühekorraga. Hallidel ei olnud aknaid, kuid olid allalastava metallpõrandaga. Halli põrand lasti koos tuhandete juutidega selle all asuvasse suurde veemahutisse - kuid ainult nii sügavale, et metallplaadil olevad inimesed pooleldi vee all olid. Kui kõik metallplaadil olevad juudid puusadeni vees olid, juhiti kõrgepingevool läbi vee. Mõne silmapilgu möödudes olid kõik juudid surnud, tuhandet ühekorraga. Siis tõsteti metallplaat veest välja. Sellel olid hukkunute laibad. Laipade tuhastamiseks lülitati sisse teine vooluliin ja metallplaadist sai tulikuum krematooriumikirst. Võimsad kraanad tõstsid tohutu krematooriumikirstu üles ning tühjendasid selle tuhandet. Suured vabrikukorstnad imesid suitsu välja. Protseduur oli läbi viidud. Järgmine ešelon ootas juba uute juutidega tunneli sissekäigu juures. Üksikud ešelonid tõid kohale kolm- kuni viistuhast juuti, mõnikord ka rohkem. Oli päevi, kus Belzezisse toimetati kakskümmend või enam sellist ešeloni. Natsliku režiimi modernne tehnika võidutses. Miljonite inimeste hukkamiseks oli nüüd lahendus olemas..

Viies versioon: juudid tapeti vooluga elektriduši all ja töödeldi seejärel seebiks. See versioon pärineb Simon Wiesenthalilt. Wiesenthal ei küündi dr Stefan Szende luulelise loomevõimeni, mistõttu tema kirjeldus Belzeci inimveskist on Szende omaga võrreldes selgelt kahvatum:

Kokkupressitud inimesed, keda ajasid taga SS-lased, lätlased ja ukrainlased, jooksid läbi lahtise värava "duširuumi". See mahutas ühekorraga kuni 500 inimest. „Duširuumi” põrand oli metallist ning selle laest rippusid alla dušilehtrid. Kui ruum oli täis, lasid SS-lased metallplaadi sisse 5000 voldise kõrgepingevoolu. Samal ajal pritsisid dušid vett. Lühike karje ja hukkamine oli lõpule viidud. Kui SSI peaarst dr Schmidt oli läbi vaateaugu ohvrite surma konstanteerinud, siis avati teine uks ja sisse tuli „laibakomando” ning kõrvaldas surnud. Jälle oli ruumi järgmise 500 jaoks. (Der neue Weg, nr 19/20, 1946). Erinevalt dr Stefan Szendest ei põletatud Simon Wiesenthali järgi laipasid „tulikuumas krematooriumikirstus”, vaid timukatel oli sellele kahtlaselt õudusttekitav rakendus. Nad valmistasid sellest seepi, mille markeeringuks oli RIF – Rein Jüdisches Fett (5).

Viimasel märtsinädalal (1946) teatas Rumeenia press ainulaadse uudise: väikeses Rumeenia linnas Folticenis maeti juudi surnuaiale kogu pidulikkuse ja tavapärase matuseteremooniaga 20 kasti seepi... Kastidel oli märge RIF – Rein jüdisches Fett... 1942. a lõpus kasutati esimest korda neid õudsaid sõnu „inimesed seebiks!” See juhtus Galiitsias, Belzecis. Selles vabrikus kasutati tooraineks 1942. a aprillist 1943. a maini 900 000 juuti... Kultuurmaailma jaoks on võib-olla mõistetamatu see lõbu, millega natsid ja nende naised kindralkomissariaadis seda seepi vaatlesid. Igas seebitükis nägid nad juuti, kes oli sinna sisse pandud. Sellega takistati mõne uue Freudi, Ehrlichi või Einsteini ülestõusmist ja arengut. Seebi matus ühes Rumeenia väikelinnas mõjub ebaloomulikuna. See valu, mis istub selles iga päev kasutuses olevas asjas, kisub lõhki 20. sajandi juba kivistunud inimsüdame. Tagasimineku pimedasse keskaegsesse nõiakööki mõjub aatomiajastul kummitusena! Ja ikkagi on see tõsi! (Der neue Weg, nr 17/18, 1946)

5 „Rein jüdisches Fett” – puhas juudi rasv

Kuues versioon: juudid tapeti kustutamata lubjaga. Selle loo eest on vastutav poolakas Jan Karski, 1944. a ilmunud raamatu *Story of secret state* autor, millest pärineb ka järgnev lõik (me tsiteerime R. Faurissoni, *Reponse a Pierre Vidal-Naquet*, 1982, lk 43/44):

Rongi (kuhu olid topitud juudid) põrand oli kaetud paksu valge pulbri kihiga. See oli kustutamata lubi. Igauks teab, mis juhtub siis, kui valatakse vett lubja peale... Kokkupuutes lubjaga liha kiiresti dehidraaditakse, „põletatakse”. Rongis olijatel söövitati aeglaselt liha kontidelt... Õhtuhämarus saabus, kui 45 vagunit (ma lugesin neid) täis said. Rong koos oma piinatud inimlihakoormaga kõikus ja kajas ulgumisest nagu oleks see nõiutud.

Variant seitse: juudid tapeti *Tsüklon-Bga*, mida juhiti duširuumi torude kaudu. Selle versiooni kasuks otsustas saksa kohus 1965. a läbiviidud Belzeci-protsessil ja seega ka Adalbert Rückerl, endine natsionaalsotsialistlikke kuritegusid lahendava Ludwigsburgi keskuse juhataja, oma raamatus *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse* (Deutsche Taschenbuch Verlag, 1977, lk 133). Igatahes sellega kohus ja härra Rückerl piirduvad, sest mõne nädala pärast olevat üle mindud mootori heitgaasidele. Ilmselt vajasid rumalad SS-lased paari nädalat, enne kui nad märkasid, et *Tsükloni* graanuleid ei saanud torudesse lasta. Holokausti-šamaanide juhiste järgi läks SS teistes laagrites vastupidist teed – mootori heitgaasidelt mindi üle *Tsüklon-Ble*.

Kaheksas versioon: juudid tapeti diiselmootori heitgaasidega. Me tsiteerime nüüd ühte lõiku Gersteini kirjeldusest, mis on Hössi ülestunnistuse kõrval tähtsaim holokausti süütoend. Sanitaarohvitser Kurt Gerstein langes prantslaste kätte sõjavangi ja enne (oletatavat) enesetappu 1945. a juulis tunnistas ta oma „süü” üles. Täpsemalt öeldes tegi ta kuus

ülelõpetust, sest prantslane Henri Roques on oma doktoritöös tõestanud, et nendest on vähemalt kuus üksteisest märkimisväärselt erinevat teist. Vastavalt oma kuuele ülelõpetusele külastas Gerstein 1942. a augustis Belzeci ja Treblinkat. Tema sõnul gaasitati 25 miljonit inimest! Belzecis suruti

6 dehüdraatima – keemilistest ühenditest vesinikku eraldama

700–800 inimest kokku 25 m² suurusesse gaasikambri ehk 28-30 inimest ühele ruutmeetrile (NB! Seda lollust rääkis mees, kes oli elukutselt insener!). Seda ülelõpetust täiendavad väärikalt märkused hukatud vangide 30-40 m kõrguste riietmägede kohta. See on umbes nii usutav, nagu keskaegsete nõidade kirjeldused Brockeni metsikute orgiatel koos vanakuradiga osalemise kohta; ja kõigest hoolimata on see olemas peaaegu igas kooli- ja ajalooõpikus. Siinkohal väljavõte ühest ülelõpetusest (Andre Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Ogmos Diffusion, 1986, lk 345 jj. Chelaini raamat sisaldab terve Roquesi dissertatsiooni *Les confessions de Kurt Gerstein* teksti).

Kambrid täituvad. Korralikult täis toppida - nii käsutas kapten Wirth. Inimesed seisavad üksteise varvastel.

700–800 inimest 25 ruutmeetril, 45 kuupmeetris... Uksed sulguvad. Sel ajal ootavad teised paljalt vabas õhus... Aga diiselmootor ei lähe käima. Tuleb kapten Wirth. Tal on silmnähtavalt piinlik, et see peab just täna, tema siinviibimise ajal juhtuma. Jah, ma näen kõike! Ja ma ootan. Minu stopper registreeris kõik korralikult. 50 minutit, 70 minutit – diiselmootor ei käivitu! Inimesed ootavad oma gaasikambrites. Asjatult! On kuulda, et nad nutavad, nuuksuvad. „Nagu süinagoogis!” tähendab professor Pfannenstiel, kõrv vastu puust... Pärast 2 tundi ja 49 minutit – stopper registreeris ju kõik! – diiselmootor käivitub. Kuni selle silmapilguni piinlevad inimesed nendes neljas, juba täistopitud kambris, neli korda 750 inimest 4 korda 45 kuupmeetris! – Uuesti möödub 25 minutit. Õige, paljud on juba surnud. Läbi väikese aknakese on näha, kui elektrivalgus valgustab kambrid ühe viivu... 28 minuti pärast on ainult vähesed veel elus. 32 minuti pärast on lõpuks ometi kõik surnud.

Milline nendest kaheksast versioonist vastab tõele? – küsib tõde otsiv vaatleja segadusesattunult. Kõik nendest ei saa ju õiged olla!

Belzeci laagri piirkonna ametlik ülevaatus ei aita edasi, sest seal on ainult üks põld ja ei midagi muud.

Ajalooeadlased otsustasid, et kaheksas versioon on õige. Gersteini kirjeldus võidab! „Ajaloostel” oli võimalik valida kaheksa idiotse jutustuse vahel ja nad otsustasid seletamatutel põhjustel Gersteini kasuks. Gersteini rumalus nähtub juba sellest, et ükski inimene ei tuleks idee peale sooritada massimõrv asid diiselmootori abil. Diiselmootori heitgaasid sisaldavad vähe mürgist COd. Täistopitud piinakambritesse suletud inimesed oleksid lämbunud juba hapnikupuudusest, enne kui CO oleks mõjuma hakanud. Sellisel juhul oleksid natsid võinud diisli kokku hoida. Igasugune bensiinimootor oleks tapariistaks paremini sobinud kui diiselmootor. Tegelikult oleksid sakslased soovi korral võinud massilisi gaasitamisi läbi viia mõnede nende tööstuse poolt paljudes variantides toodetavate väga mürgiste gaaside abil, mitte aga kasutada selleks mootori heitgaase.

Milliseid tõendeid siis leidub 600 000 juudi hukkamise kohta Belzecis? Meil ei ole selle kohta ühtegi Saksa dokumenti – natsid andsid ju tapmiskäsklusi ainult suuliselt.

Ei ole leitud ühtegi massihauda – natsid põletasid ju laibad ära.

Ka 600 000 laiba tuhk on kadunud – natsid puistasid ju tuha laiali.

Gaasikambritest ei ole järele jäänud ühtegi kivikest – natsid õhkasid ju gaasikambrid ning kõrvaldasid varemed.

Arolseni statistikas, kus figureerib näiteks Neuengamme koonduslaager täpselt 5780 tõestatud surmajuhtumiga, puudub Belzeci laager täielikult – surnuid ei registreeritud ju kuskil. Ei ole ka ühtegi ellujäänud tunnistajat – 600 000st Belzeci laagrisse toodud juudist jäi ellu ju ainult üks, Rudolf Reder, kes suri millalgi 60. aastatel. Milliseid tõendeid siis leidub kuuesaja tuhande juudi mõrvamise kohta Belzecis?

MITTE MINGEID! MITTE ÜHTEGI!

25. Treblinka absurd

Eksterministide järgi oli 80 km Varssavist ida pool asunud Treblinka suuruselt teine surmalaager. Ka seal ei ole tapetutest (ajaloouuringute praeguse seisuga järgi 800 000; 1946. aastal oli juttu kuni kolmest miljonist) mingeid jälgi jäänud.

Tegelikkuses oli Treblinka transiitlaager nagu ka Sobibor ja Belzec. Pärast Varssavi geto ülestõusu verist mahasurumist 1943. a kevadel saadeti ellujäänud osaliselt läbi Treblinka getodesse või töölaagritesse.

Adalbert Ruckerli raamatu *Vernichtungslager* järgi oli Treblinkas 35–40 SSlast. Kuidas said need 35–40 meest iga päev gaasitada mitmeid tuhandeid juute? Sest neid toetas 500–1000 töölisjuuti (Ruckerl, lk 212)! Töölisjuudid olid nende autoriteedi rõhutamiseks varustatud piitsadega. Nad teadsid väga täpselt, et neid gaasitatakse varem või hiljem, kuid ei tulnud kordagi selle peale, et piitsadega rünnata 35–40 SSlast. Nad aitasid neid iga päev kuni 10 000 usukaaslase massimõrva juures! Need osutusid samuti ebatavaliselt koostöövalmiteks: Düsseldorfis toimunud Treblinka protsessi kaebealuse Suchomeli järgi marssisid nad "rivikorras alasti gaasikambrisse" (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 2. aprill 1965).

Claude Lanzmanni üheksatunnine film *Shoa* ning samanimeline, terve filmi teksti sisaldav raamat on vastavalt raamatu esi- ja tagaleheküljel olevale kokkuvõttele: „üksmeelse arvamuse järgi... nõudlikum, kohusetundlikum ja võrratuim dokumentatsioon juutide hukkamisest Kolmandas Riigis”. Tsiteerime nüüd katkendit režissööri ja Treblinka habemeajaja Abraham Bomba vahelisest kõnelusest (*Shoa*, Deutsche Taschenbuch Verlag, 1988, lk 154 jj).

Lanzmann: Ja gaasikambrid?

Bomba: Need ei olnud suured, ruumi mõõtmed olid umbes neli korda neli meetrit... Äkki ilmus välja allohvitser: „Juuksurid, te peate nii tegema, et kõik sisseastuvad naised usuksid, et neil lõigatakse ainult juukseid ning pestakse ja nad lõpuks jälle ära lähevad.” Aga me juba teadsime, et sellest kohast ei lahkutud...

Lanzmann: Ja äkki tulid nemad?

Bomba: Jah, nad tulid sisse.

Lanzmann: Kuidas nad olid?

Bomba: Nad olid lahti riidetatud, täitsa paljad, ilma riideteta, ilma milletagi...

Lanzmann: Kas seal oli peegleid?

Bomba: Ei, seal ei olnud peegleid, olid pingid, mitte ühtegi tooli, ainult pingid ja kuusteist või seitseteist juuksurit...

Lanzmann: Kui palju naisi te pidite ühe vahetusega teenindama?

Bomba: Ühe vahetusega? Umbes kuuskümmend või seitsekümmend naist... Kui me olime esimese grupiga valmis, tuli järgmine.

Neli meetrit pikas ja neli meetrit laias gaasikambris oli seega 17 või 18 juuksurit (16 kuni 17 pluss Bomba ise), 60 või 70 paljast naist ja pingid. Kas selles ruumis ei olnud pisut kitsas?

Kui see on „tõsiseltvõetavaim ja parim dokument juutide hukkamise kohta”, kuidas on siis lood ülejäänud tõendusmaterjali kvaliteediga!

Peamiselt Poola päritolu USA kodanike ühingu *Polish Historical Society* (91 Strawberry Hill Avenue, Süite 1038, Stamford, CT 06902, USA) ajaloo huvilised koostasid 1992. a augustis

väga mahuka dokumentatsiooni, mis loob selge ettekujutuse Treblinka "surmalaagrist". Mõningad punktid sellest:

a) varsti pärast Treblinka 2. transiitlaagri ehitamist 1942. a juulis (1941. a lõpus avati 3 km eemal asuv Treblinka 1. töölaager) algas tapmispropaganda. Sõja ajal ning veel pärast sõda toodi propagandas diiselmootori heitgaasidega toimepandud massimõrvade kõrval esile järgmised tapmismeetodid: *Tsüklon-Bga* mürgitamine; kuuma auruga kõrvetamine; lämbumine kambrite õhust tühjaspumpamise tõttu; tapmine kõrgepingevooluga; mahalaskmine püssidega; mahalaskmine kuulipildujatega;

b) veresaunad diiselmootori heitgaaside abil, milles „ajaloolased” kokku leppisid, on tehniliselt peaaegu võimatud. Poola ajalookselts toob näitena, et 1988. a jäi Washingtonis diiselmootoril töötav rong tunnelisse kinni; kuigi tunnel täitus kohe gaasiga ja vabastamiseni kulus 40 minutit, ei saanud keegi 420 reisijast kannatada;

c) Treblinka 2 asus 240 m eemal tähtsast raudteest, 270 m eemal suurest teest ja 800 m järgmisest külast. Massimõrvasid polnuks seal võimalik isegi nädal aega varjata... 1943. a aprillis määras Poola eksiilvalitsus kindlaks 40 km põhja poole, keset metsa asuva „surmalaagri”, nn Treblinka 3 asukohta, aga hiljem loobus sellest versioonist;

d) Treblinka endised vangid joonistasid laagrist umbes 40 plaani, mis igas punktis üksteisele karjuvalt vastu räägivad. "Gaasikambriid" asusid nendel plaanidel kord siin, kord seal;

e) ka Udo Walendy mainib ajakirja *Historische Tatsachen* suurepärasel 44. numbril, et Punaarmee hävitas Treblinka 2e pommide ja suurtükimürskudega täielikult, et saaks hiljem väita, et natsid olevat kõik oma koleduste jäljed hävitanud.

f) liitlaste luurelennukid pildistasid nii Auschwitzi kui Treblinkat. Heade aerofotode abil on tehtud väärtuslikke arheoloogilisi leide, sest neil on veel aastasadade möödudes võimalik ära tunda kohti, kus on maad teisaldatud. Fotod Treblinka 2est näitavad ainukest 66 x 5 m suurust (nõukogude-juudi komisjoni tehtud fotode järgi 3 m sügavat) massihauda, mis mahutas maksimaalselt kuni 4000 laipa. Ohvrite arvu ulatumine 4000ni on võimalik, sest Treblinkast jooksutati läbi peaaegu miljon juuti ning nende veotingimused olid tihtipeale väga ebainimlikud. Sakslased kaevasid väljaja põletasid laipasid alates 1943. a aprillist, sest Bugi jõe suurvee korral oleks tekkinud epideemiaoht. Selle 100%liselt revisionistliku dokumentatsiooni koostasid USA

poolakad, kelle päritolumaa kannatas natsionaalsotsialistide all kõige rohkem. See materjal on neile ning üha kasvavale uurijate hulgale Poolas, tõendiks sõjapropaganda jätkamisest nende kunagise vaenlase vastu. Kas nad on sellepärast natsid?

26. Majdaneki gaasikambriid – nullist seitsmeni

Majdanek oli üks kuuest surmalaagrist. Ühest küljest võttes oli see surmalaager, teisalt jälle mitte, kuid siiski vaatamata kõigele oli see tõenäoliselt, kui mitte päris kindlalt, siiski üks neist.

Kui palju inimesi suri Majdanekis?

- 1,5 miljonit vastavalt poola-nõukogude komisjonile (1944).
 - 1,38 miljonit vastavalt Lucy Dawidowiczile (*The War against the Jews*, Penguin Books, 1987, lk 191).
 - 360 000 vastavalt Lea Roshile ja Eberhard Jäckelile (*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffmann ja Campe, 1991, lk 217).
 - 250 000 vastavalt Wolfgang Schefflerile (*Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, 1964, lk 40).
 - 50 000 vastavalt Raul Hilbergile (lk 956). Hilberg räägib ainult juudi rahvusest ohvritest.
- Kui palju oli Majdanekis gaasikambriid?

- a) Null, vastavalt Martin Broszatsi kuulsale kirjale ajalehele *Zeit* 19. augustil 1960. a. Majdanek puudub gaasikambritega varustatud laagrite nimekirjast.
- b) Seitse, vastavalt *Deutsche Volkszeitungile* 22. juulist 1976.
- c) Samuti seitse, 1977 aasta 5. oktoobri *ARD-Tagesschau* järgi : „SSi materjalidest tuleneb, et siin, seitsmes gaasikambris...”
- d) "Vähemalt kolm" vastavalt Düsseldorfi Majdaneki-protsessi otsusele. 1944. aastal koostatud Poola-Nõukogude komisjoni aruande kohaselt gaasitati Majdanekis 3. novembril 1943. a Straussi valsside saatel 18 000 inimest. Pärast seda, kui see lugu ilmselgelt tehniliselt võimatuks osutus, muudeti massiline gaasitamine ümber massiliseks mahalaskmiseks. Rolf Hochhut annab holokausti debati asjalikuks muutmiseks tähtsa panuse, vähendades oma *Stellvertreteris* sellel päeval mahalastud inimeste arvu 18 000-lt 17 000-le.

27. Riigisaksa gaasikambrid

Esimestel aastatel pärast sõda oli kindel, et peaaegu igas koonduslaagris oli üks või mitu gaasikambrit. Siinkohal ühe "pealtnägija kirjeldus" Buchenwaldi gaasikambrite kohta (Abbe Georges Henocque, *Les Antres de la Bete*, „Die Höhlen der Bestie”, G. Durassie et Cie., Paris, 1947, tsiteeritud R. Faurissoni, *Memoire en defense*, 1980, lk 192 jj):

Seespool olid seinad siledad, ilma kriimustusteta ja justkui lakitud. Väljaspool, uksepiida kohal võis märgata nelja üksteise all asuvat nappu: punast, kollast, rohelist ja valget. Kuid mind häiris üks detail:

ma ei saanud aru, kuidas sai gaas dušivoolikutest alla langeda. Selle ruumi kõrval, kus mina asusin, oli üks käik. Ma läksin sinna sisse ja nägin võimast toru, millest ma ei ulatunud kahe käega kinni võtma ning mis oli umbes ühe sentimeetri paksuse kummikihiga kaetud. Selle kõrval oli vänt, mida oli võimalik vasakult paremale keerata, niimoodi gaasi sisse juhtides. Surve oli nii tugev, et vänt vajus põrandani, mistõttu ükski ohver ei pääsenud sellest, mida sakslased nimetasid „aeglaseks ja magusaks surmaks”.

Selle koha all, kus toru jõudis gaasikambrini, olid needsamad nupud, mis välisukse juures: punane, roheline, kollane ja valge. Need olid seal tõenäoliselt selleks, et mõõta gaasi laskumist. Kõik oli tegelikult rangelt teaduslikult korraldatud. Isegi vanakurat poleks suutnud seda paremini välja mõelda. Astusin uuesti gaasikambrisse, et välja uurida, kus asus krematoorium.

Kõigepealt torkas mulle silma rulluv rauast lintrahjuri. See täiuslikult konstrueeritud aparaat keerles väsimatult ja ulatus hõõguvate ahjudeni. Naaberkambritest toodud laibad pandi seal lautsile ja lintrahjuri toimetada need ahjuni.

Selle unustamatu ja vapustava külaskäigu ajal töötasid aparaadid täie hooga ja nende võimsus kasutati maksimaalselt ära...

Pärast seda, kui ma seda põrgut veelkord olin vaadanud, jätkasin oma sünget jalutuskäiku masendavas vaikuses. Avasin kolmanda ruumi ukse. See oli varukamber. Sinna kuhjati laibad, keda ei olnud võimalik samal päeval ära põletada ja keda hoiti järgmiseks päevaks. Keegi ei suuda endale ette kujutada selle kolmanda paiga Ōudust, kui ta ise ei ole seda kogenud. Kambri paremas nurgas olid laibad, ihualasti, paljaks riisunud, ilma igasuguse respektita risti ja põigiti üksteise peale visatud ning kummalistesse asenditesse väänatud. Paljudel olid lõualuud ära murtud, et saaks kuldproteese välja kiskuda – rääkimata teotavatest „läbiotsimistest”, mida laipade kallal tehti. Taheti kindel olla, et neile ei jäänud mingisuguseid ehteid, mis pidanuks rikastama satside varakambreid...

Ma viskasin sellele häbiväärsele ja koledale kohale viimase pilgu ning lugesin ahjust seitsme kuni kaheksa meetri kõrguseni sööstvate leekide kumal küünelist neljarealist värssi, mis oli krematooriumi seinal.

Ei tohi iial vastikud vaglad hävitada mu keha!

Hävitagu mind puhas tuli

Alati armastasin soojust ja valgust

Seepärast mind põleta ja ära mind mata!

Viimaks avanes mulle veel üks vaatepilt, mis oli piisav saksa teadusega uhkustamiseks: rohkem kui kilomeetri pikkuselt ja umbes poole meetri kõrguselt oli ahjudest hoolikalt väljavõetud tuhk kokku liikatud, et väetada sellega kapsa- ja peedipõldusid! Nii lahkusid sajad tuhanded sellesse põrgusse elusalt saabunud inimesed sealt väetisena...

Tänu minu ettevaatlikule sissetungimisele nägin nüüd kõike, mida näha tahtsin.

Selliste „pealtnägijate kirjelduste” kõrval olid gaasikambrite kohta süüdlaste ülestunnistuste näol olemas ka täiesti selged tõendid. Pärast seda, kui Ravensbrücki komandant Suhren, tema asetäitja Schwarzhuber ja laagriarst Treite olid tunnistanud Ravensbrücki gaasikambrite olemasolu ja ähmaselt kirjeldanud nende funktsiooni, nad hukati või nad sooritasid enesetapu. Mauthauseni komandant Franz Ziereis paljastas surivoodil (teda oli vigastatud kolme lasuga), milline käsitamatu asi juhtus Linzi lähistel asuvas Hartheimi lossis: selles õuduste lossis gaasitati 1-1,5 miljonit inimest!

Mauthauseni laagris ehitati SSi Hauptsturmführeri dr Krebsbachi korraldusel gaasitamishoone, maskeerituna duširuumi nime all... Üks Glücksi nimeline SSi juht andis korralduse kuulutada nõrgad vangid vaimuhaigeteks ja lämmatada nad ühes suures hoones gaasiga. Seal hukati umbes 1-1,5 miljonit inimest. Selle koha nimi on Hartheim ja see asub 10 kilomeetrit Linzist Passau poole... (Simon Wiesenthal, KZ Mauthausen, Ibis-Verlag 1946, lk 7/8)

Ükski ajaloolane ei usu juba aastakümneid Hartheimi lossi, Ravensbrücki, Buchenwaldi ja Dachau gaasikambrite olemasolu. Kõigi nende gaasikambrite surmatund oli 19.08.1960, kui Müncheneri Lähiajaloo Instituudi toleleagne kaastöötaja ja hilisem direktor Martin Broszat kirjutas ühes kirjas ajalehele *Zeit*:

Dachaus, Bergen-Belsenis ja Buchenwaldis ei lämmatatud juute ega teisi vange gaasiga... Juutide massiline gaasitamine algas 1941/1942 ja see toimus eranditult mõnedes vähestes, selle jaoks välja valitud ja

vastavate tehniliste seadeldistega varustatud kohtades, eelkõige okupeeritud Poola aladel (aga mitte kusagil sõjajärgse Saksamaa territooriumil: Auschwitz-Birkenaus, Bugi äärses Sobiboris, Treblinkas, Chelmnos ja Belzecis.

Hilisem ajaloolaste „paavst” lisas mõne sõnaga, et kõik alates 1945. a riigisaksa gaasikambrite kohta öeldu oli vale ("riigisaksa" all mõeldakse Saksa riigi territooriumi 1937. a seisuga). Broszat ei toonud selles kirjas ega ka hiljem oma väidete kohta ühtegi tõendit. Ta ei öelnud ka seda, miks peaksid pealtnägijate tunnistused gaasitamistest Auschwitzis ja Sobiboris olema usutavamad kui Dachaus ja Buchenwaldis.

Lähiajaloo Instituudi ei pannud selles suunas tegutsema mitte mingi tõearmastus, vaid lihtne sundus. 1960. aastaks oli üles kerkinud nii palju kahtlusi riigisaksa gaasikambrite kohta, et tervet holokaustilugu ähvardas vankumahakkamine. Seepärast otsustasid ajaloovõltsimise keskuse, mis nimetab end „Lähiajaloo Instituudiks”, „ajaloolased” pikemalt mõtlemata ajada piinakambriid Nõukogude armee poolt okupeeritud ja tülikate jälgijate eest blokeeritud Poola aladele.

Ameerika uurimiskomisjon tegi 1948. a kohtunik Simpsoni ja Van Rodeni juhtimisel kindlaks, kuidas saadi ülestunnistused riigisaksa gaasikambrite kohta: peksmised, munandite katkipigistamine, hammaste väljalöömine jne. Paljud kaebealused hukati piinamistega väljapressitud ülestunnistuste alusel.

28. Auschwitzi vale tekkimine

New York Times kirjutati 27. augustil 1943. aastal Auschwitzist järgmist:

Oswiecimi (Auschwitzi) laagris on elamistingimused eriti rasked.

Lähtuvalt oletustest on seal tapetud 58 000 inimest.

See on hämmastav, et nimetatud ohvrite arv oli realistlik ning vihje raskete töötingimuste kohta pidas samuti paika. See oli võimatu, et liitlased ei saanud kahe aasta jooksul Saksa suurimas koonduslaagris toimuvast midagi teada. Alles eelviimasel sõja-aastal sai legend konkreetse kuju.

Arthur Butz seletas meisterlikult oma raamatus *The Hoax of the twentieth century*, kuidas 1944. a varasuvel alustati Auschwitzi propagandaga, kirjeldades Birkenaus 400 000 juudi gaasitamist ning kuidas hiljem seda massimõrva „tõestati” võltsitud dokumentatsiooni abil.

See oli loogiline, et kõik gaasikambri-pettuse algatajad lükkasid Auschwitzi oma propaganda keskmesse. Auschwitz oli kõige tähtsam laager, kus tänu tüüfuseepideemiale oli suremus väga kõrge ning laager oli varustatud krematooriumitega. Birkenau oli transiitlaager itta ümberasustavate juutide jaoks. Võimas koonduslaagrite kompleks, kõrge suremus, suurtes kogustes kasutatav sinihappe taoline mürk *Tsüklon-Bd* viidi ka 40sse välisosakonda, tuhanded sundasumisele saadetud juudid, kes saabusid Birkenausse ja mõnda aega pärast seda näiliselt jäljetult kadunuks jäid, lisaks sellele töövõimeliste inimeste eraldamised tööks kõlbmatutest – paremaid eeltingimusi ei võinud holokausti mütoloogid endale soovida.

27. jaanuaril 1945. aastal vabastati Auschwitz. Juba 2. veebruaril ilmus *Pravdas* pikk lugu seal toimunud koledustest. Muuhulgas kirjutati:

*Laagri idaosas asuvad statsionaarsed gaasikambri olid ümber ehitatud. Nendele olid juurde lisatud tornikesed ja arhitektuurilised ornamendid nii, et need nägid välja kui süüitud garaažid... Nemad (sakslased) tasandasid laagri idaosas niinimetatud „vanu hauaküünlaid”, eemaldasid ja hävitasid jäljed konveier süsteemist, kus elektrivooluga hukati üheaegselt sadu inimesi... (tsiteeritud *Historische Tatsachen* 31. numbri järgi. *Pravda* artiklile pööras esimesena tähelepanu Robert Faurisson.)*

Ükski ajaloolane ei ole väitnud, et gaasikambri olid laagri idaosas (niisiis Monowitzis) hiljem pole enam midagi kuulda olnud konveiersüsteemist, mis oli mõeldud inimeste elektrivooluga hukkamiseks. *Pravdas* ei olnud võimalik lugeda ühtki sõna Auschwitzi kompleksi lääneosas asuvate Birkenau gaasikambrite kohta! See tõendab, et pettus ei olnud sel ajal piisavalt kooskõlastatud.

Nõukogulased teadsid lääneriikidelt saadud info põhjal, et nad peaksid Auschwitzist leidma tõendeid miljoni massimõrva kohta, kuid detaile lääneriigid neile ei andnud. Pärast vabastamist laager suleti. Esmalt lubati sinna ainult mõned üksikud väljavalitud lääne vaatlejad. põhjus oli selles, et Poolaja Nõukogude kommunistid vajasid aega oma õuduste muuseumi sisustamiseks. See vastab umbes standardile, mis iseloomustab kommunismi ainulaadset edu maailma ajaloos: gaasikambri, mis ei oleks kunagi ega kuidagi saanud eksisteerida; põletamissüvendid, mis on tervelt 60 cm sügavad, kuid sellele vaatamata pidevalt vee all; suured kuhjad naiste juukseid, mis on eranditult ühte värvi ning mille puhul on ilmselt tegemist kanepiga.

Pärast sõja lõppu otsisid inglased pingsalt taga Rudolf Hössi, kes pidi olema kõigi aegade suurima kuriteo peatunnistaja. Kuid Höss oli kadunud ja elas Schleswig-Holsteinis ühes talus Franz Langi nime all. 1946. a märtsis leidsid inglased ta pika otsimise järel lõpuks üles. Oma raamatus *Legions of Death* (Arrow Books Limited, 1983, lk 235 jj) kirjeldab Inglise kirjanik Rupert Butler, kuidas Höss oma ülestunnistused andis.

Butler toetub Inglise armee juudist seersandi Bernard Clarke'i sõnadele. Tema juhataski esimese Auschwitzi komandandi vahistamist

ja ülekuulamist:

Höss karjus hirmust, kui nägi Inglise univormi. Clarke röökis: „Kuidas on teie nimi?” Iga kord, kui kõlas vastus „Franz. Lang,” pöörutas Clarke'i rusikas vastu vahistatu nägu. Neljandal korral andis Höss järele ning ta reetis, kes ta oli... Vahistatu sikutati kõige ülemiselt rügamislavalt alla ja tal tõmmati pidžaama seljast. Ta veeti paljalt ühele tapapingile ning Clarke 'ie näis, et löögid ja karjumine ei lõpe iialgi... Hössile visati tekk peale ja ta lohistati Clarke "i autosse, kus seersant valas talle suure lonksu viskit kurgust alla. Siis üritas Höss magada, aga Clarke pani talle kepi laugudele ja käsutas saksa keeles: „Hoi oma seasilmad lahti, sa siga!”... Kolm päeva võttis aega, enne kui ta andis seostatud üleloostuse.

Nüüd on Saksa rahvas juba pool sajandit koletu süüdistuse küüsis, mille järgi nad kõik juudid kollektiivselt surma mõistsid, neid igal võimalusel külmavereliste massimõrvade abil hävitades. Selle süüdistuse põhialuseks on piinamise tulemusel väljapressitud üleloostused. Igatahes lipsasid piinajatel sisse mõningad piinlikud eksimused. Nad kas leutasid surmalaagri nimega „Wolzek” või lubasid selle Hössil välja mõelda, seejärel sundides teda tunnustama, et ta külastas juba 1941. a juunis kolmteist kuud hiljem avatavat Treblinka laagrit.

Pärast oma üleloostust Nürnbergis saadeti Höss Poolasse. Krakovi vanglas pani ta kokku oma eluloo, mis peaks suures ulatuses õige olema, nagu ka tema üleloostused juutide hukkamise kohta Auschwitzis. Me ei saa kunagi teada, kas see ennekuulmatu tegevus, mida Höss kirjeldas gaasitamisel ja igasugustel põletusmenetlustel, oli tingitud tema kui vangivalvuri fantaasiast või kirjeldas ta targa kaalutlemise tulemusena tehnilisi võimatusi, mis peavad kunagi kellelegi silma torkama.

Kuigi juba Nürnbergis nimetati Auschwitz juutide hukkamise keskuseks, oli umbes 1960. aastani rohkem juttu Dachau ja selle gaasikambri(te)st. Riigisaksa gaasikambrite pettust ei olnud võimalik siiski pikalt varjata, sest selle vastu olid liiga tugevad tõendid. Sellepärast otsustasid ajaloovaltsijad jätta gaasikambriid raudse eesriide taha. Vett vedama läinud Dachau, Buchenwaldi jt gaasikambrite aseainena võimendasid nad ägedalt Auschwitz propagandat.

Kuni 1990. aastani väitis Auschwitz muuseum, et laagris olevat tapetud 4 miljonit inimest. Põhjuseid nimetamata vähendati äkki arvu "pisut üle miljonini" ja tunnustati, et peaaegu pool sajandit on valetatud. Loomulikult on uue arvu kohta sama vähe tõendeid nagu ka vanade kohta; üks mõttetus asendati teisega, vähem jõhkraga.

29. Hitleri tsitaadid holokausti "tõenditena"

Eksterministid kasutasid Hitleri ja teiste suurte natsitegelaste tsitaate, mis ähvardavad juute hävitamisega, sest teised tõendid miljonite juutide mõrvamise kohta puudusid. Raamatu *Mein Kampf* teise köite viimases peatükis seisab:

Kui sõja alguses ja sõja ajal oleks kordki gaasirünnaku all olnud kaksteist- või viisteist tuhat heebrealasest rahvalaostajat sel moel nagu sõjaväljal kannatasid sajad tuhanded parimad saksa töölised kõigist pihtidest ja kõigilt elualadelt, siis ei oleks miljoniline ohvrite arv rindel olnud asjatu.

Tegelikult on see pahaendeline ähvardus! Nii see seos, kust on võetud eespool toodud lõik, kui ka 12 000–15 000-line hukatavate arv näitavad, et Hitler ei pidanud soovitavaks juutide täielikku hävitamist, vaid ainult nende marksistlike juhtide likvideerimist (kes olid tõepoolest tihti juudid), kes tema arvamusel kohaselt olid süüdi Saksamaa lüüasaamises Esimeses maailmasõjas (noahoobi legend).

Peaaegu igas ajalooramatus viidatakse Hitleri kõnele 30. jaanuaril 1939, kus diktaator kuulutas:

Kui rahvusvahelisel juudi finantskapitalil õnnestuks Euroopas ja väljaspool Euroopat veel kord rahvad maailmasõtta tõugata, siis poleks selle tulemus enam maailma bolševiseerimine ja seega juutluse võit, vaid juudi rassi hävitamine Euroopas.

See on selgelt hukkamisähvardus. Kuid siiski peab silmas pidama, et natside liikumise, mis pidi algusest peale end saali- ja tänavakaklustes äärmuspahempoolsete vastu maksma panema, sõjakas keelekasutus oli juba ammu ajast tuntud. Sõnad „purustama” ja „hävitama” tulid natsionaalsotsialistidel ladusalt üle huulte. Vastavaid tsitaate on küllaga kostnud ka liitlastelu Churchill ütles päeval, mil Inglismaa kuulutas sõja Saksamaale, et sõja eesmärk olewat "Saksamaa hävitamine". Keegi ei tuleks selle pealegi, et süüdistada Churchilli saksa rahva füüsilises hukkamises. Sõjas on sellised verised ütlused lihtsalt tavalised.

Eksterministid mässivad end täiesti lahendamatusse vastasseisu, kui nad käsitlevad selliseid tsitaate holokausti tõenditena. Kui neilt küsida, miks ei leidu selle genotsiidi kohta ühtegi dokumenti ega ühtegi holokausti ohvrite massihauda, siis nad vastavad, et sakslased olevat tahtnud seda kuritegu maailma eest varjata ning seepärast ei koostatud ühtegi dokumenti ning kõrvaldati kõikide ohvrite laibad. Samade eksterministide sõnul olevat natside juhid oma genotsiidiplaanidest piinlikkust tundmata tervele maailmale pasundanud!

30. Nürnbergi protsess

Holokausti kohta puuduvad igasugused tõendid: selle kohta ei leidu dokumente, laipu ega toimepanemise riistu – ühesõnaga mitte midagi. Kuna Hitleri ütlused üksinda oleksid olnud liiga viletsaks aluseks sellise tõsise süüdistuse jaoks, siis tegid võitjad ja hiljem nende saksa marionetid kohtutele ülesandeks tõendite väljavõlumise gaasikambrites toimepandud miljonitesse ulatuva genotsiidi fatamorgaana jaoks, millest ei ole järele jäänud kõige väiksematki jälge.

Nürnbergi protsessi eesmärk oli kinnitada maailma ajaloos ainulaadset, oletatavasti sakslaste toimepandud kuritegu kui ajaloolist fakti.

Arvatavasti ei kohkunud ka lääneriigid vahetevahel tagasi ka füüsiliste piinamiste ees (mõelge Rudolf Hössi ja Dachau valvemeeskonna peale), kuid enamuses kasutati peenemat taktikat. Sellal, kui holokausti käsitleti kõikumatu faktina, lasksid süüdistajad kaebealustel kõneleda ühe või teise üksikisiku süüst. Ainult vähesed mehed olid algusest peale süüpingis ilma mingi pääsemisvõimalusteta.

Nii pääses võllast selline tähtis tegelane nagu relvastusminister Albert Speer, kes nõustus holokaustiga ja tunnistas üles oma kõlbelise kaassüü. Järgnevatel teisejärgulistel natsiprotsessidel kasutasid kaebealused edukalt sellist taktikat, mille puhul aeti kogu süü surnute või kadunud ülemuste kaela.

Nürnbergi protsessi aluspõhjaks olnud liitlaste poolt 1945. a augustis valmistatud Londoni statuudi paragrahvi 19 järgselt ei olnud kohus seotud tõendamisreeglitega; kasutada lubati iga tõendusmaterjali, millel oli kohtu arvates tõestusvõime. Tribunal võis süüdistusmaterjali heaks kiita, ilma selle usaldusväärust kontrollimata. Süüd kergendava materjali võis ta põhjendusteta tagasi lükata. Sõnaselgelt väljendudes: süüdistusmaterjali võis oma äranägemise järgi võltsida ja süüd kergendavat materjali suvaliselt kõrvale lükata.

Lisaks sellele ütles põhikirja 21. artikkel, et kohus ei nõua „üldtuntud faktide” juurde tõendeid, vaid peaks neid oma ameti tõttu arvesse võtma. Kohus otsustas ise, mis oli see "üldtuntud fakt". Järelikult oli

Icaebealuste süü juba algusest peale kindel, sest holokaust ja ülejäänud nende süüks aetavad kuriteod olid üldtuntud faktid. Sellises olukorras võis end säästa vaevalisest põhjendamisest. Kohtuotsused olid juba algusest peale kindlaks määratud.

Nürnbergi dokumente lugemata ei kujutata ette, milliseid juukseid püstiajavaid lollusi võitjad kaotajate kohta esitasid. Siinkohal hämmastavate asjade kohta ainult kaks näidet, mida Nürnbergis sakslastele ette heideti. Esimene pärineb Ameerika, teine Nõukogude Liidu poolt.

Vastupidiselt laialt levinud arvamusele oli sakslastel Hitleri ajal aatompomm. Nad ei kasutanud seda aga mitte liitlaste vastu võitlemiseks, vaid üksnes juutide mõrvamiseks, nagu järeldub järgnevast dialoogist USA süüdistaja Jacksoni ja Albert Speeri vahel:

Jackson: Teatud katseid ja uurimusi tehti ju ka aatomienergia alal, kas pole tõsi?

Speer: Kahjuks me ei jõudnud veel niikaugele, sest meie aatomiuurimise parimad jõud emigreerusid Ameerikasse ja seetõttu toimus meil aatomiuurimises tugev tagasilöökk. Me olime ühe või kahe aasta kaugusel aatomi purustamisest.

Jackson: Mulle anti vastav aruanne katse kohta, mis viidi läbi Auschwitzis lähedal ja ma tahaksin meelsasti teada, kas Te olete selle kohta midagi kuulnud või kas Te sellest midagi teadsite. Selle katse eesmärk oli kiire ja mõjuvõimsa vahendi avastamine inimeste hukkamiseks kõige kiiremal viisil, et – nii nagu seda siiani tehti – ei peaks end väsitama mahalaskmise, gaasitamise ja põletamisega. Nagu mulle teatavaks tehti, korraldati see katse järgmiselt: ühte väikesesse ajutisse külla, mis lühikeseks ajaks sel eesmärgil ehitati, mahutati ära 20 000 juuti. Uue avastatud ainega tapeti need 20 000 inimest peaaegu silmapilkselt ja veel niimoodi, et nendest ei jäänud järele mitte kõige vähematki. Plahvatus tekitas väga kõrge temperatuuri – 400 kuni 500° C - ja see tappis inimesed nii, et nendest ei jäänud jälgegi järele. (Der Prozess gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof, Nürnberg, 14. November 1945 - 1. Oktober 1946, Bänd XVI, kohtuistung 21. juunil 1946)

Nõukogude süüdistajate sõnul tapsid sakslased Sachsenhauseni koonduslaagris mitte vähem kui \$40 000 vene sõjavangi järgmisel viisil:

Väikeses ruumis oli 50 cm suurune ava. Sõjavang asetas end kuklaga ava juurde ja laskur, kes asus augu taga, lasi tema pihta. See protseduur ei olnud aga praktiline, sest tihtipeale laskur ei tabanud vangi. Kaheksa päeva pärast ehitati uus seadeldis. Vang pandi nagu ennegi seina äärde; siis lasti raudplaadil aeglaselt tema pea peale libiseda. Sõjavangil jäi mulje, nagu tahetaks tema pikkust mõõta. Raudplaadis oli polt, mis tuli lahti ja tabas vangi kuklasse. Ta kukkus surnult põrandale. Raudplaadi käsitleti pedaali abil, mis asus ruumi nurgas (ülalsteeritud teos, köide VE, istung 13. veebruaril 1946).

Sellisel viisil tapetud 840 000 sõjavangi laibad põletati vastavalt süüdistusele neljas liikuvus krematooriumis, mis olid monteeritud veoauto järelkäru külge. Kahjuks ei toodud tribunali ette põhilisi süütõendeid: ei pedaalidega töötavat kuklapurustamise masinat, ei liikuvaid krematooriumeid, milles võis lühikese ajajooksul ära põletada 210 000 laipa, ega ka teisi Nürnbergis kirjeldatud loendamatu fašistliku tehnika imesid. Kuid see-eest leidis tohutult vannutatud tunnistajate kirjalikke selgitusi. Nende tunnistuste koostamiseks kulusid mõned kirjutusmasinad ja palju, palju paberit.

31. Lääne-Saksamaa koonduslaagriprotsessid

Tundub raskesti mõistetavana, et Saksa valitsus tänaseni „natsikurjategijate” vastu protsessib. Põhjused selleks on järgmised:

nii nagu nõukogude okupatsioonivõim lõi Saksa Demokraatlikus Vabariigis poliitilised struktuurid, tekkisid need Saksamaa Liitvabariigis lääneriikide okupatsiooniar mee sõdurite, eelkõige USA

järelevalve all. Loomulikult jälgisid ameeriklased seda, et nende loodud Saksa osariigis ei saaks hõivata juhtpositsiooni mõni isik, kes tähtsates punktides erines nende ideelisest

suunast. Hiljem paljunes poliitiline ladvik juba ise. See on hierarhilisele struktuurile üldiselt omane suunitlus – ükski kindel ateist ega vabamõtleja ei saa Rooma katoliku kiriku kardinaliks.

Me lähtume sellest, et Lääne-Saksamaa kantslerid, alates Adenauerist ja lõpetades Schmidtiga, uskusid igal juhul suuremat osa holokaustiloost ja isegi kui see nii ei olnud, hoidusid nad oma kahtluste avaldamisest. Külma sõja ajal pidi Saksa Liitvabariik USA kaitse all seisma nõukogude ohu vastu. Kui Bonni valitsejad oleksid kahelnud holokaustis või kui nad oleksid loobunud "sõjakurjategijate protsesside" läbiviimisest, siis oleks suures osas sionistide poolt kontrollitav USA ajakirjandus sellele reageerinud lakkamatu saksavastase marutulega ning ära rikkunud Bonni ja Washingtoni vahelised suhted. (Mäletatakse seda, kuidas sionistid häbistasid mitmete aastate jooksul Kurt Waldheimi väljamõeldud sõjakuritegude eest. Ükski lääne riigimees ei julgenud Waldheimiga kohtuda, sest neil oli hirm saada „antisemiitlikke” mõjutusi, kuni selle katkestas Vaclav Havel, kes on julgeja aus inimene ning erand poliitikute hulgas.)

Ühelt poolt tahtis Saksamaa Liitvabariik nende protsessidega näidata end USA musterliitlasena ja tõestada oma demokraatlikku puhtust, teiselt poolt täitsid need protsessid ka tähtsat sisepoliitilist ülesannet. Sellal, kui vahetpidamata tõestati natsirežiimi ainulaadset jõhkrust, seadustati parlamentaarne demokraatia, mille iluveaks oli asjaolu, et selle sisseviimine toimus üksnes tänu liitlaste võidule. Sellega, et iga kohtuprotsessi ajal jooksutati lugematuid kooliklasse läbi kohtusaalide, taheti noorel põlvkonnal maha suruda igasugune rahvustunne ja eneseväarikus ning saavutada valmisolek Bonni poliitika heakskiitmiseks, mis nägi ette täieliku alistumise USA huvidele. Seega etendasid need protsessid saksa rahva "ümberkasvatamisel" tähtsat osa. Need aitasid kaasa ka Bonni poolt kaitstud sõjajärgse korra tugevdamisele, mis rajanes kahele põhimõttele:

Saksamaa kui Teise maailmasõja puhkemise ainusüüdlane ning natsirežiimi enneolematu koledus maailmaajaloos, mis väljendus kõige selgemini holokaustis.

Kõik viitab sellele, et kohtuprotsesside eesmärk ei olnud individuaalse süü väljaselgitamine, vaid need oli rangelt poliitilise iseloomuga.

Sellega ei taheta muidugi väita, et kõik kaebealused olid süüitud. Kahtlemata oli nende hulgas hukkajaid ja piinajaid. Kaebealuste süüküsimus oli siiski täiesti ebaoluline. Süüpingis istuvate tegelaste vastu ei tundnud keegi huvi. Nad olid vajadusel kellegi teisega asendatavad.

See, et kohtuprotsesse ei peetud vastavalt õigusriigi põhimõtetele, nähtub juba asjaolust, et ühelgi protsessil ei nõutud ekspertiisi teo toimepanemise riistale ega ka gaasikambri. Selline uuring oleks kindlaks teinud, et massiline gaasitamine on tehniliselt võimatu ja kogu holokaust oleks kaardimajakesena kokku varisenud.

Ainsateks tõestusvahenditeks olid pealtnägijate kirjeldused. Endistest koonduslaagri vangidest tunnistajad tundsid muidugi kaebealuste vastu viha, sest olukord koonduslaagris oli tihti ka ilma gaasikambrite ja süstemaatiliste massimõrvadeta küllalt halb. Tunnistajatel oli vastupandamatu kiusatus kaebealustele ette heita lisaks tegelikult toimepandud pahategudele veel teisi, hoopis raskemaid. Karta ei olnud neil kõige vähematki, sest ühtegi tunnistajat pole natsiprotsessidel vaeandumise eest iialgi süüdi mõistetud – ka mitte Filip Müllerit, kes tunnistas Frankfurdis Auschwitzis protsessil, et üks SSlane olevat visanud lapse keevasse inimrasva, mis tekib krematooriumis gaasitatud laipade põletamisel. Või üks teine tunnistaja, kes rääkis, et allohvitserid olevat gaasikambri hukkamise vaheaegadel läbi viinud rattasõiduvõistlust. Selliste sportlike sündmuste jaoks olevat ruum hästi sobinud, sest see olnud järsu kallakuga, et gaasiga hukatud inimeste veri saaks ära voolata.

Miks tunnistas gaasikambrite olemasolu enamus kaebealuseid või vähemalt ei eitanud neid?

Holokaust oli Lääne-Saksa natsiprotsessidel, nagu ka Nürnbergi protsessil, ajalooliselt tõestatud fakt, mille üle ei vaieldud. Väideldi üksnes kaebealuste individuaalse osaluse üle mõrvades. Need, kes

kaebealusena eitasid gaasikambrite olemasolu ja juutide hävitamist, seadsid end täiesti lootusetusse olukorda ning riskeerisid oma parandamatuse tõttu eriti raske karistusega. Nii valisid peaaegu kõik kaebealused pärast kokkulepet oma advokaatidega sellise taktika, mille puhul nad ei eitanud gaasikambrite olemasolu, vaid enda osalust gaasitamise juures või kui pealtnägijate kirjeldused osutusid liiga koormavateks, siis toodi vabanduseks käsu korras tegutsemine.

Koostöövalmimad kaebealused võisid loota kergemale karistusele, isegi kui neile süüks pandud kuriteod olid väga jubedad. 1965 aastal toimunud Belzeci protsessil mõisteti ainuke kaebealune – Josef Oberhauser – süüdi 300 000 inimese tapmises. Ta pääses aga sellest naeruväärselt kerge karistusega - neli aastat ja kuus kuud sunnitöövanglas, mida ta ei pidanud täielikult ära kandma. Selle leebuse põhjuseks oli tõik, et Oberhauser keeldus kohtuistungil igasugusest tunnistusest. See tähendas, et ta ei eitanud süüdistust ja nii sai Lääne-Saksamaa Õiguspõhine järele kord võidukalt nentida, et süüdlased pole ju massimõrvasid eitanud (Rückerl, lk 83/84). Auschwitzis protsessi ajal Frankfurdis sai kaebealune Robert Mülka, kelle eriti elajalikud "häbiteod" olid tõestamist leidnud, karistuseks 14 aastat, mis liigse leebuse tõttu kriitika alla sattus. Nelja kuu möödudes lasti Mülka "tervislikel põhjustel" vabaks - ta mängis süüdistuse mängu kaasa ja tunnistas gaasikambrite olemasolu. Need, kes teisiti talitasid, ei võinud loota leebusele. Treblinka protsessi kaebealune Kurt Franz oli trellide taga 35 aastat kuni 1993. a augustis kuulutatud amnestiani, sest ta eitas kangekaelselt ametlikku ettekujutust Treblinkast. Tema kaaskaebealune Suchomel, kelle sõnade kohaselt juudid „paljalt ja rivikorras gaasikambri marssisid”, istus ära ainult 4 aastat.

Nii mõisteti ja mõistetakse süüdi „Saksa ajaloo kõige vabamas riigis”. Kohtunik või prokurör, kes oleks nendes tingimustes oma kahtlusi holokaustis ja gaasikambrites tahtnud avalikult esitada, teadis väga täpselt, et tema karjäär oleks sellega lõplikult rikutud. Seepärast ei nõustunud korralikud juristid sellistel protsessidel kohtuniku ega prokuröri kohta vastu võtma. Ka advokaadid ei pidanud gaasikambrite olemasolu kordagi küsitavaks, vaid selle asemel vaidlustasid nad kaitsealuste osalust mõrvade toimepanemisel.

Hiilgava käsitluse natsiprotsesside kohta leiame me Wilhelm Stäglichi raamatu *Der Auschwitz - Mythos* 4. Peatükis, mis on selle suurepärase raamatu tugevaim osa. Oma teose lõpus kommenteerib Stäglich Auschwitzis protsessi tulemusi järgmiste sõnadega:

Selline kohtuotsuse leidmise viis meenutab piinlikul moel keskaegsetel nõiaprotsessidel kasutatud menetlust. Ka siis teatavasti ainult „oletati” tegelikku kuritegu, sest oma olemuselt ei olnud see tõendatav. Isegi selle aja lugupeetud juristid... olid arvamusel, et „raskesti tõestavate kuritegude” puhul võidakse kõrvale jätta andmete kogumine objektiivse olukorra kohta, juhul kui olukord vastab nende tehtud „oletustele”. Keskaegsed kohtunikud on kuradiga armuvahekorras olemist ja nõidade tantsuplatside tõestatavust silmas pidades täpselt samas olukorras nagu meie 20. sajandi „valgustatud” kohtunikud gaasikambrite suhtes. Kohtunikud pidid seda uskuma, sest muidu oleksid nad ise tuleriidale maandunud — mis oleks ülekantud tähenduses juhtunud kohtunikuga ka Auschwitzis protsessidel.

32. Frank Walus ja Ivan Demjanjuk

1974. aastal leidis Simon Wiesenthal, et Poola päritolu USA kodanik Frank Walus sooritas sõja ajal sakslaste timukana juutide kallal õudsaid häbitegusid. Walus anti kohtu alla. Koguni 11 juudi tunnistajat tunnistasid vande all, et Walus tappis loomalikul viisil ühe vana naise, ühe noore naise, mitu last ning ühe sandi. Walus, kes oli pensionieas vabrikutöeline, tegi endale 60 000 dollari suuruse võla, et rahastada oma kaitsjat. Tal õnnestus lõpuks saada Saksamaalt dokumendid, mis tõestasid, et ta polnud terve sõja jooksul kordagi Poolas viibinud, vaid töötas ühes Baieri mõisas, kus teda "Franzlina" mäletati. Nii nurjus süüdistus. Walus oli tänu Wiesenthalile rahaliselt laostatud, aga jäi vabaks meheks. (Allikas: Hans Peter Rullmann, *Der*

Fail Demjanjuk. Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1987, samuti ka Mark Weber, *Simon Wiesenthal: Bogus Nazi Hunter, Journal of Historical Review's*, Völume Nine, nr 4, talv 1989/90)

Ukraina päritolu USA kodaniku Ivan Demjanjuki andsid Ameerika ametivõimud Iisraelile välja peaaegu kõiki õigusriigi põhimõtteid rikkudes. Kohtu ette viidi ta kui "Treblinka monstrum". Vannutatud tunnistajate hulgas kirjeldasid, kuidas "Ivan Hirmus"⁵ Treblinkas möllas. Ta tappis vana vene tanki heitgaaside abil 800 000 juuti. Ta löikas juutidel kõrvad peast, aga mõistagi andis need neile gaasikambris tagasi. Ta löikas täägiga nende keha küljest lihatükke. Ta löikas oma saabliga rasedatel naistel enne gaasitamist kõhud lõhki. Ta raius oma mõõgaga juudi naistel enne gaasikambrisse minekut rinnad maha. Ta lasi ja lõi maha, pussitas, kägistas ja piitsutas juute surnuks või lasi neil aeglaselt nälgida surra. Nii mõisteti Demjanjuk surma.

Vahepeal tunnistavad Iisraeli justiitsvõimud, et ukrainlane ei olnud võib-olla tõesti kunagi Treblinkas viibinud. Nüüd kaalutlevad nad tema süüdimõistmist Sobibori laagri massimõrvade eest (ainuke tõendusmaterjal Demjanjuki vastu on KGB poolt võltsitud Sobibori töötõend. See paber viitab USAs tehtud analüüsi alusel, ühele alles 60. aastatest fotokemikaalina kasutatava aine koostisosale). Ainuke konks on selles, et suur hulk vannutatud tunnistajad samastasid Demjanjuki Treblinka monstrumiga. See juhtum näitab veenvalt, mida kujutavad endast sellistel protsessidel antud tunnistajate ütlused, (allikas: Rullmann, *Der Fail Demjanjuk*).

33. Milliseid lugusid jutustavad „holokausti üleelanud” juudid?

Eva Geschichtes (Wilhelm Heyne Verlag, 1991) räägib Otto Franki kasutütar Eva Schloss, kuidas tema ema imepärase juhuse tõttu gaasikambritest pääses. Lõik lõpeb järgmiste sõnadega:

Sel ööl põlesid krematooriumiahjud tunde ja apelsinivärvi leegid söötsid läbi ahjusuu öömusta taeva poole (lk 113).

Taolisi lõike võib kohata arvukates „üleelanute jutustustes”. Krematooriumide ahjusuudest väljasööstvad leegid lihtsalt kuuluvad holokausti juurde. Kui keegi suudaks holokausti üleelanutele kunagi selgeks teha, et krematooriumi ahjusuudest ei söösta välja mingisuguseid leeke!

Üks mitte eriti isuäratav legend, mida me paljudes sellistes kirjeldustes kohtame, räägib laipade põletamisel äravoolavast ja lisakütusena kasutatavast inimrasvast. *Sonderbehandlungis* kirjutab Filip Müller:

Koos oma abilise Eckhardiga laskus mõrvainsener ühte süvendisse ja märgistas põhjas ära 25–30 cm laia joone, mis jooksis pikisuunal süvendi keskel. Keskelt maad uuristades peaks tekkima mõlemas suunas kerge kallakuga kanal, et süvendites põlevate laipade rasv saaks kahte mahutisse ära voolata (lk 207 jj).

Krematsioonispetsialistilt võiks küsida, mida tema selle kohta arvab! See kirjeldamatu õuduslugu leidis kajastamist ka sellises "tõsisel" raamatus nagu Hilbergi *Einzug* (lk 1046). Sellised näited tõestavad meile selgelt, kuidas need "üleelanute kirjeldused" tekivad: keegi „holokausti üleelanu” imeb sulepeast välja mingi totruse ja kõik teised "üleelanud" kirjutavad selle temalt maha.

Muidugi võib Eva Schlossi või Filip Mülleri raamat endas tõde sisaldada. Kui sellised autorid kirjutavad rasketest töötingimustest ja õudsast hügieeniolukorrast, näljast, üksikutest jõhkratest kohtlemistest või hukkamistest, siis võib see täiesti õige olla. Kõik lõigud gaasikambritest ja sihipärastest hävitustegudest on igal juhul väljamõeldised.

Siinkohal ainult mõned lõigud holokausti „faktikirjeldustest”.

Elie Wiesel kirjutab Babi Järi (Nõukogude propagandistide leiutatud) veresaunast Kiievi lähistel:

Hiljem sain ma ühe tunnistaja käest teada, et maa oli mitmeid kuid lakkamatult värisenud ja et aeg ajalt purskasid maa seest välja veregeisrid (Paroles d'Etranger, Editions du Seuil, 1982, lk 86).

Kitty Hart kirjutas raamatus *Aher ich lehe* Auschwitzi massimõrvadest:

Ma olin ühe mõrva pealtnägijaks, aga mitte ühe inimese tapmisel, vaid sadade süütute inimeste tapmisel, keda enamasti pahaaimatult suurde halli viidi. See oli hetk, mida ei saa iialgi unustada. Väljas madala hoone najal oli redel, mis ulatus väikese luugini. Üks SSvormis

kuju ronis kiirelt seda mööda üles. Üleval tõmbas mees endale gaasimaski pähe ja kindad kätte, siis hoidis ta parema käega luuki lahti, võttis taskust pudeli ja puistas selle sisu, valge pulbri, kiirelt luugist sisse, mille järel ta luugi kohe sulges. Nagu välk oli ta jälle all, viskas redeli muru peale ja jooksis eemale, nagu oleksid kurjad vaimud teda taga ajanud. Samal hetkel oli kuulda kohutavat mõirgamist, lämbuvate inimeste meeleheitlikke karjeid... Viie kuni kaheksa minuti möödudes olid kõik surnud (tsiteeritud Stäglichit, Auschwitz Mythos, Grabert1979, lk 198).

Auschwitzis sai see seni keemiale täiesti tundmatu valge pulber mõnikord otsa ja seepärast pidi SS otsima teisi hukkamismeetodeid. Seda kirjeldab härra Eugene Aroneanu oma „faktikirjelduses”:

800–900 meetrit kohast, kus asuvad ahjud, astuvad vangid väikese, rööbastel liikuva vaguni peale. Vagunid on Auschwitzis erineva suurusega ja võivad korraga mahutada 10–15 inimest. Niipea, kui vagun on täis tuubitud, aetakse see kaldteel liikuma, sõites täistempol käiku sisse. Käigu lõpus on sein ja selle taga ahjuava. Niipea, kui vagun vastu seina põrkab, avaneb see automaatselt. Vagun läheb ümber ja paiskab elavate inimeste koorma ahju. (Aroneanu, Camps de Concentration, Office francais d'edition, 1945, lk 182).

Vastupidiselt sellele „üleelamuste kirjeldusele” kirjeldab Zofia Kossak (*Dufond de Vahime, Seigneuf*) ikkagi gaasikambreid, kuid tema järgi ei „visatud” *Tsüklonit* sisse, vaid *Tsüklon* tungis läbi põrandas olevate aukude üles:

Kõlas kriiskav helin ja läbi põrandas olevate avade hakkas gaas kohe ülespoole tungima. Rõdult, kust võis saada ustest täieliku ülevaate, jälgisid SSlased uudishimulikult surmavõitlust, hirmu, hukutavate krampe. Nende julmurite jaoks oli see etendus, millest nad kunagi ei tüdinenud... Surmavõitlus kestis 10–15 minutit... Võimsad ventilaatorid levitasid gaasi laiali. Nüüd ilmusid gaasimaskides erikomando liikmed. Nad avasid ukse, mis oli täpselt sissekäigu vastas ja kus oli laadimisplatvorm väikeste vagunitega. Meeskond latus laibad vagunile. Seda tegid nad kiiresti. Teised ootasid. Tihti juhtus, et surnud ärkasid uuesti ellu. Selline annus gaasi tegi ainult uimaseks, see ei tapnud. Tihti juhtus, et ohvrid vagunis jälle teadvusele tulid...

Laadimisplatvorm vihises alla ja koorem tühjendati otse ahju. (Tsiteeritud R. Faurissoni, Reponse a Pierre Vidal-Naquet, La vieille Taupe, 1982, lk 58/59).

Auschwitzis ei juhtunud ka väljaspool gaasikambreid õiged asjad:

Aeg-ajalt tulid ka SS arstid krematooriumisse, enamasti hauptsturmführer Kitt ja obersturmführer Weber. Nendel päevadel toimus kõik nagu tapamajas. Enne hukkamisi katsusid mõlemad arstid nagu loomakaubitsejad veel elavate meeste ja naiste reisi ning sääri, et otsida välja "paremad tükid". Pärast mahalaskmist asetati laibad lauale. Siis lõikasid arstid veel sooja liha tükke reitelt ja säärtelt ning viskasid need varem valmispandud nõudesse. Äsja mahalastud inimeste musklid liigutasid end veel ja tõmblesid, raputasid ämbreid ja panid need kõikuma. (Filip Müller, Sonderbehandlung, lk 74).

Holokausti üleelanud Jankel Wiernik taunis avalikult ukrainlaste vastuvõtmatut käitumist Treblinkas:

*Ukrainlased olid pidevalt purjus ja müüsid kõike, mida olid laagrist varastanud, et saada rohkem raha napsu jaoks... Kui nad olid endal kõhud punni joonud ja olid täis kui tinaviled, otsisid nad silmadega teisi meelelahutusi. Tihti valisid nad mööda marssivate paljaste naiste seast välja ilusaimad juudi tüdrukud, vedasid need barakkidesse, vägistasid nad ja viisid lõpuks gaasikambrite juurde (A. Donat, *The death camp Treblinka*, Holocaust Library, 1979, lk 165).*

Kuidas aga kõrvaldati 800 000 või rohkem Treblinka laipa, seda kirjeldavad mitmed autorid. Siinkohal üks lõik Jean-François Steineri raamatust *Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers*:

Ta oli blond ja kõhn, tal oli sõbralik nägu, ta esines tagasihoidlikult. Ta tuli ühel päikeselisel ennelõunal oma kohvrikesega surmariigi värava taha. Tema nimi oli Herbert Floss ja ta oli laipade põletamise spetsialist...

Järgmisel päeval laoti esimene tuleriit ja Herbert Floss reetis oma saladuse: tuleriida kokkupanemise. Ta seletas, et kõik laibad ei põle ühtlaselt. On head ja halvad laibad, tulekindlad ja kergesti süttivad. Kunst seisnes selles, et häid laipu kasutada halbade laipade põletamiseks. Tema uuringute järgi põlesid vanad laibad paremini kui uued, paksud paremini kui peenikesed, naised paremini kui mehed.

Sellest võis järeldada, et ideaalsed laibad on paksude naiste vanad laibad. Herbert Floss lasi need kõrvale panna, samuti meeste ja laste omad. Kui umbes 1000 laipa oli välja kaevatud ja sorteeritud, mindi tuleriida juurde, kusjuures hea põlemismaterjal laoti kõige alla ja halvem selle peale. Bensiiinikanistri lükkas Floss tagasi, selle asemel lasi ta puid tuua. Tema esitus pidi olema täiuslik. Puud pandi tuleriida resti alla väikeseks tulekoldeks, mis oli sarnane laagrituledega. Sobiv aeg oli kätte jõudnud. Talle ulatati pidulikult tikutoos, ta kummardus, süüitas esimese tulekolde, seejärel teised. Sel ajal kui puud aegamööda tuld võtsid, läks ta oma eripärasel kõnnakul korraldajate juurde, kes ootasid eemal.

Leegid loitlesid üha kõrgemale ja põimused üha enam laipadega, esialgu väikese viivitusega, siis aga leegitseva hooga... Äkki põlesid tuleriidad ereda leegiga. Leegid tormasid kõrgusesse, tekitasid suitsupilvi, kõlas vägev pragin, surnute näod tõmbusid valuliselt kõveraks, liha lagunes. Põrgulik vaatemäng. Isegi SS-lased olid mõni silmapilk kui kivistunud ja jälgisid tummalt seda imet. Herbert Floss säras. Tuleriida leegitsemine oli ilusaim elamus tema elus...

Sellist sündmust pidi tähistama. Toodi lauad, need seati üles tuleriida vastu ning sinna peale pandi napsu-, õlle- ja veinipudelid. Päev kaldus õhtusse ja näis, nagu peegelduksid tuleriida kõrged leegid õhtutaeval, eemal silmapiiril, kus päike tulevargi hiilgaval paistel loojus.

*Laika märguande peale paukusid korgid ja algas enneolematu pidu. Esimene toost öeldi fiiirerile. Ekskavaatoril töötajad läksid oma masinate juurde tagasi. Kui SS-lased lõuates klaase tõstsid, tundus, nagu oleks ka masinatesse elu tulnud. Järsu liigutusega sirutasid need oma teraskäsivarred lühikeseks vibreerivaks hitlerlikuks tervituseks taeva poole. See oli justkui signaal. Mehed tõstsid kümme korda oma kätt ja igakord kõlas "Sieg-Heil!". Elustunud masinad vastasid masininimeste tervitusele. Ülistusest fiiirerile hakkas õhk värisema. Pidus kestis seni kuni tuleriit oli ära põlenud. Pärast tooste lauldi; kõlasid metsikud ja julmad laulud tulvil vihkamist, hirmsad laulud, laulud igavesele Saksamaale. (Steiner, *Treblinka*, Gerhard Stalling Verlag, 1966, lk 294 jj)*

Natside imestamapanevaid pürotehnilisi võimeid kirjeldab ka Wassilij Grossmann raamatus *Die Hölle von Treblinka* (tsiteeritud *Historische Tatsachen* nr 44 järgi):

Töötati päeval ja öösel Inimesed, kes võtsid osa laipade põletamisest, räägivad, et need ahjud sarnanesid hiiglaslikele vulkaanidele, mille kohutav kuumus kõrvetas tööliste nägusid ning leegid ulatusid 8-10 m kõrgusele... Juuli lõpus muutus kuumus lämmatavaks. Kui süvendid

avati, tõusis pulbitsev aur justkui hiigelkateldest. Kohutav hais ja ahjude kuumus tappis kurnatud inimesed. Nad ise varisesid surnuid vedades kokku ja kukkusid ahjuresididele. Usaldusväärne juudi päritolu holokausti üleelanu Jankel Wiernik rõõmustab meid edasiste pikantsete detailidega:

*Laipu immutati bensiiniga. See tekitas lisakulusid ja tulemus ei rahuldanud; meeste laibad lihtsalt ei tahtnud põleda. Alati, kui taevasse ilmus lennuk, lõpetati kogu töö ja varjamaks õhust märkamist kaeti laibad lehtedega. See oli kole vaatepilt, kõige kohutavam, mida inimese silmad üldse näinud on. Kui põletati rasedate naiste laipasid, siis nende kõhud lõhkesid ja looteid võis näha emaihus leegitemas.. .Gangsterid seisavad tuhahunniku lähedal ja vappuvad saatanlikes naerukrampides. Nende näod säravad tõeliselt saatanlikust rõõmust. Sünnimuse auks löövad nad klaase kokku, söövad, naljatlevad ja teevad tule ääres soojendades endal olemise mugavaks (Donat, *The death camp Treblinka*, lk 170/171).*

Sakslased ja ukrainlased otsisid lõõgastust muusikast, et Treblinkas pingeseisundist kergemini üle saada. Holokausti ekspert Rachel Auerbach jutustab:

Monotoonse hukkamise ilustamiseks moodustasid sakslased Treblinkas juutidest orkestri... Sel oli kaks eesmärki: esiteks kostsid selle helid valjemini kui gaasikambrite juurde aetavate inimeste karjumine ja halisemine ning teiseks hoolitses see kahest muusikat armastavast rahvusest - sakslastest ja ukrainlastest koosneva laagrimeeskonna muusikalise meeletahutuse eest (Donat, lk 44).

Kuidas aga toimusid massimõrvad Sobiboris, selle uuris välja Alexander Pechersky raamatus *Die Revolte von Sobibor*.

*Esimesel silmapilgul tundus, nagu astuks täiesti normaalsesse duširuumi: sooja ja külma vee kraanid, kraanikausid... Kui kõik olid sisenenud, prantsatasid ukсед kõva pauguga kinni. Lae aukudest valgus spiraalikujuuliselt välja raske, mustjas ollus... (tsiteeritud Mattognod, *The Myth of the Extermination of the Jews*).*

Täna "ajaloolaste" teadmiste kohaselt ei mõrvatud Sobiboris 250 000 inimest allavalguva spiraalikujuulise mustja ollusega, vaid mootori heitgaasidega. Jälle asendati üks mõttetud teise.

Meile heidetakse ette, et me olevat ühekülgsest esitanud ainult väheusutavaid lõike? Osundage siis kasvõi üht usutavat pealtnägija kirjeldust gaasitamise kohta, ühtainukestki!

34. Kus on kadunud miljonid?

Revisionistid peavad endalt muidugi küsima "kadunud" juutide kohta, kui neid ei gaasitatud ning püüdma hinnata juutidest sõja- ja tagakiusamiste ohvrite arvu Hitleri võimupiirkonnas. Kes siinkohal täpseid arve loodab näha, see pettub, sest neid on võimatu tuua. Peale selle, et poliitilised keelud takistavad vaba uurimist, raskendavad lugematud takistused igasugust uuringut juudi rahvusest elanike statistiliste andmete kohta; küsimus on selles, keda juudiks pidada (tänapäeval, assimilatsiooni ja segaabelude ajastul on vaevalt veel võimalik teha vahet juudi ja mittejuudi vahel); fakt on see, et USA oma juudi elanikkonda ei loenda. Üldteada on ka nõukogude ja sionistliku statistika mitteusaldatavus. Järelikult peab leppima oletustega.

Kõige tähtsam demograafiline uuring juutide saatuse kohta Teises maailmasõjas pärineb Ameerika sakslaselt Walter Sanningilt. Oma teedrajavas teoses *The Dissolution of Eastern European Jewry* (saksa keeles pealkirjaga *Die Auflösung*, saadav Grabert-Verlagis) toimib Sanning järgnevalt: ta toetub eranditult juudi ja liitlaste allikatele ning tunnistab saksa tõendusmaterjali vastuvõetavaks ainult sellisel juhul, kui see on tõestatavalt pärit natsionaalsotsialistide vastaste poolt. Meie teeme siinkohal Sanningi uurimustest lühikokkuvõtte võtmemaade Poola ja NSVLi kohta. Kes huvitub teiste maade detailidest ja statistikast, peab seda ise eelmainitud raamatust uurima.

Tihti räägitakse 1939. aastal Poolas elanud umbes 3,5 miljonist juudist. Selle arvuni jõutakse siis, kui pärast viimast rahvaloendust 1931. aastal, mille käigus loendati 3,1 miljonit juuti, arvestatakse täiesti ebareaalselt kõrge juutide iibega ja eiratakse nende massilist väljarännet. Ajavahemikus 1931-1939 rändasid sajad tuhanded juudid majandusliku viletsuse ja üha agressiivsema antisemitismi pärast Poolast välja. Isegi Müncheni Lähiajaloo Instituut arvestab 30. aastalätel igal aastal umbes 100 000 juudi emigrandiga. Seega ei saanud 1939. aastal Poolas elada rohkem kui 2,7 miljonit juuti (Sanningi arvestuste kohaselt 2,633 miljonit). Nendest juutidest elas valdav osa 1939. a septembris NSVLi poolt okupeeritud aladel. Kui Hitler ja Stalin Poola ära jagasid, põgenesid lisaks sajad tuhanded juudid läänest itta. Saksamaa poolt annekteeritud Lääne- ja Kesk-Poolas, mis kindralkubermanguks nimetatuna oli samuti Saksa võimu all, jäi järgi võib-olla üks miljon juuti (Sanningi järgi vähem kui 800 000!). Saksa kontrolli alla jäänud juudid koondati getodesse ja nad pidid kogu aeg arvestama sunnitööle saatmisega. Nende saatust oli ka ilma massimõrvade ja gaasikambriteta küllalt halb. Taudid ja nälg nõudsid getodes kümneid tuhandeid ohvreid.

Kui Saksa väed 1941. a juunis Nõukogude Liitu marssisid, evakueeriti suurem osa juute, ametlike Nõukogude andmete järgi 80% , kes hajutati üle terve hiigelsuure riigi. See kehtis ka Poola juutide kohta, kes elasid 1939. aastast alates Stalini piitsa all. Nõukogude juutidest sattus Saksa võimupiirkonda mitte oluliselt rohkem kui kolmveerand miljonit. Sõda, *Einsatzgruppe'de* veresaunad ja kohalike elanike poolt toimepandud pogrommid tekitasid suuri inimkaotusi, kuid suur enamus juute elas need üle.

1942. aastast alates hakkasid sakslased saatma juute kõikidest nende ülemvõimu all olnud maadest vallutatud aladele itta. See oligi nn juudiküsimuse lõpplahendus. Ümberasustatud juudid paigutati getodesse. Nende sundasumisele saadetud inimeste saatust on veel väga vähe uuritud. Kuna see ümberasustamine oli vastuolus müüdiga, siis on võitjariigid sellega seotud dokumendid kahtlemata hävitanud või lasknud ära kaduda. Sundasumiselt tagasipöördunud "üleelanute kirjeldused" ei olnud teretulnud, sest need tegid naeruväärseks legendi euroopa juutluse lõpust surmalaagrites. Ka eksterministid tunnistavad juutide massilist Venemaale saatmist. Gerald Reitlinger tegeleb sellega võrdlemisi põhjalikult oma *Endlösungis*. Holokausti loendamatute imede hulka kuulub see, et natsid saatsid veel pärast juutluse lõpliku hävitamise otsuse langetamist neid ikka veel massiliselt, kuuest täistuuridel töötavast surmalaagrist mööda minnes Venemaale, kuhu nad ka elama asustati.

Asumisele saadetute arvu ei ole võimalik kindlaks teha. SSi statistiku Richard Korherri järgi oli see arv kuni 1943. a märtsini 1,873 miljonit. Korherri auranne ei ole tingimata usaldusväärne.

Raamatus *Die zweite babylonische Gefangenschaft* tegeleb Steffen Werner juutide Valgevenesse asundamisega. Kuigi seda raamatut peab lugema ettevaatusega, selgub tõend tõendi järel, et märkimisväärne arv juute saadeti Valgevene idaossa ja nad jäid pärast sõja lõppu sinna. NSVLi saadetud Poola juutidest jäid kindlasti väga paljud sinna vabatahtlikult, sest nad olid Poolas kaotanud kogu oma varanduse ja neil polnud seal enam midagi järel. Pealegi järgis Nõukogude valitsus sellal veel rõhutatult juudisõbralikku poliitikat. See muutus alles veidi enne Stalini surma. See ei ole tõenäoline, et nimetamisväärne hulk Lääne- ja Kesk-Euroopa juute jäi vabatahtlikult Nõukogude Liitu. Kas kedagi hoiti kinni seal nende tahte vastaselt? Kui paljud said surma, kui paljud pöördusid koju tagasi ja rändasid sealt kohe jälle edasi? Mis juhtus näiteks tuhandete Hollandi juutidega, keda saadeti Birkenau ja Sobibori kaudu Venemaale sundasumisele? Palju ebaselgeid küsimusi! Nüüd peaaegu pool sajandit pärast sõja lõppu oleks aeg maha matta gaasikambri-nürimeelsus, teha lõpp riiklikult pealesunnitult teesklemisele, valele ja võltsimisele. Selle asemel, et anda kohtu alla selline tõsine uurija nagu Faurisson, ära keelata Leuchteri ekspertiisi taolised täppisteaduslikud uuringud ja panna Stägliči raamat *Auschwitz-Mythos* keelatud kirjanduse nimestikku, oleks aeg avada arhiivid ja edendada tõsist ajaloo uurimist.

35. Lahendus

Pärast sõda kolisid sajad tuhanded juudid lühikese aja jooksul Palestiinasse, USAsse ja mitmesse teise riiki. Üks Sanningu raamatu paeluvamaid tahke on väljarändamislaine kirjeldamine. Sanning näitab, milliste seiklustega paljud juudid oma uuele kodumaale jõudsid. Mõned randusid enne oma tegeliku eesmärgi saavutamist Küprosel või Pärsias, teised peatusid aastaid Marokos või Tuneesias. Kõiki andmeid kinnitavad ametlikud rahvastikustatistikad ja ka juudi autorite tsitaadid.

Sanning arvutab välja, et sakslaste okupeeritud aladel NSVLis ulatusid juutide kaotused 130 000ni ning Euroopa riikides kusagil üle 300 000. Ta viitab sellele, et tegelik ohvrite hulk võib olla nii oluliselt madalam kui ka mõnesaja tuhande võrra kõrgem. Meile tundub teine variant palju tõenäolisem kui esimene. See on küll ülimalt ebatõenäoline, ent välistamata loendamatu küsitavusi, võisid juudi rahva inimkaotused Saksa võimupiirkonnas olla ümmarguselt ühe miljoni ümber – sellest arvust lähtus kunagi revisionistlik pioneer Rassinier.

36. Kuus miljonit

Müütiline arv kuuest miljonist tapetud juudist ilmus sionistide propagandasse juba 1942. aastal! 1942. aasta 9. mail kuulutas Nahum Goldmann, hilisem Juudi Maailmakongressi president, et Hitleri võimupiirkonnas olevast kaheksast miljonist juudist elaksid sõja üle ainult kaks kuni kolm miljonit. Hiljem moonutati kõiki rahvastikustatistikaid seni, kuni oli saavutatud kasvõi ligilähedanegi soovitud arv. Ajaloovõltsijad toimivad aga järgmiselt:

nad võtavad enamasti ainult Saksamaa ja Austria puhul arvesse tohutut sõjajärelset väljarännet; nad eiravad küllalt arvukat juutide emigreerumist veel sõja ajal; nad lähtuvad esimestest sõjajärgsetest loendustest, mis toimusid 1946. või 1947. aastal, seega pärast sadade tuhandete juutide väljarännet väljaspool Euroopat asuvasse piirkonda; nad ei võtnud arvesse nõukogude allikates vastuvaidlematult tõestatud massilist Nõukogude juutide evakueerimist pärast sakslaste sissemarssi ja nad vaikisid maha suure osa Poola juutide põgenemise NSVLi;

kõik juudid, kes olid Saksamaalt Vene aladele asustatuna sinna püsivalt elama jäänud, tunnistati mõrvatuteks. Holokausti ohvrite hulka kuuluvad ka stalinistlikele sundasumistele saadetud ja Nõukogude töölaagrites hukkunud juudid, samuti sõjas langenud juudi rahvusest lääneliitlaste sõdurid;

eksterministid ei taha nõustuda sellise teravmeelsusega nagu noorte inimeste massilise väljarände tagajärjel tekkiv

negatiivne iive. Me selgitame kahe juhtumi näitel, kuidas ajaloovõltsijad töötavad. Esimene näide: üks Poola juut emigreerub 30. aastatel Prantsusmaale nagu tema kümned tuhanded usukaaslased.

1942. aastal ta vahistatakse ja saadetakse koonduslaagrisse. Sionistliku õpetlase Serge Klarsfeldi arvestuste kohaselt saadeti Saksa okupatsiooni ajal sundasumisele 75 721 Prantsuse juuti. Rohkem kui kaks kolmandikku nendest olid välisriigi passidega, sest Petain suhtus põhimõtteliselt eitavalt Prantsuse kodanike sundasumisele saatmisega. Selleks, et sundasumisele saadetute hulgas võimalikult suurt suremust näidata, tunnistab Klarsfeld oma raamatus *Memorial de la deportation des juifs de France* surnuks kõik, kes 1945. a lõpuks ei olnud ennast sõjaveteranide ministeeriumis registreerinud. Selline registreerimine ei olnud aga üldse kohustuslik! Lisaks sellele emigreerusid paljud Prantsusmaale naasnud mõne teise riigi kodakondsusega juudid Palestiinasse, Ameerikasse või kuhugi mujale.

Oletame, et meie näites toodud juut emigreerus 1945. aastal pärast töölaagrist tagasipöördumist Lõuna-Ameerikasse. Holokausti statistikas esineb ta kahel korral. Esiteks

kuulub ta nende juutide hulka, kes viimase Poola rahvaloenduse ajal 1931. aastal veel Poolas elasid, pärast sõda aga enam mitte. Järelikult oli ta gaasitatud. Teiseks ei registreerinud ta end 1945. a detsembri lõpuni sõjaveteranide ministeeriumis. Seega oli ta üks gaasiga lämmatatud Prantsuse juutidest. Seega kaks surnut holokausti statistikas jälle rohkem!

Teine näide: 1942. aastal vahistavad natsid ühe juudi perekonna, keda nimetagem Süssmannideks. Mees saadetakse laagrisse sunnitööle, naine asub kahe lapsega elama getosse, kus ta alustab uut kooselu. Pärast sõja lõppu emigreerub naine koos oma kahe lapse ja uue partneriga Iisraeli ning abiellub seal. Oma esimese abikaasa kuulutab ta teadmata kadunuks ja too kantakse holokausti statistikasse. Tegelikult kolis ta endine abikaasa 1945. aastal Ameerikasse, kus ta laseb oma naise ja lapsed surnutena registreerida. Kui aga kellelgi peaks hiljem tulema mõte USAs Jakob Süssmanni otsida, siis oleks see asjatu ettevõtmine, sest Jakob Süssmanni ei ole enam olemas. Surmakuu lutus saksakeelsest New Yorki juudi ajalehest *Aufbau* 19. märtsil 1982: „14. märtsil 1942 lahkus äkki meie armastatud ja hea isa, äi ja vanaisa James Sweetman (Süssmann), endine Danzig...”.

Historische Tatsachen (nr 52) toob esile teisi *Aufbaust* võetud näiteid selliste nimemuutuste kohta: Königsbergerist saab King, Oppenheimerist Oppen, Malschist Maier, Heilbergist Hilbrun. Mohrenwitzist Moore, Günzburgerist Gunby. Perekond Süssmann varustas holokausti statistikat nelja nimega, kuigi kõik neli jäid sõjas ellu.

37. Võti demograafilise küsimuse lahendamiseks peitub Nõukogude Liidus

1939. a alguses läbiviidud rahvaloenduse ajal elas Nõukogude Liidus üle 3 miljoni juudi. Juba sellel ajahetkel ei saanud juttugi olla antud rahvusrühma loomulikust juurdekasvust juudi vähemuse äärmiselt madala sündimuse ning ka kasvavate assimileerumistendentside tõttu. Esimene sõjajärgne rahvaloendus andis nõukogude juutide arvuks küll ainult 2,267 miljonit, kuid enamuse sionistide on ühel meelel, et see arv oli reaalsusest väga kaugel. Sel ajal NSVLis juba väljakujunenud antisoonistliku õhkkonna tõttu pidid end juudiks tunnistanud arvestama sekeldustega. Seetõttu ei tunnistanud paljud juudid end enam juutideks, vaid venelasteks, ukrainlasteks jt. Nõukogude rahvaloendusel võis igapäevs nimetada selle rahvuse, mille hulka kuuluvaks ta end pidas.

Veel pärast nõukogude juutide massilise väljarände algust Iisraeli ja USAsse arvestasid juudi ja Iisraeli allikad 4 miljoni Nõukogude juudiga. 1. juulil 1990 kirjutas *New York Post*:

Varem arvati, et NSVLis elas 2–3 miljonit juuti. Tänu paranenud diplomaatilistele suhetele võisid vabalt Nõukogude Liitu reisida Iisraeli erisaadikud, kes teatavad, et tegelik nõukogude juutide arv on üle 5 miljoni.

Kui see arv on õige, siis pidi 60. aastate lõpus enne emigratsioonilaine algust NSVLis elama umbes 6 miljonit juuti ehk statistiliselt vaadatuna umbes 3 miljonit "üleliia". See tõestab selgelt, et Nõukogude Liit neelas alla suurema osa Poola "gaasitatud" juutidest nagu ka palju juute teistest Euroopa riikidest (eelkõige Rumeeniast ja Baltikumist).

Ajaloo võltsijate matemaatilisi võlukunste võib jälgida 1991. aastal Wolfgang Benzi poolt avaldatud kogumikus *Dimension des Völkermordes* ilmunud Gert Robeli artiklis NSVList. Vastavalt Robelile oli NSVLis enne Saksa-Nõukogude sõja algust üle 5 miljoni juudi, mis vastab igati Sanningu väljaarvutatud arvule. Robeli järgi olevat sakslased maha tapnud 2,8 miljonit Nõukogude juuti.

Sõja ajal suri vähemalt 12% Nõukogude elanikkonnast ning seda peamiselt Stalini massiliste evakueerimiste ja põletatud maa taktika tõttu. Pole ühtegi ilmset põhjust, miks pidi juutidest sõjaohvrite arv protsentuaalselt väiksem olema. Seega 2,3 miljonist juudist, keda Robeli järgi saksa massimõrvade käigus ei tapetud, pidi hukkuma veel lisaks 280 000 (pigem veelgi

rohkem) teiste sõjast tingitud põhjuste tagajärjel. 1945. aastal võis niisiis härra Robelit järgides Nõukogude Liidus elada maksimaalselt 2,02 miljonit juuti (pigem palju vähem). Kuidas sai nende arv 60. aastate lõpus kolmekordistada, arvestades madalat sündimust ja tugevaid assimileerumistendentsi? Meedia kuulutas Benzi kahtlase paberikuhja muidugi teaduslikuks meistritööks.

38. Üksikisikute saatused

Paljude üksikisikute saatused näitavad, et koonduslaagrites oli epideemiatest ja majanduslikust kitsikusest tingitud küll loendamatu hulk surmajuhtumeid, kuid seal ei teostatud kavakindlat hävitamist. Primo Levi liitus partisanidega pärast Itaalia okupeerimist sakslaste poolt. Ta vangistati ja ta tunnistas end avalikult juudiks. Natsid saatsid ta Auschwitz sunnitööle. Ta jäi elama ja pärast vabastamist kirjutas raamatu *Se questo é un uomo*.

Austria juudil ja vasaksotsialistil Benedikt Kautskyl oleks klishee järgi surm olnud kahekordselt kindel. Ta veetis seitse aastat laagrites: Dachaus, Buchenwaldis, Auschwitzis ja veelkord Buchenwaldis. Pärast sõda kirjutas ta raamatu *Teufel und Verdammte*. Tema ema suri 1944. aastal Birkenaus 80aastaselt. See on häbiasi, et ka nii vanasid inimesi üldse vangid pandi. Kuid siiski ei olnud siin tuvastatav hävitamistahet. Proua Kautsky eest hoolitsesid arstid. Jääb teadmata, kas ta oleks viimase sõjatalve kohutavaid tingimusi arvestades vabaduses kauem elanud.

Otto Frank ning tema tütre Anne ja Margot jäid Auschwitzis elama. Anne ja Margot saadeti sundasumisele Belsenisse, kus nad 1945. a alguses surid, arvatavasti tähnilisse tüüfusesse. Otto Frank suri vana mehevana Šveitsis.

Raamatus *Das jüdische Paradox* (Europ. Verlagsanstalt, 1978, lk 263) kirjutab Juudi Maailmakongressi kauaaegne president Nahum Goldmann nii:

Aga 1945. aastal oli koonduslaagris 600 000 ellujäänud juuti, keda ükski maa ei tahtnud vastu võtta.

Kui natsid tahtsid juute täielikult likvideerida, kuidas said siis 600 000 juuti Saksa laagrites ellu jääda? Natsidel oli ju Wannsee Konverentsist alates kuni sõja lõpuni 3 aastat ja 3 kuud aega oma hävitustöö lõpuni viia!

Viskame pilgu väljapaistvate juutide pikale nimekirjale, kes jäid ellu Auschwitzis või teistes Saksa laagrites ja vanglates! Me leiame sealt paljude teiste hulgast:

Léon Blum, Rahvarinde Valitsuse juht ennesõjaaegsel Prantsusmaal,

Simone Veil, hiljem Euroopa Parlamendi president, Henri Krasucki, hiljem Prantsuse Ametiühingu CGT teine mees, Marie-Claude Vaillant-Couturier, hiljem Prantsusmaa

Kommunistliku Partei Keskkomitee liige,

Jozef Cyrankiewicz, hilisem Poola peaminister,

Dov Shilanski ja Sheevach Weiss, endine ja preagune Iisraeli Parlamendi esimees,

Georges Charpak, Nobeli preemia laureaat füüsikas 1992,

Roman Polanski, filmirežissöör (*Rosemary's Baby*),

Leo Baeck, tähtis rabi ja filosoof,

Ernest Mandel, juhtiv trotskistlik⁷ mõtleja,

Jean Amery, filosoof,

Samuel Pizar, Prantsuse kirjanik,

Jurek Becker, Saksa kirjanik,

Erik Blumenfeld, Kristlik-Demokraatliku Ühenduse (CDU) poliitik,

Hermann Axen, Saksamaa Sotsialistliku Ühtsuspartei (SED) poliitik,

Paul Celan, lüürik (*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*),

Simon Wiesenthal, "natsijahtija",

Ephraim Kishon, satiirik,
Heinz Galinski ja Ignatz Bubis, Saksa Juutide Kesknõukogu esimees,
Georges Wellers ja Schmul Krakowski, mõlemad kogumiku *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas* kaasautorid,
ja Elie Wiesel.

1945. a jaanuaris haigestus Auschwitzi vang Elie jalahaigusesse. Seega oli ta töövõimetu ja järelikult surmale määratud. Kuid ei, ta saadeti haiglasse ning sai arstiabi. Vahepeal lähenes Punaarmee. Vangidele teatati, et terved viiakse ära, aga haiged võivad jääda, kui nad tahavad. Elie ja ta isa kuulusid haigete hulka. Ja millise valiku nad kahekesi tegid? Kas nad jäid sinna ja ootasid vabastajaid? Ei, nad liitusid vabatahtlikult sakslastega - nende sakslastega, kes Elie silmade all heitsid imikuid tulle ja lükkasid täiskasvanuid juute teise, suuremasse tulekoldesse, kus nad tunde leekides virelesid! Seda võite ta

7 trotskism – 20. saj tekkinud kommunistliku liikumise vool, mille ideoloog Pooldas pidevat revolutsiooni ega toetanud sotsialismi ülesehitamist ainult ühes riigis.

lähemalt uurida raamatust *La Nuit* või saksakeelsest, Curt Meyer-Clasoni võltsitud versioonist *Die Nacht zu begraben, Elischa*.

Hitleri eesmärk oli juutide täielik hävitamine. Wannsee konverentsil otsustati juutlusele lõpp teha. Seda tuubitakse koolis pähe meie lastele. Kui ajalooõpetajatel ja ajalooramatutel oleks õigus, siis ei oleks 1945. a mais ükski 600 000 endisest koonduslaagri vangist elus olnud, äärmisel juhul 600, pigem vähem. Kolmas Reich oli äärmiselt tõhus politseinik.

Iga selles riigis "ellujäänu" küll kinnitab, et nad pääsesid eluga ainult läbi ime, kuid imed surmakonveieril ei ole enam imed. Sellised inimesed nagu Wiesel ja Wiesenthal ei ole holokausti peatunnistajad, vaid nad on elavad tõendid selle kohta, et holokausti ei olnud olemas.

39. Steinbergide perekonna kokkutulek

24. novembril 1978. aastal kirjutati *State Time's* (Baton Rouge, Louisiana, USA):

*Kord elasid Steinbergid ühes väikeses juudi külas Poolas. See oli enne Hitleri surmalaagreid. Üks suur grupp - üle 200 ellujäänu ja nende järeltulijad - tuli välja ideega võtta üheskoos osa ühest erilisest neljapäevasest peost, mis sobivalt algas tänupühade ajal ("Thanksgiving Day"). Neljapäeval tulid sugulased Kanadast, Prantsusmaalt, Inglismaalt, Argentiinast, Kolumbiast, Iisraelist ja vähemalt 13st USA linnast. "See on uskumatu," ütles Iris Krasnow Chicagost. "Siin on ühendatud viis põlvkondai, alates kolmekuisest väikelapsest kuni kaheksakümneaastasteni. Inimesed nutavad suurest õnnest ja kogevad suurepärase silmapilku. See on peaaegu nagu Teise maailmasõja põgenike kokkutulek." Sam Klaparda Tel Avivist oli keeletu, kui ta nägi Los Angelese rahvusvahelisel lennuväljal asuva hotell Marrioti salongis aukartustäratavat perekonna sugupuud. "See on suurejooneline, millised sugulased mul on, " ütles ta...Iris Krasnowi ema Helenele, kes emigreerus Poolast Prantsusmaale ja sealt edasi USAsse, kujutas see kokkutulek rõõmustavat sündmust. "Ma ei suuda seda uskuda, et nii paljud elasid holokausti üle. Siin on nii palju elu -uus põlvkond. See on suurepärase. Kui Hitler seda teaks, pööraks ta hauas teist külge." (Tsiteeritud Serge Thioni, *Verite historique ou verite politique?*, La Vieille Taupe, 1980, lk 325/326).*

Nendest sadadest, keda Steinbergid ei suutnud üles leida, on kindlasti paljud saksa ülemvõimu all hukkunud. Paljud teised elavad, nagu ülesleitud sugulasedki, laialipillutatuna kõikvõimalikes riikides üle terve läänemaailma, Iisraelist USA ja Argentiinani välja. Veel rohkem elab neid kusagil mõõtmatu Venemaa avarustel või on nad seal loomulikku surma surnud.

40. Ümberkasvatatajatele ei piisanud ühest holokaustist

Ümberkasvatatajatele ei olnud väljamõeldis 6 miljoni juudi genotsiidi kohta veel piisav. Niisiis leiutasid nad veel genotsiidi 500 000 mustlase suhtes. Sellest kirjutab Sebastian Haffner kriitikute poolt ülistatud

raamatus:

Alates 1941. aastast tapeti Ida-Euroopa okupeeritud aladel elavaid mustlasi niisama korrapäraselt kui seal elavaid juute. Seda massimõrva ei ole...ka hiljem üksikasjalikult uuritud. Sellest ei räägitud palju siis, kui see toimus ja ka praegusel ajal teatakse sellest üksnes seda, et see leidis aset (Anmerkungen zu Hitler, Fischer Taschenbuch Verlag, 1981, lk 130).

Mingeid tõendeid mustlaste genotsiidi suhtes ei ole, aga ikkagi teatakse, et see toimus! *Historische Tatsachen* 23. numbris tegeleb Udo Walendi põhjalikult kujuteldava mustlaste holokaustiga. Enesestmõistetavalt keelas nimetatud trükise, nagu ka rida teisi, ära "Saksa ajaloo kõige vabama riigi" tsensuur, kuigi Walendi puhul ei olnud võimalik tõestada ühtegi valet lauset. "Ükski raamat ei jäädvusta nende kannatusi, ükski monograafia ei kirjelda nende teed gaasikambritesse ja Kolmanda Riigi hukkamisüksuste ette," kahetseb *Spiegel* (nr 10/1979) igasuguse materjali puudumist 500 000 mustlase massimõrva kohta.

See ei pane meid mingil moel imestama, sest nimetatud genotsiid leidis aset ainult ümberkasvatatajate ja ajalooõeltsijate haiges fantaasias.

41. Robert Faurissoni arvamus holokausti legendi kohta

Esialgul on mõistetamatu, et demokraatlik süsteem kaitseb tsensuuri ja terroriga nii hirmsat legendi, nagu seda on miljonite süütute inimeste gaasitamine. Esmapilgul tundub veel mõistetamatu, et kõige visamalt klammerduvad õudsa müüdi külge just need, kellele peaks sajandipettuse lõpp tähendama vabanemist õudusunenäost, nimelt juudid ja sakslased.

Valet hoitakse elus kogu jõuga, sest ajaloolise tõe läbimurre tähendaks väga paljudele ülimõjukatele isikutele hirmsat ja parandamatut katastroofi.

Robert Faurisson, kes aitas võib-olla rohkem kui keegi teine (ilma temata poleks ilmunud Leuchteri ekspertiisi) kaasa inimkonna ajaloo suurima pettuse paljastamisele, koostas kuuekümnest sõnast koosnevad teesid, mille hilisem saksakeelse tõlke laiendatud teisend kõlab järgmiselt:

Oletatavad natside gaasikambriid ja oletatav genotsiid juutide suhtes on üks ja seesama ajaloopeetus, mida kasutatakse tohutuks poliitiliseks ja majanduslikuks väljapressimiseks. Peamised valet kasusaajad on Iisrael ja rahvusvaheline sionism. Peamised ohvrid on saksa rahvas – mitte aga selle juhtiv kiht! –, eranditult kõik palestiinlased ja lõpuks juutide noor põlvkond, keda holokaustiisu abiga suletakse üha enam psühholoogilisse ja moraalsesse getosse.

42. „Kuidas jutuvestmisega miljoneid teenitakse?”

Alates 1952. aastast on Saksamaa Liitvabariik ajakirja *Spiegel* 18/1992 andmete kohaselt Iisraelile, sionistlikele organisatsioonidele

ka juudi rahvusest üksikisikutele maksnud 85,4 miljardit marka. Väike osa sellest summast läks endistele koonduslaagrivangidele ning nende summade moraalne õigustus on vaieldamatu. Peamine osa rahast maksti trahviks väljamõeldud gaasikambrite eest riigile, mida ei olnud oletatava genotsiidi ajal veel olemaski. Nahum Goldmann kirjutab raamatus *Das jüdische Paradox* (lk 171):

Ilma sakslaste heastamistegudeta, mis algasid esimese kümne aasta jooksul pärast Iisraeli riigi loomist, ei oleks riigil pooltki tema tänasest infrastruktuurist: kõik rongid ja laevad, kõik energeetikarajatised ja ka suurem osa tööstusest on Saksa päritolu.

Pole ime, et Goldman teises kohas (lk 180) kavalalt muheleb:

Ma tahan Teile nüüd rääkida kahest episoodist, mis kuuluvad peatükki „Kuidas jutuvestmisega miljoneid teenitakse”...

Peale selle on holokaust Iisraeli jaoks äraproovitud vahend endale USA tingimusteta toetuse tagamiseks. Selle poliitika leiinajad on palestiinlased.

Nad on Holokausti-Mooloki peahvrid ja elavad sionistide leiutatud gaasikambrite tulemusena suuremalt jaolt aastakümneid viletsates põgenikelaagrites. Lõpuks kasutavad Iisraeli riik ning rahvusvahelised sionistlikud organisatsioonid holokausti selleks, et hoida kõikide maade juute pidevas hüsteerias ja jälitusmaanias ning neid sel viisil tugevasti kokku liita. Põhimõtteliselt leidub veel ainult üks side, mis hoiab koos kõiki maailma juute, askenaze ja sephardime, jumalakartlikke ja ateiste, vasak- ja parempoolseid: hirmuäratav holokausti-trauma ja raevukas kindlameelsus ennast mitte ialgi enam lamba kombel tapapingile viia lasta. Nii sai holokaustist religiooni aseaine, mida võib uskuda ka kõige ilmalikuma mõtlemisega juudi agnostik. Auschwitzis gaasikambriid said juutidele kõige pühamaks hauaks maailmas.

Kuid isegi see ei ole peamine põhjus, miks seda valet Iisraeli ja sionistlikust vaatenurgast vaadatuna peab iga hinna eest säilitama. Sellel päeval, kui pettus tuleb avalikuks, algab Iisraelis ja kõikidel juutidel kogu maailmas uus ajastu. Juudid, nagu ka sakslased (ja austerlased), küsivad oma juhtidelt: miks te meile päevast päeva valetasite? Seda usalduse kaotust, mis tabab seeläbi tervet Iisraeli ja juudi koorekihti – Poliitikuid, rabisid, kirjanikke, ajakirjanikke, ajaloolasi – ei saa enam kunagi heastada. Selles olukorras on Iisraeli ja juudi juhtiv kast kohutava saatusesideme läbi seotud Saksa omaga: mõlemad on end mässinud valede võrku, millest ei ole enam väljapääsu ning seepärast üritatakse X päeva meeleheitlikult kõigi vahenditega edasi lükata.

43. Miks Saksa ja Austria valitsevad kardab ajaloolist tõde nagu tuld?

Saksa ja Austria poliitikud ning intellektuaalid kannavad holokausti-lugu endaga pidevalt kaasas ja see tundub esmapilgul tõendavat, et neil on õigus. Võiks ju küsida - miks peaksid need inimesed omaenda rahvast väljamõeldud koledustega koormama?

Me juba nägime, et Saksamaa Liitvabariik võttis nii sise- kui välispoliitilistel põhjustel üle võitjate ajalookäsitluse. Ühelt poolt tahtsid Saksa poliitikud ja intellektuaalid pidevalt natsionalismi barbaarsusi näidates oma rahvast ümber kasvatada, teisalt tahtis Lääne-Saksamaa silma paista USA täiusliku liitlasena, soovides nii vältida sionistide poolt kontrollitud USA meedia lakkamatut saksavastast kampaaniat.

Lääne-Saksa konservatiividele oleks nüüd piisanud mõõdukast holokausti- ja gaasikambripropagandast. Kaks korda kuus Auschwitzis oleks neid rahuldanud, kuid varsti haarasid vasakpoolsed teema enda kätte. Nende eesmärk oli igasuguse rahvustunde täielik allasurumine. Ajakirjandus, televisioon, vaimulikud ja õpetajad serveerisid rahvale Auschwitzis kolm korda päevas. Konservatiivid ei saanud selle vastu midagi teha, sest siis oleks neid kohe süüdistatud Hitleri puhtakspesemises. Nüüd istuvad nad koos vasakpoolsetega ühes lõksus, kust enam väljapääsu ei ole: alates CSU poliitikutest kuni rohelistele, meediainimestele, kirjanikele ja seda loendit siin lõpetamata ka nende „ajaloolasteni”, kellele maksti aastakümneid tasu üksteise udujuttude kopeerimise ning oma rahva kriminaliseerimise eesmärgil ajaloo võltsimise eest. Kogu riigi juhtiv ja avalikku arvamust kujundav kiht üritab meeleheitlikult pankroti päeva edasi lükata. Seda tehakse ajaloos

ennenägematu ulatusega ajakirjandustsensuuri abil, üha pealetükkivama holokaustipropaganda kaudu (tänapäeval kirjutatakse holokaustist palju rohkem kui kümne või kahekümne aasta eest!) ja tagatipuks lõputu protsesside reaga, kus ainuke tõestusvahend revisionistide vastu on see, et 6 miljoni juudi tapmine olevat tõestatud fakt.

Sarnased eeldused on ka Austrias, kus valitseva kasti käitumine on omandanud jaburaid jooni. Iga austerlane, kes tõestab, et Auschwitzis gaasikambri ei saanud füüsika- ja keemiaseaduste järgi üldse toimida, riskerib kümneaastase vanglakaristusega.

44. Miks demokraatlike riikide valitsejad ja avaliku arvamuse kujundajad on huvitatud valetamise jätkamisest?

Legendi lõpp ei oleks lääne demokraatiate valitsejatele väljaspool Saksamaad ja Austriat küll surmav, kuid siiski ülimalt ebameeldiv. Elanikkonna usaldust on ju demokraatlikus süsteemis siiski pidevalt kuritarvitatud: mida paljastab see ühe demokraatia kohta, mis algeliste politseiiriigi vahenditega hoiab aastakümneid elus sellise ulatusega pettust?

Tagajärjed oleksid laastavad eriti vasakpoolsetele, kelle eesmärk on massilise sisserände abil luua „multikultuurne ühiskond”, mis tähendab põlisrahvaste järk-järgulist kõrvaletõrjumist. Holokaust kujutab nende jaoks kõige tugevamat trumpi igasuguse patriotismi vastu, sest see viib vasakpoolsete propaganda järgi lõpuks välja Auschwitzini.

Meie ajaloolaste, ajakirjanike ja intellektuaalide jaoks oleks holokausti legendi lõpp enneolematu lüüasaamine. Nad kaitsesid valet vähemasti kaudselt (oma vaikimisega). Kui tõde päevavalgele tuleb, siis on nad läbi ja lõhki häbistatud! Siis see ju ei üllata, et tsensuuri rakendatakse kõige karmimalt - kui meediainimesed ja ajaloolased võitlevad gaasikambrite eest, siis võitlevad nad ka iseenda eest.

45. Miks kõik usuvad holokausti?

Iga inimene, kes on üles kasvanud lääne ühiskonnas, on alates varasest lapsepõlvest kuulnud lakkamatult jutte juutide hävitamisest. Sellises olukorras peaks mõttetuna tunduma iga kahtlus nagu ka küsimus, kas Teine Maailmasõda on üldse toimunud. Need, kes pörkuvad pettuse kohta käivate tõendite, ei suuda enamasti pärast kõiki neid ajaloputuse aastaid enam ümber mõelda. Muidugi on olemas mõned inimesed, kes teavad või vähemalt aimavad, et meile valetatakse, kuid nad ei julge kunagi seda valjult välja öelda, sest teatakse vabadusi austava demokraatia poolt ketserluse eest kehtestatud hinda: pidev tagakiusamine meedia poolt, terror nende perekondade vastu, nende tööalane hävitamine ning mõnedes riikides ka rahatrahvid ja vanglakaristused.

46. Kas holokausti-vale lõppemine on enamikule juutidele kahjulik?

Ajaloolise tõe võit tähendaks Iisraeli riigi ja sionistlike organisatsioonide juhtidele katastroofi. Suurele enamusele juutidest, kellest 99% usub holokausti, sest neile valetatakse samamoodi nagu mittejuutidele, aitaks pettuse avalikustamine esimese soki möödumise järel painetest vabaneda. Ettekujutus nende kuue miljoni usukaaslase tapmisest üksnes juudi rahvusesse kuulumise pärast ning pidev hirm sellise tragöödia kordumise ees peaks juutidele mõjuma lõputu õudusunenäona. Robert Faurisson kirjutab, et holokausti pettus suleb juudid nähtamatusse getosse ja eraldab nad ülejäänud inimkonnast. Selle geto müüride langemine oleks õnnistuseks tervele juudi rahvale.

47. Miks me peame holokausti-valest võitu saama?

Me peame varest võitu saama vae enda pärast, sest selline vaelemonstrum nakatab kogu maailma. Me peame sellest võitu saama, sest see kujutab endast häbematu ajalooõltsimist. Inimesed kannatavad ja surevad igas sõjas ning Teises maailmasõjas kannatas ja suri inimesi rohkem kui kunagi varem. Ainuüksi Leningradis suri blokaadi ajal nälga 640 000 venelast; poolakad nägid, kuidas nende pealinn 1944. aastal maani maha põles ja nende 180 000 kaasmaalast varemets surid; veidi enne sõja lõppu hukkus leekides täiesti mõttetu Dresdeni pommitamise tõttu vähemalt 130 000 inimest, võib-olla isegi kaks korda rohkem.

Leningrad, Varssavi ja Dresden on kolm sümbolset nime, mis esindavad rohkem kui 40 miljonit surnut. Kuid ühe teatud rahva kannatustest ja ohvritest räägitakse rohkem kui kõikidest teistest rahvastest kokku ning selle rahva inimkaotuste suuruse juures liialdatakse kuue- kuni kaheteistkordselt.

Me peame varest võitu saama, sest me ei saa võrdõiguslike rahvaste Euroopat senikaua üles ehitada, kui ühte Euroopa rahvastest iga päev laimatakse väljamõeldud gaasikambri-genotsiidi pärast. Me peame sellest võitu saama, kuna see on meid haigeks teinud ning see halvab tahet enesest lugupidamisel ja õiguslike huvide kaitsel. Holokausti pettuses peituvad mõnede Euroopa riikide hullumeelse põgenike- ja immigratsioonipoliitika juured, mis viib välja lahendamatu sotsiaalsete ja etniliste probleemideni ning põliselanike lõpliku väljatõrjumiseni. Kuna me omal ajal ei liigutanud juutide gaasikambritest päästmiseks sõrme, siis nüüd peame selle heastamiseks vastu võtma lõpmatu hulga immigrante võõrastest kultuuridest! Selline süükompleks ja enesevihkamise poliitika viib meid hukatusse.

48. Kas sajandipettus elab selle sajandi üle?

Tõenäoliselt ei ela, ent juhul, kui see veel püsima jääb, siis äärmisel juhul mõnedeks aastateks. Valitsejatel ei ole veel kunagi ajaloo jooksul õnnestunud vihatud tõe pideva tsensuuri ja terroriga summutada. Vaatamata inkvisitsioonile lõi Koperniku maailmapilt ikkagi läbi. Riiklikud surveabinõud ja tsensuur suudavad revisionismi võitu küll aeglustada, aga mitte ära hoida. Lähitulevikus jõuavad gaasikambri sinna, kuhu nad kuuluvad: ajaloo prügikasti.

49. Holokaustiusk - keskaegse nõidususe jätkumine 20. sajandil

Holokausti-vae on nilbe. See on oma armetu algelisusega solvav igale mõtlemisvõimelisele fakte tundvale inimesele. Pääaegu iga päev kirjutavad ajalehed „holokaustis ellujäänutest”, ent kui sakslased oleks tõepoolest kavatsenud juudid välja juurida, siis oleks vaevalt mõni neist 1945. a maikuud näinud.

„Ajaloosid” räägivad meile, et Auschwitzis olevat *Tsüklon Bga* tapetud miljon juuti, Belzecis ja Treblinkas diiselmootori heitgaasidega kokku 1,4 miljonit juuti. Auschwitzis olevat suures osas ning Belzeci, Treblinka, Chelmno ja Sobibori laagrites eranditult kõik surnud lageda taeva all ära põletatud, ilma et neist oleks tuhka või kondijäänuseid järele jäänud. See vae oleks kohe kokku varisenud, kui esimene Saksamaa Liitvabariigi valitsus oleks 1949. aastal paari tuhande marga eest tellinud kolme eksperdi hinnangud – esimese *Tsüklon-B* omadusi tundvalt kahjurputukate hävitusspetsialistilt, teise diiselmootori konstruktorilt ja kolmanda krematsioonispetsialistilt. Esimene ekspert oleks näidanud, et „pealtnägijate kirjeldused” ja „süüdlaste ülestunnistused” *Tsüklon-Bga*. toimepandud massimõrvade kohta on loodusseadustele vasturääkivad, teine oleks selgeks teinud, et massiline tapmine diiselmootori heitgaasidega on küll teoreetiliselt läbi suurte raskuste võimalik, ent praktikas mõeldamatu, sest iga tavaline bensiinimootor on palju ohtlikum

taparelv kui diiselmootor; kolmas oleks vastuvaidlematult kindlaks teinud, et lugu miljonite laipade

jäljetust kõrvaldamisest vabas looduses on täielik mõttetus. Kolme eksperdi hinnangud 1949. aastast oleksid maailma säästnud aastakümnete pikkusest nürimeelsest holokausti propagandast!

Tulevased ajaloolased jõuavad kahtlemata järeldusele, et 20. sajandi holokausti hüsteeria kujutab endast täpset vastet keskaegsele *hexenwahnile* – nõiajahile.

Keskajal uskus terve Euroopa nõidadesse. Selle usuga läksid kaasa ka tolleaegsed suurvaimud. Loendamatul protsessidel tunnistasid vanakurjaga liiderlikkuses süüdistatavad nõiad oma häbitut tegu. Tänu nende ülestunnistustele saadi teada, et saatana peenis oli kestendav ja tema seeme jääkülm. Teenekad uurijad võisid täppisteaduslike katsetega tõestada, et mõned nõiad ei lahkunud oma voodist, kui nad volbriööl oma luudade seljas läbi õhu kihutasid ja end lõpuks pimeduse vürstidega paaritada lasksid. See tähendas, et luua seljas ei istunud mitte nõia keha, vaid tema teine mina, tema hing. Vanakuradiga sõlmitud liidu pärast maandusid tuhanded jumalakartmatud ketserid tuleriidal nagu nõiadki. Selle liidu sõnastus oli tänu rangelt õigusriigi põhimõtteid järgivate kohtute hoolsale tööle täpselt rekonstrueeritud. Terved leegionid usaldusväärseid tunnistajaid kinnitasid neid teaduslikke saavutusi vande all. Raamatud nõidadest, kuraditest, põrgust ja nõiakunstist täitsid terveid raamatukogusid.

Meie sajandil – Einsteini, aatomituumade lõhustamise ja saturnilendude sajandil – usuvad õigusteaduse doktorid, ajaloo professorid, intellektuaalid, kellel on entsüklopeedilised teadmised maailmakirjandusest, tuntud Hamburgi uudisteajakirja väljaandja, *Weltwoche* tippajakirjanikud, filosoofiadotsendid, paavstitruud ja paavsti suhtes kriitilised teoloogid nagu ka Nobeli preemiat püüdlevad Saksa kirjanikud sellesse, et Majdaneki duši all tapeti 360 000 juuti, lastes *Tsükloni* kuulikesi läbi dušilehtri, mille tulemusena kuulikesed silmapilkselt gaasistusid. Gaas (olgu spetsiifiliselt kergem kui õhk) vajus allapoole ja „rebestas” õnnetute "kopsud" (professor Kogon). Nad usuvad, et dr Josef Mengele saatis isiklikult, Mozarti meloodiaid vilistades 400 000 juuti gaasikambrisse; nad usuvad, et ukrainlane Ivan Demjanjuk ajas 800 000 juuti, kelle kõrvad ta eelnevalt ära lõikas, Treblinka gaasikambrisse, kus nad lämmatati vana Vene tanki diiselmootori heitgaasidega; nad usuvad, et Belzezi gaasikambris oli ühel ruutmeetril ruumi 32 inimesele; nad usuvad, et Auschwitzis erikomandod tormasid sinihappes küllastunud kambritesse pool tundi pärast 2000 inimese gaasitamist, sigaretid hambus ja tervist kahjustamata; nad usuvad, et massimõrva saab plahvatusohtliku gaasi abil sooritada kohe krematooriumi kõrval, ilma et see hoone õhku lendaks; nad usuvad, et saab põletada miljoneid laipu, ilma ühtki naela tuhka järele jätmata. Neile tundub reaalsena, et laipade põletamise juures voolab rasv ning asjaolu, et SS-lased viskasid selle keeva inimrasva sisse imikuid. Nad usuvad, et Rudolf Höss külastas juba 1941. a juunis 1942. a juulis avatud Treblinka laagrit; et Simon Wiesenthal elas üle kaksteist surmalaagrit, ilma et teda oleks üheski neist tapetud; et läbi vaateaugu võis jälgida 2000 inimese surmaheitlust 210 m² suuruses gaasikambris, justkui vaateaugu ees seisev isik poleks vaatelejal tervet vaatevälja ära varjanud; nad usuvad, et Hitler käskis 1942. a alguses hävitada kõik juudid ja neid ei eksita selles veendumuses kõige vähemalgi määral asjaolu, et Nahum Goldmanni järgi olevat pärast sõda elus olnud 600 000 koonduslaagrites viibivat juuti. Nad usuvad kõiki neid asju absoluutse religioosse fanatismiga ning nende usus kahtlejad teavad end süüdlasteks viimases patus, mis eksisteerib veel meie sajandi üheksakümne date] aastatel. Lõpuks on see kõik ju tõestatud usaldusväärsete pealtnägijate kirjelduste ja süüdlaste ülestunnistustega selgelt õigusriiklike protsesside käigus!

Raamatud holokaustist täidavad raamatukogusid, suur hulk värsitagujaid ja sopafilmide produtsente on end holokaustiga üles nuumanud. Claude Lanzmann sai maailmakuulsaks oma filmiga, kus kirjeldatakse, kuidas 17 barbarit lõikasid 70 paljal naisel juukseid neli meetrit

pikas ja neli meetrit laias gaasikambris. Sellised "ajaloolased" nagu Poliakov, Hilberg, Langbein, Jäckel, Friedländer, Scheffler ja Benz võlgnevad oma akadeemilise kuulsuse eest tänu gaasikambritele. Mõnedes USA koolides õpetatakse "holokausti uurimusi" kohustusliku aina, mis on sama tähtsal kohal kui füüsika või geomeetria.

Kui see hullumeelsus on möödas ja inimkond on õudusunenäost ärganud, siis me tunneme tohutut, piiratud häbi sellise asja uskumise pärast.

16 küsimust eksterministidele

Kes usub holokausti ja gaasikambrite reaalsusesse, peab olema võimeline vastama järgnevale 15 küsimusele. Esitage need küsimused ajaloolastele, ajakirjanikele ja teistele, kes on tegelenud juutide saatusega Kolmandas Riigis ning esindavad ametlikku ajalookäsitlust.

Nõudke selgeid vastuseid selgetele küsimustele! Ärge leppige fraasidega! Ärge aktsepteerige selliseid tühje lauseid nagu „holokaust on kindel fak” või „kes nii küsib, see mõrvab surnud teist korda”. Ärge aktsepteerige fotosid tähnilisse tüüfusesse surnud koonduslaagrite vangidest. Ärge tunnistage tõeseiks süüdlaste tunnustusi, mis on tehtud illegaalsetel protsessidel!

1) Kas Te usute, et (nagu Mauthauseni komandant Franz Ziereis surivoodil tunnistas) Hartheimi lossis Linzi lähedal gaasitati 1-1,5 miljonit inimest? Kui jah, siis miks keegi teine seda enam ei usu? Kui ei, siis miks Teie usute 1-1,5 miljoni inimese gaasiga lämmatamist Auschwitzis? Miks peaks tõestatult piinamise tulemusena saavutatud Hössi ülestunnistus olema usutavam kui tõenäoliselt samuti piinamise tulemusena saavutatud Ziereisi ülestunnistus, millest juba aastakümneid keegi enam ei räägi?

2) Kas Te usute Dachau ja Buchenwaldi gaasikambritesse? Kui jah, siis miks ükski ajaloolane sellesse enam ammu ei usu? Kui ei, siis miks Te usute Auschwitzis ja Treblinka gaasikambritesse? Milliseid tõendeid on nende gaasikambrite kohta, mida ei leidunud ei Dachaus ega Buchenwaldis ?

3) Kas Te usute, et (nagu 1945. a detsembris peetud Nürnbergi protsessil väideti) Treblinkas tapeti auruga sadu tuhandeid juute? Kas Te usute dr phil Stefan Szende inimveskisse, kus elektrivooluga tapeti miljoneid juute? Kas Te usute, et (nagu kirjutab Simon Wiesenthal) Belzecis keedeti 900 000 juuti seebiks nimetusega RIF – *Rein jüdisches Fettl* Kas Te usute härra Elie Wieseli põlevatesse süvenditesse ja härra Jan Karski lubjaga hävitamise vagunitesse? Kui jah, siis miks ei jaga Teie usku ükski isegi pooltõsine ajaloolane?

Kui ei, siis miks Te usute gaasikambritesse? Miks Te heidate kõrvale ühe mõttetuse ja selle asemel kiidate heaks teise?

4) Kuidas Te selgitate endale fakti, et igal mõrvaprotsessil peab tegema ekspertiisi tapariistale, aga seda ei pidanud tegema ühelgi koonduslaagriprotsessil, kus oli siiski tegemist miljonite inimeste mõrvamisega?

5) Joonistage üks natside gaasikamber, kus juute *Tsükloniga* tapeti ja selgitage, kuidas see töötas!

6) Pärast surmamõistetute hukkamist USA gaasikambrites tuli kambrit kõigepealt põhjalikult õhutada, enne kui sinna võis siseneda kaitseülikonnas, gaasimaskis ja kinnastes arst. Hössi tunnustuse ja pealtnägijate kirjelduste järgi tormasid Auschwitzis gaasimaskideta erikomando liikmed sigaretid suus vaevalt pool tundi pärast 2000 vangi gaasitamist sinihappest küllastunud kambriksse. Nad söötsid sinihappega saastatud laipade kallale, ilma end kahjustamata. Kuidas oli see võimalik?

7) Mida tegid Auschwitz-Birkenau SS-lased, kui 1944. a juunis, kuus tundi pärast 2000 juudi gaasitamist astusid sisse järgmised 2000 surmale määratud juuti (tol ajal gaasitati ju kuni 12 000 või isegi 24 000 juuti päevas!) ja gaasikambris lebas veel 1940 laipa (krematooriumi 15 ahju suutsid kuue tunniga tuhastada maksimaalselt 60 laipa!)?

- 8) Birkenaus kasutatud krematooriumid suutsid iga päev ühe ahju kohta põletada maksimaalselt 5 laipa. Prof Raul Hilbergi ning teiste holokausti ajaloo meistrite järgi gaasitati ja põletati Birkenaus 1944. a maist kuni juulini 52 päeva jooksul 400 000 Ungari juuti. Birkenau krematooriumide 46 ahju suutsid laitmatu toimimise korral iga päev tuhastada 230 laipa, mis teeb 52 päeva jooksul kokku 11 960 laipa. Kus põletati ülejäänud 388 040 laipa? (Palun mitte serveerida süvendites põletamise lugu. See on puuduva hapniku juurdevoolu tõttu võimatu.)
- 9) Miks natsid ei tapnud Belzecis ja Treblinkas 1,4 miljonit inimest mõne oma ülitõhusa mürgaasiga, vaid tegid seda diiselmootori heitgaasidega, mis on üks kõige ebatõhusamaid ja võimatuid mörvariistu, mida on võimalik välja mõelda?
- 10) Ükski ajaloolane ei väida, et eespool nimetatud kahes „puhtal kujul surmalaagris” ning ka Sobiboris ja Chelmnos olid krematooriumid. Kuidas natsid said nelja laagri 1,9 miljonit laipa nii kõrvaldada, et järele ei jäänud kõige väiksematki jälge?
- 11) Meile ei ole vaja pealtnägijate kirjeldusi ega süüdlaste ülestunnistusi, uskumaks, et ameeriklased viskasid 1945. a augustis aatomipommi Hiroshimale ja Nagasakile. Kuidas on see võimalik, et miljonite inimeste tapmise kohta gaasikambrites ei ole ühtegi teist tõendit peale pealtnägijate kirjelduste ja süüdlaste ülestunnistuste -ühtegi dokumenti, laipa ega tapariista, üldse mitte midagi?
- 12) Nimetage kasvõi ühe gaasitatud juudi nimi ja tooge kohe ka tõestus, mida õigusriigi põhimõtete järgi otsustav kohus ühel normaalsel, mittepoliitilisel mörvaprotsessil arvestaks. Teil ei ole vaja nimetada 3,5 miljonit nime, vaid ainult üks. Üksainus! Ainult üks!
- 13) 1939. a alguses tehtud rahvaloenduse järgi elas NSVLis veidi üle 3 miljoni juudi. Teise maailmasõja ajal kaotas maa (vähemalt) 12% oma elanikest, aga juutide protsentuaalne kaotus oli palju väiksem. 1990. a 1. juulil tegi *New York Post* Iisraeli ekspertide palvel kindlaks, et sel ajal, seega kaua aega pärast massilise väljarände algust elas Nõukogude Liidus ikka veel üle 5 miljoni juudi. Kuna loomulik juurdekasv ei ole selle vähemuse väga madala sündimuse ja tugevate assimileerumistendentside tõttu võimalik, siis oleks enne emigratsioonilaine algust pidanud tollel maal statistiliselt vaadatuna elama kolm miljonit juuti „üleliia”. Kas seda on võimalik kuidagi teisiti seletada, kui asjaoluga, et NSVL sulandas endasse suure osa Poola juutlusest ning ka palju teiste riikide juute?
- 14) Nahum Goldmanni järgi (*Das jüdische Paradox*) elas sõja üle 600 000 juudi rahvusest koonduslaagri vangid. Kuidas võisid 600 000 juuti Saksa laagrites ellu jääda, kui natsid otsustasid juba 1942. a jaanuaris toimunud Wannsee konverentsil jäädavalt juutide hävitamise?
- 15) Kas Te olete valmis nõudma revisionistide vastu suunatud õiguslike surveabinõude lõpetamist? Kas Te olete dialoogi ja arhiivide täieliku avamise poolt? Kas Te oleksite valmis revisionistiga avalikult väitlema? Kui ei, siis miks? Kas Te ei usu et Teie argumendid on paremad?
- 16) Oletame, et gaasikambreid polnud olemas – kas selle peaks siis avalikustama?

Kirjanduse loetelu

Mõned tähtsamad revisionistlikud publikatsioonid

Butz, Arthur: *The Hoax of the twentieth century*. Historical Review Press, 19 Madeira Place, Brighton, England, 1976. Meisterlik uurimus sajandipettuse tekkimisest. On tänaseni revisionistlik klassika.

Gauss, Ernst: *Vorlesungen über Zeitgeschichte*. Gvabert, 1993. Väga tasemel loenguvormis raamat. Käsitleb holokausti eelkõige tehnilisest ja keemilisest vaatepunktist lähtudes. Palju illustratsioone.

Graf, Jürgen: *Der Holocaust-Schwindel*. Guideon Burg Verlag, Postfach, 4009 Basel. Käesoleva teose täispikk versioon. Rikkalikult dokumenteeritud, uuriva ajakirjanduse stiilis kirjutatud revisionistlike argumentide kokkuvõte 1993. a seisuga. Prof. Robert Faurissoni sissejuhatusega.

Rudolf, Gremer: *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern“ von Auschwitz*. Saadaval Cromwell Pressis, 27, Old Gloucester Street, London. Puhtalt loodusteaduslik ekspertiis. Käsitleb gaasikambrite keemilisi ja füüsikalisi aspekte erakordselt detailselt.

Sanning, Walter: *Die Auflösung*. Grabert, 1983. Teedrajav demograafiline uurimus „kadunud” juutide asukohast.

Stäglich, Wilhelm: *Der Auschwitz Mythos*. Saksamaa Liitvabariigis keelatud, saadaval *Courrier du Continentis* (Postfach 2428, 1002 Lausanne/Schweiz). Parim raamat Auschwitzist. Suurepärase Frankfurdis toimunud Auschwitzi protsessi analüüsiga.

Thion, Serge: *Verite historique ou verite politique?* La Vieille Taupe, 1980. Tähtsaim prantsuskeelne revisionistlik teos. Käsitleb „Faurissoni juhtumit” ja esimese raamatuna avab diskussiooni väidetavate gaasitamiste tehnilise võimatuse teemal.

Vogt, Arthur: *Der Holocaust - Legende oder Realität?* See brošüür sobib suurepäraselt käesoleva teema sissejuhatuseks ning põhineb 1991. a ühel Nürnbergis toimunud seminaril peetud referaadi tekstil. Väljaannet saab tellida Guideon Burg Verlagist, Postfach, 4009 Basel.

Westphal, Karl u.a.: *Die ZEIT liigil* 1992. a *Zeitis* ilmunud Auschwitzi propagandaseeria hästiargumenteeritud ümberlükkamine. Ümberlukatava artikli täielik äratrükk. Saadaval Remeri ja Heipke juures, Postfach 1310, 8730 Bad Kissingen/Saksamaa.

Lisaks eelnenule soovitame järgmisi ajakirju:

Journal of Historical Review. Institute of Historical Review, PO Box, 2739 Newport Beach, CA 92659, USA.

Historische Tatsachen. Verlag für Volkstum und Zeitgeschichte, D 4793, Vlotho/Weser.

Leuchteri ekspertiisi ingliskeelne väljaanne on saadaval *Institute for Historical Review*?, USA või *Historical Review Pressis*, England. Lühendatud saksakeelne versioon ilmus *Historische Tatsachen* 36. numbris, Saksamaa Liitvabariigi valitsus keelas selle aga ära. Seda brošüüri saab tellida *Historical Review Pressist*.

Täienduseks mõned eksterministliku suuna põhiteosed:

Benz, Wolfgang (kirjastaja): *Dimension des Völkermordes*. Oldenbourg, 1991.

Hilberg, Raul: *Die Vernichtung der europäischen Juden*. Fischer Taschenbuch Verlag, 1990.

Jäckel, Eberhard (kirjastaja): *Enzyklopädie des Holocaust*. 3 köidet. Argon-Verlag, 1992.

Kogon, E./Langbem, H./ Ruckerl, A.: *Nazionalsozialistische Massetötungen durch Giftgas*. Fischer Taschenbuch Verlag, 1989.

**KES LUGEDA EI SOOVI,
PEAB VAIKIMA!**

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the limitless possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessities of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked

WHITHER ?

Lisa 2

Sionistlik propaganda väitis juba peale Esimest Maailmasõda, et epideemiate, nälja ja holokausti tõttu hukkus kuus miljonit juuti. Vastav artikkel „The Crucifixion of Jews Must Stop!” ilmus ka Ameerika juudi ajalehes „The American Hebrew” 1919. aasta 31. oktoobril.

Beurkundete Sterbefälle von Häftlingen ehemaliger deutscher
Konzentrationslager beim

Sonderstandesamt AROLSEN

	bis 31.12.1982	vom 01.01.1983 bis 31.12.1983	insgesamt bis 31.12.1983
Auschwitz	53 606	27	53 633
Bergen-Belsen	6 851	-	6 851
Buchenwald	20 671	-	20 671
Dachau	18 451	-	18 451
Flossenbürg	18 330	-	18 330
Groß Rosen	8 355	-	8 355
Lublin	7 245	426	7 671
Mauthausen	78 823	1	78 824
Mittelbau	7 463	-	7 463
Natzweiler	4 431	-	4 431
Neuengamme	5 706	-	5 706
Ravensbrück	2 128	2	2 130
Sachsenhausen	5 012	-	5 012
Stutthof	11 237	1 065	12 303
Theresienstadt	27 260	344	27 604
Verschiedene	4 643	-	4 643
	<u>280 212</u>	<u>1 865</u>	<u>282 077</u>

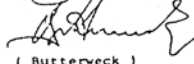
Zahl der Karteikarten in der Hauptkartei des
Sonderstandesamtes über registrierte KL-Sterbefälle
beim Sonderstandesamt und anderen Standesämtern
zum 31.12.1983 373 468

(einschließlich Hinweisarten für
- Todeserklärungen und Anfragen von Amtsgerichten
betr. Todeserklärungen
- verschiedene Schreibarten von Familienamen usw.)

Die Beurkundungszahlen des Sonderstandesamtes lassen keine
Rückschlüsse auf die tatsächliche Zahl der Toten in den
Konzentrationslagern zu.

Arolsen, den 16.01.1984

Der Standesbeamte

(Butterweck)

Lisa 3

Arolseni eri-perekonnaseisumetis on kõigis koonduslaagrites hukkunuid (eri rahvustest ja erineva kodakondsusega) 1983 aasta seisuga registreeritud kokku 373 468 isikut.